

DE KOSTBAARHEID DER ZIEL, EN DE ONUITSPREKELIJKHEID VAN HAAR VERLIES.

‘OF WAT ZAL EEN MENS GEVEN TOT LOSSING VAN ZIJNE ZIEL?’ MARKUS 8:37.

Ik heb deze woorden thans tot mijnen tekst gekozen om verscheidene redenen:

1. Omdat de ziel en de verlossing derzelve, zulke grote, zulke heerlijke dingen zijn, niets is belangrijker, en er moest voor u niets belangrijker zijn dan de ziel van een iegelijk van u. Huizen en landerijen, gebouwen en grondbezittingen, handelszaken en ere-ambten, rang en aanzien, wat zijn dezen in vergelijking met de zaligheid? Wat zijn dezen in vergelijking met de zaligheid uwer ziel?

2. Omdat ik opgemerkt heb dat men zich niet bekommert over de zaken waarbij men het grootste belang moest hebben. De meeste mensen bekommeren zich volstrekt niet over het heil hunner onsterfelijke ziel. Ja, wie van de vele duizenden, die dagelijks neerzitten onder het liefelijk geklank des evangelies, wie stellen belang, waarachtig belang in het heil hunner onsterfelijke ziel? Zo immer, dan is het nu een tijd, waarin men waarlijk klaagliederen mag aanheffen over de onverschilligheid aangaande het behoud der ziel. Een onverschilligheid die zich voortplant als paddestoelen. Waar vindt men er één op de duizend, ja twee op de tienduizend, die door hun gesprekken, hetzij in het openbaar of in den huiselijken kring, tonen dat zij over den toestand hunner ziel nadenken, of dat het gewicht der zaak hen zwaar op het harte drukt? Waar vindt men ze, die den Heere aanlopen als een waterstroom en hun zelfs zaligheid werken met vrezen en beven?

3. Ik heb dezen tekst nu gekozen, om, kon het zijn door de woorden, die de Heere mij zal te spreken geven, u wakker te schudden uit uwen slaap van gemakzucht, vrede en geen gevaar, en om u op uwe knieën te brengen voor Hem, die u genade kan schenken en uwe ziel kan behouden. Ik heb dezen tekst gekozen om u op te jagen uit uwe wereldse vermaken en onverschilligheid, en om u tot Hem te leiden, opdat gij van Hem, die genade begeren moogt, die u nodig is, om belang te stellen in de zaligheid uwer ziel.

Ten laatste heb ik deze woorden ook nog tot mijnen tekst gekozen, om indien niet u, dan toch mij zelve te bevrijden, d.w.z. dat ik rein van uw bloed moge zijn, en met een vrij geweten tegen over u zal kunnen staan, wanneer gij, wegens uwe onverschilligheid verdoemd zal worden, en gij knersetanden zult in de hel over het verlies uwer ziel. Zo spreekt de Heere ‘Als ik tot den goddeloze zeg, gij zult den dood sterven, en gij (profeet of evangelieverkondiger) waarschuwt hem niet, en spreekt niet, om den goddeloze van zijnen goddelozen weg te waarschuwen, opdat gij hem in het leven behoudt, die goddeloze zal in zijne ongerechtigheid sterven, maar zijn bloed zal ik van uwe hand eisen. Doch als gij den goddeloze waarschuwt, en hij zich van zijne goddeloosheid en van zijnen goddelozen weg niet bekeert, hij zal in zijne ongerechtigheid sterven, maar gij hebt uwe ziel bevrijd. Ezechiël 3:18,19.

‘Of wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziele?’

In mijne verhandeling over deze woorden, zal ik ten eerste u aantonen wat er aanleiding toegaf dat de Heere deze woorden zei, en ten tweede u de woorden zelve verklaren.

Er waren vele scharen, die den Heere Jezus volgden, die zich onder zijne prediking begaven, zonder ernstig te overwegen, waarom zij Hem volgden, ten minste velen van hen, die Hem volgden, gaven zich zelve niet eerst de moeite om te overwegen, wat het zeggen wilde Christus te belijden, en wat hun die belijdenis zou kunnen kosten. Dit gaf de Heere Jezus aanleiding om tot hen te zeggen: ‘wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’

‘En wanneer Hij het volk tot Zich geroepen had’, de vele scharen die met Hem gingen, ‘en ook Zijne discipelen, toen zei Hij tot hen, zo wie achter Mij wil komen, die verloochene zich zelve en neme zijn kruis op en volge mij.’ Markus 8:34. Laat hem eerst neerzitten en de kosten

overrekenen, indien iemand mij volgen wil. Want Mij te volgen is niet hetzelfde, alsof gij enen anderen heer volgt. De wind is Mij altijd tegen, de stormen huilen immer, de hoge trotse baren der wereld slaan voortdurend tegen de wanden van het schip, waarin Ik en Mijne volgelingen zich bevinden. De zee staat altijd hol voor ons, en immer vliegt het schuim van de woede der wereld ons in het aangezicht. Hij, die niet in gevaar wil komen, en hij, die bevreesd is, dat hij in de diepte der woedende zee zal omkomen, laat hem niet bij ons aan boord stappen. Zo wie zijn kruis niet opneemt en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn. Want wie van u, willende enen toren bouwen, zit niet eerst neer en overrekent de kosten, of hij ook heeft hetgeen tot volmaking nodig is? Lukas 14:27-29.

Het is waar, voor ons verstand is dit ene harde reden, die elke flauwe hoop of verwachting schijnt uit te doven, maar niet voor het geloof. Integendeel, het geloof versterkt ons in onze verwachting, stelt de zaken ons schijnbaar heerlijker en begeerlijker voor ogen. Het verstand zegt, wie zal Christus, die dadelijk bij het begin zulk enen harten weg inslaat, volgen? Maar het geloof zegt, als het begin van den weg zo moeilijk is, wat zal dan toch het einde van den loopbaan eens Christens onuitsprekelijk schoon zijn, daar zij zich niet hebben laten afschrikken door moeite en gevaren, gevaren van allerlei aard. Zij hebben de woeste en schuimende golven der wereld getrotseerd, het kruis getorst, den smaad verdragen, alles verduurd, om slechts dat ene doel te bereiken, de zaligheid hunner onsterfelijke ziel. In de wereld zult gij verdrukking lijden, maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen. Ja, zegt het geloof, door lijden moet men komen tot verblijden: ziet op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, dewelke, voor de vreugde, die hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God.' Hebreëen 12:2.

Maar niet bij ieder mens bestaat de kennis van deze zaken, en derhalve ook niet zulk een opgewektheid en lust om het kruis op zich te nemen en de zelfverloochening te oefenen om Christus wil, want zij bedenken niet de dingen die boven zijn, waar Christus is zittende aan de rechterhand Gods. Colossenzen 3:2-4. Daarom geeft de Heere Jezus Christus bij het begin reeds aan Zijne volgelingen de volgende zaken in overweging. Hij geeft hen namelijk de drie volgende zaken in overweging-het kruis, het verlies van het leven, en het verlies der ziel. Alsdan redeneert Hij met hen over deze dingen, zeggende hier is het kruis, het leven en de ziel.

1. Het kruis, en dat moet gij opnemen, als gij Mij wilt volgen.
 2. Het leven, dat zult ge voor enigen tijd behouden indien gij Mij verwerpt.
 3. De ziel, en die zal voor eeuwig verloren gaan, indien gij Mij niet volgt, en niet in Mij blijft.
- Na denkt nu goed na, overweeg ernstiglijk wat het beste is voor u. Zult gij uw kruis dragen, Mij navolgen, en zo uwe ziel van een eeuwig verderf verschonen?

Of zult gij het kruis schuwen om uw leven enigen tijd te behouden, en zo gevaar lopen eeuwig verdoemd te worden? Of, zoals Johannes het zegt, zult gij uw leven liefhebben tot gij hetzelve verloren hebt? Of zult gij uw leven in deze wereld haten, om hetzelve te bewaren tot in eeuwigheid? Die zijn leven liefheeft, zal hetzelve verliezen en die zijn leven haat in deze wereld, zal hetzelve bewaren tot het eeuwige leven.' Johannes 12:25. Dit betekent, hij, die zijn kortstondig leven in deze wereld liefheeft, die hetzelve zo liefheeft, dat hij er Christus en Zijn evangelie om haat, die zal zijn leven eenmaal op ene verschrikkelijker wijze verliezen, dan hij, die zijn leven verliest om Christus wil en Zijn evangelie, maar hij die dit leven gering acht, wegens de liefde die hij Christus toedraagt, die zal hetzelve bewaren tot in eeuwigheid.

Nadat Christus hun deze zaken heeft voorgesteld, omtrent het kruis en de zelfverloochening doet Hij hun de volgende vraag, en laat aan hen het antwoord over, zeggende: 'Want wat zal het den mens baten, zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed? Markus 8:36. De Heere Jezus beval hen, dat zij Hem niet moesten volgen en zijn evangelie niet moesten belijden, zonder ernstige overweging en rijp beraad, want Hij, die Christus en zijn evangelie lichtvaardig en zonder overweging volgt, hij zal even spoedig weer afvallig worden, even spoedig weer de

Heere Jezus verloochenen, en Hem den rug toekeren. Ik heb u het kruis in overweging gegeven, zegt de Heere, opdat gij niet verrast zoudt worden, en het u niet onverhoeds overvalle, en opdat gij weten zoudt, dat, indien gij u van Mij afkeert, nadat gij uwe hand aan den ploeg hebt gelegd, gij onbekwaam zult zijn tot het Koninkrijk Gods. Lukas 9:62. Nu, daar dit zo is, zo staat er niets minder in gevaar dan de zaligheid, en de zaligheid is meer waard dan de gehele wereld, ja, zij is meer waard dan tienduizend werelden, indien er zoveel waren. En daar dit waar is, daarom zal het verstandig van u zijn, indien gij het evangelie begint te belijden, dat gij het kruis en de verzoeking verwacht, want daartoe zijn alle volgelingen van den Heere Jezus in deze wereld bestemd. Jakobus 1:12, 1 Thessalonicenzen 3:3.

En indien gij aldus begint en volhoudt dan zullen het koninkrijk en de kroon de uwe zijn, want zo rechtvaardig als de Heere het acht, dat Hij uwe verdrukkeners straft, zo billijk rekent hij het ook, dat Hij u, die de verzoeking verdraagt, de kroon des levens geeft. Jakobus zegt: 'ziet, wij houden hen gelukzalig, die verdragen. Jakobus 5:11. Ook Paulus zegt: 'Het is recht bij God verdrukking te vergelden degenen, die u verdrukken, en u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring van den Heere Jezus van den hemel met de engelen zijner kracht: met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn. 2 Thessalonicenzen 1:7,8. Indien de zaligheid in gevaar is, dan is de ziel in gevaar, dan is uw al in gevaar, en is dit zo, wat zal het dan den mens baten, indien hij, Mij verlatende, de gehele wereld won? 'Want wat zou het den mens baten, zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed?'

Nadat de Heere de ziel in de ene, en de wereld in de andere schaal gelegd heeft, en nadat Hij bevestigd heeft, dat de ziel de gehele wereld overtreft, en niets met haar in waarde is te vergelijken, daarna komt Hij tot de tweede vraag, welke ik heden tot mijnen tekst gekozen heb, zeggende: 'Of wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?'

In deze woorden treffen wij vooreerst aan ene veronderstelling, en wel zulk ene, die op enen dubbelen bodem staat.

De veronderstelling is deze-dat de ziel verloren kan worden, of wel: het is mogelijk, dat een mens zijne ziel verliest. De dubbelen bodem, waarop deze veronderstelling rust, is, ten eerste, des mensen onwetendheid van de waarde der ziel en van het gevaar, waarin zij verkeert, en ten tweede, des mensen hogere schatting van de tegenwoordige dan van de toekomstige dingen. Het laatste volgt gewoonlijk uit het eerste, want, indien de mens onbekend is met de waarde en de kostbaarheid der ziel, wat staat hem dan in den weg, om meer waarde te stellen op tijdelijke, dan op eeuwige dingen, wat verhindert hem dan, de vleselijke begeerlijkheden hoger te schatten, dan de anderen, waarbij hij geen belang heeft, en waarvan hij de waarde toch niet kent?

Maar deze tekst bevat, behalve ene veronderstelling, ook nog ene verborgene waarheid, nl. dat het onmogelijk is, dat er mensen zijn, die de waarde hunner ziel recht kennen, voordat zij geheel en voor eeuwig verloren zijn. 'Wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?' Dat wil zeggen, wanneer de mensen in den afgrond der verdoemenis gezonken zijn, dan zullen zij de waarde hunner ziele kennen, dan zullen zij waarden, wat zij verloren hebben, en waarlijk niet eerder, dan wanneer zij daar zullen gekomen zijn. Dit ligt duidelijk vervat in de woorden: 'Wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?' Of wat zouden zij, die zich zelven nu door hun zonden verloren zien, bij het licht van het helse vuur-want sommigen zullen niet overtuigd worden, dat zij verloren zijn, totdat zij met de rijke man de ogen opslaan in de hel, Lukas 16:22,23, ik zeg, wat zouden dezulken, indien zij iets hadden, niet willen geven tot lossing van hun onsterfelijke zielen, of tot redding uit deze plaats van wroeging en knersing der tanden?

Ik zal twee waarheden behandelen, die in deze woorden vervat zijn.

De eerste waarheid is deze: dat het verlies der ziel het aanzienlijkste, het grootste verlies is, een verlies, dat nooit weer kan hersteld of vergoed worden. ‘Wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’ dat is, zijne verloren ziel weer verlossen en haar in de vrijheid herstellen.

De tweede waarheid is deze: dat, hoe onverschillig en zorgeloos sommigen ook nu mogen zijn over het verlies of het behoud hunner onsterfelijke zielen, nochtans de dag aanbreekt, waarop de mensen gewillig zullen zijn, alles wat zij bezaten, hoeveel het ook ware, tot lossing van hun zielen te geven, maar dan zal het te laat zijn. Want dit geeft de tekst duidelijk te kennen: ‘Wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’ Wat zou hij niet geven? Waarvan zou hij niet willen scheiden, op den dag, waarop hij zich verdoemd ziet, tot lossing zijner ziel, indien hij iets had?

De eerste opmerking of waarheid, die wij uit de woorden afgeleid hebben, wordt door den tekst verklaard, ‘Wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?’ dat is, er is niets, zelfs al de dingen, die onder den hemel zijn, al waren zij allen de bezittingen van een mens, en allen ter zijner beschikking, er is niets, dat de mens tot lossing zijner ziel kan geven, er is niets, dat zóveel waarde bezit, om slechts een ziel uit de boeien der duisternis te verlossen, of slechts een verloren ziel terug te halen. ‘Want de verlossing hunner ziel is te kostelijk, en zal in eeuwigheid ophouden.’ Psalm 49:9. En wat anders behelsden de woorden, die den tekst vooraf gingen, dan hetzelfde, ‘wat zou het den mens baten, zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed?’

Welk voordeel zal iemand behaald hebben, die zijne ziel verliest? Volstrekt niets, ofschoon hij door dat verlies de gehele wereld gewonnen had, want de gehele wereld is nog niet zoveel waard, als ene ziel, in het oog van God en het recht der wet. En het is van deze beschouwing, dat de goede Elihu uitging, om Job te waarschuwen. ‘Omdat er grimmigheid is, ‘ zegt hij, ‘wacht u, dat Hij u misschien niet met enen klop wegstote, een groot rantsoen zou u er niet afbrengen. Zou Hij uwen rijkdom achten? Neen, geen goud, noch alle versterkingen van kracht.’ Job 36:18,19. Rijkdom, en macht, wat is er meer op aarde? Geld is overal goed voor, dat is, voor alles, behalve voor de verlossing der ziel. Rijkdom kan hier geen ziel vrijkopen, noch ook hiernamaals met al de krachten en machten ene ziel van het helse vuur verlossen.

EERSTE LEERSTUK.

Het verlies der ziel is het aanzienlijkste, het grootste verlies, een verlies, dat nooit weer kan hersteld of vergoed worden.

In mijne verhandeling over dit onderwerp, zal ik de volgende punten met u beschouwen:

Ten eerste zal ik u aantonen wat de ziel is.

Ten tweede zal ik u de kostbaarheid der ziel aantonen.

Ten derde zal ik u aantonen, wat het is, zijne ziel te verliezen.

Ten vierde zal ik u de oorzaken opnoemen waardoor de mensen hun zielen verliezen.

WAT DE ZIEL IS.

Ten eerste. Ik zal u aantonen wat de ziel is, beide ten opzichte van de namen, die zij draagt, als ook door u hare vermogens en eigenschappen te beschrijven, ofschoon ik in alles slechts kort zal zijn, want ik beoog geen lange redevoering.

Namen der ziel.

1. De ziel wordt menigmaal het hart van den mens genoemd, of datgene, waarin de dingen, hetzij ten goede of ten kwade, hunnen oorsprong hebben, derhalve, de begeerten zijn uit het hart of uit de ziel, inderdaad, de eerste gedachte aan goed of kwaad ontstaat nog vóór de begeerte in de ziel of het hart. Het hart verstaat, wil, begeert, wordt aangedaan, redeneert, oordeelt, maar dit zijn alle zielsvermogens, daarom bedoelt men dikwijls met het hart en de ziel hetzelfde. 'Mijn zoon, geeft Mij uw hart.' Spreuken 23:26. 'Uit het hart komen voort boze bedenkingen', enz. Mattheus 15:19, 1 Petrus 3:15, Psalm 26:2.

2. De ziel wordt ook dikwijls de geest genoemd, omdat zij niet alleen het aanzijn, maar ook leven geeft aan alle dingen en handelingen in en door haar verricht. Vandaar, dat de ziel en de geest bij elkaar gevoegd worden, met betrekking tot dezelfde handeling. 'Met mijne ziel heb ik U begeerd in den nacht, ook zal ik met mijnen geest, die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken.' Jesaja 26:9. Wanneer hij zegt: 'ook met mijnen geest zal ik U zoeken, ' dan verklaart hij niet alleen met welke begeerten hij naar God verlangt, maar ook met welke voorname zaak zijne begeerten voortgebracht worden. Het was met mijne ziel, zegt hij, te weten, met mijnen geest, die in het binnenste van mij is. Zo lezen wij ook van Maria, 'mijne ziel, ' zegt zij, maakt groot den Heere, en mijn geest verheugt zich in God, mijnen Zaligmaker.' Lukas 1:46, 47.

Niet dat de ziel en de geest hier als twee grote machten moeten beschouwd worden, maar als ene en dezelfde grote ziel, onder twee benamingen, om aan te tonen, dat zij het voornaamste deel in Maria was, namelijk haar ziel, die God grootmaakte, ja, dat deel, dat geest en leven in haar kon uitstorten, om God te verheerlijken. Soms wordt het woord geest niet in zulk enen uitgebreiden zin gebruikt, maar alleen om een vermogen of eigenschap van de ziel te kennen te geven, zoals bij Job, 'de geest van mijn verstand. Job. 20:3, en 'wordt vernieuwd in den geest uws gemoeds.' Soms moet men onder het woord geest andere dingen verstaan, maar menigmaal moet men, onder het woord geest, de ziel verstaan, en ook onder het woord ziel, den geest.

3. Daarom, wij verstaan door de ziel het geestelijke, het beste, het edelste deel van den mens, als onderscheiden van het lichaam, zelf datgene, waardoor wij verstaan, denkbeelden vormen, overleggen en handelen. En inderdaad, het lichaam, zoals ik u dadelijk hoop aan te tonen, is slechts een arm, ledig vat, zonder dit grote ding, genaamd de ziel. 'Het lichaam zonder de geest, ' of de ziel 'is dood'. Jakobus 2:26. Het lichaam is niets meer dan een kluit aarde, (hare ziel scheidde van haar, want zij stierf). De ziel is dus het voornaamste en edelste deel van den mens.

4. De ziel wordt dikwijls het leven des mensen genoemd, niet het leven als van het redeloos wezen, want het leven des mensen- dat is van het redelijke schepsel, is datgene, waarin het

verstand en het geweten bestaat en verblijft. Daarom, een mens sterft dan, of het lichaam houdt op te handelen, of te leven in de werking der gedachten, die vroeger in hem plachten te zijn, wanneer de ziel van hem uitgaat, zoals ik daar gezegd heb-haar ziel ging uit van haar, want zij stierf, en, zoals een andere goede man zegt, 'te dienzelven dage vergaan zijne aanslagen,' enz. Psalm 146:4. De eerste tekst is sterker, hare ziel was uitgaande (want zij stierf). Daar is de ziel van een beest, een vogel, enz. maar de ziel van een mens is een ander ding, het is zijn verstand, zijn reden, zijn geweten, enz. En wanneer deze ziel uitgaat, dan sterft de mens. Ook is dit leven, wanneer het uit het lichaam is uitgegaan, niet vernietigd, gelijk het leven van een dier, neen, integendeel, het is onsterfelijk, en het heeft nog ene plaats en aanzijn, nadat het uit het lichaam is uitgegaan, waarin het woonde.

Ja, het is nog even krachtig, nog even levendig in zijne handelingen, indien niet overvloedigen, dan toen het in het lichaam was, maar ik noem het het leven, omdat, zolang dat in het lichaam is, het lichaam niet dood is. En in dezen zin moet het verstaan worden, wanneer de Heere zegt: 'Maar zo wie zijn leven zal verliezen om mijnentwil, die zal hetzelfde behouden', en hiermede bedoelt de Heere de ziel, niet den adem, dien wij in onze neusgaten dragen, zoals op andere plaatsen gezegd wordt. En dit is duidelijk, want de mens heeft een wezen, een verstandig wezen, nadat hij de ziel verloren heeft. Ik bedoel met de mens niet een mens in deze wereld, of in het graf, maar onder de mens moeten wij verstaan, hetzij de ziel in de hel, of lichaam en ziel beide, nadat het vonnis is uitgesproken. En hiervoor is de tekst ook duidelijk, want daarin wordt ons een mens voorgesteld, die de ontzaglijke schade gevoelt, dien hij geleden heeft bij het verlies zijner ziel. 'Wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?' Maar,

5. De gehele mens gaat onder deze benaming, de mens, bestaande uit ziel en lichaam, wordt toch naar dat deel van zich zelf genoemd, dat het hoofddeel, het voornaamste deel is. 'Alle ziel' dat is alle mensen, zij de machten over haar gesteld, onderworpen'. Romeinen 13:1. 'Toen zond Jozef heen, en ontbood zijnen vader Jakob, en al zijn geslacht, bestaande in vijf en zeventig zielen'. Handelingen 7:14. Op deze beide en op verscheidene andere plaatsen, wordt den gehelen mens bedoelt, en moet ook zo in dezen tekst verstaan worden, want zoals Hij hier zegt, 'wat zou het den mens baten, zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed?' Zo wordt erop ene andere plaats gezegd, 'want wat baat het een mens, die de gehele wereld zou winnen, en zich zelf verliezen?' Lukas 9:25, en zo, bijgevolg, 'Wat zal een mens geven tot lossing (van zich zelf) van zijne ziel?' Van zijne ziel wanneer hij sterft, en van lichaam en ziel beide in en na het oordeel.

6. De ziel wordt genoemd: 'de eenzame'. 'Red', Heere, zegt David, 'mijne ziel van het zwaard, mijne eenzame van het geweld des honds.' Psalm 22:20. Op ene andere plaats zegt hij wederom, 'Heere! hoe lang zult Gij toezien? Breng mijne ziel weer van hunlieder verwoestingen, mijne eenzame van de jonge leeuwen.' Mijne eenzame, in de grondtekst, mijne liefste-deze uitdrukking moet niet in het algemeen toegepast worden, maar slechts op hen, in wier oog hun zielen en de verlossing daarvan, kostbaar is. Mijne eenzame, mijne liefste-de meeste mensen zeggen met hun daden van hun ziel, 'mijne lijfeigene, mijne slavin, neen erger nog, slavin van den duivel en van de zonde, ' want welke grove en gruwelijke zonden, welke vleselijke lusten zijn er niet in de wereld, waarvoor sommigen hun ziel doen buigen en waaraan zij haar overleveren? Maar David, zoals gij ziet, noemt haar hier zijne eenzame, zijne liefste, het heerlijkste ding, dat hij bezit, want, inderdaad, de ziel is in zich zelf een kostbaar kleinood, en moest, als alle mensen verstandig waren, ieders liefste, of ieders grootste schat zijn.

En opdat het zo zou kunnen zijn met ons, daarom heeft onze Heere Jezus aldus de waarde der ziel uitgedrukt, zeggende, 'wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?' Maar indien dit waar is. dan kan men reeds dadelijk zien wat een ellendige toekomst hem te wachten staat, die zijne ziel verloren heeft, of nog verliezen zal, hij heeft zijn hart verloren, zijn geest, zijn beste deel, zijn leven, zijne eenzame, zich zelf, en zo, in elk opzicht, zijn al. En nu, 'wat zal een

mens, wat zou een mens, maar wat kan een mens, die zo zijne ziel, zich zelve, en zijn al verloren heeft, 'geven tot lossing zijner ziel?' Ja, wat zal de mens, die dit verlies geleden heeft doen, om alles weer te herstellen, daar deze mens een wezen is, dat van hier gegaan is, een mens, waarover het vonnis is uitgesproken, en ene, die door den gapenden afgrond der hel is ingeslokt?

Maar laat ons verder gaan.

VERMOGENS EN EIGENSCHAPPEN DER ZIEL.

Nu moet ik u de ziel beschrijven door zulke dingen, waardoor zij in de Heilige schrift wordt voorgesteld, en deze zijn in het algemeen-Ten eerste, de vermogens der ziel. Ten tweede, de zinnen der ziel. Ten derde, de hartstochten der ziel.

De vermogens der ziel. Ten eerste, zullen wij spreken tot u over de vermogens, of zoals ik ze noemen mag, de leden der ziel, want, even als de leden van het lichaam, velen zijnde, dienen moeten, ons één lichaam te vormen, zo ook moeten deze vermogens, als leden, ene ziel uitmaken.

1. Daar is het verstand, dat men het hoofd kan noemen, omdat daarin het oog der ziel geplaatst is, en dit is datgene hetwelk, of door hetwelk de ziel, aangaande dingen, die haar worden voorgesteld, hetzij door God of door den Satan, dit is datgene, door hetwelk een mens verstaat en begrijpt dingen, die zo diep en zo groot zijn, dat geen tong ze ooit zou kunnen uitspreken, noch ene pen ze zou kunnen beschrijven.

2. Tot de ziel behoort ook het geweten, waarin, om zo te zeggen, de vierschaar geplaatst is, want zoals door het verstand de dingen in de ziel worden binnengelaten, zo wordt door het geweten het kwade of het goede van zulke dingen geoordeeld, inzonderheid, wanneer in de-

3. Derde plaats, daarin het gericht is-ook nog een deel van dit edele wezen-dat het vonnis uitspreekt over de dingen, die tot de ziel toegang vinden.

4. Daar is ook het voorstellingsvermogen of de verbeelding, een ander ding van dit grote wezen, de ziel, en dit voorstellingsvermogen is al een zeer eigenaardig ding, het is datgene, hetwelk den mens een idee, vorm, of beeld van datgene geeft, waardoor iemand verschrikt, beangst, verheugd of mishaagd wordt.

5. Het oordeel, een ander deel der ziel is datgene, waaraan het voorstellingsvermogen de dingen aanbiedt om ze te overwegen.

6. Daar is ook het geheugen, een ander deel der ziel, en dat kan men met alle vrijmoedigheid het gedenboek der ziel noemen, want het is het geheugen, dat ontvangt en in gedachtenis houdt, hetgeen gebeurd is, of door de mensen gedaan is, of wat beproefd is, om den mens aangedaan te worden, en in dit gedeelte der ziel zal 'de worm, die niet sterft' gevoed worden, wanneer zondaren, in de hel zullen geworpen zijn, ook zal uit dit herinneringsvermogen die rust en vrede voortvloeien in den dag des oordeels, die gelovigen zullen hebben in den dienst voor Christus in deze wereld.

7. Daar zijn ook de innerlijke bewegingen, die, als ik ze zo noemen mag, de handen en armen der ziel zijn, want zij zijn het, die dat gene aangrijpen, ontvangen en omhelzen, hetwelk de ziel bemint, en het is zeer moeilijk een ziel juist datgene te doen verwerpen, hetwelk hare innerlijke bewegingen aankleven en omhelzen. Daarom doet de apostel in Colossenzen 3 een beroep op de innerlijke bewegingen, wanneer hij zegt 'zoekt de dingen, die boven zijn, doet aan de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, ' of zoals gij op ene andere plaats leest 'grijpt ze aan, ' want de innerlijke bewegingen zijn als handen voor de ziel, waarmee de ziel de dingen vasthoudt.

8. Daar is de wil, die men de voeten der ziel kan noemen, omdat de ziel, ja de gehele mens, daardoor heen en weer wordt gedragen, of terug gehouden en stil gehouden wordt.

Dit zijn de edele delen der ziel, ofschoon zij bij den onbekeerden zondaar, allen gebruikt worden in den dienst van den satan en de zonde. Want de ongelovigen zijn door en door onrein, zoals duidelijk blijkt, daar hun 'verstand en hun geweten (twee meesterstukken der ziel) bevlekt zijn ' Titus 1:15. Want, indien de machtigste delen der ziel gebruikt worden in den dienst van den satan en de zonde, wat denkt gij wel, dat de mindere in rang te beurt zal vallen? Maar, zoals ik zeg, zo is het, des te groter het medelijden, en niemand kan er iets aan veranderen. De ziel zal voor eeuwig verloren gaan, tenzij de grote God, die boven allen is, en

die alleen de ziel redden kan, zich het lot der ziel aantrekt, om haar te verlossen, te heiligen, en om haar te overtuigen enen anderen Heer en Meester te dienen en lief te hebben, dan zij tot nu toe deed.

Maar, ik vraag u, wat is de mens zonder de ziel, of waarin ligt de uitnemendheid der mensen boven de beesten? Prediker 3:19-21. Nergens in voor zo ver ik weet, want beider lichaam gaat naar dezelfde plaats, slechts de geest of de ziel eens mensen gunt opwaarts-n.l. tot God, die haar gaf, om over haar te beschikken, ten opzichte van de dingen die komen zullen, zoals zij geweest zijn, en gedaan hebben in dit leven. Maar

De zinnen der ziel.

Ten tweede. Moet ik u in de volgende plaats de ziel beschrijven met betrekking tot hare zintuigen, hare geestelijke zinnen, want zo noem ik ze. De ziel heeft even goed hare zinnen als het lichaam. Het lichaam kan zien, horen, ruiken, voelen, en smaken, zo ook de ziel. Ik noem deze dus de zinnen der ziel in tegenoverstelling van de zinnen des lichaams, en omdat de ziel de zetel is van alle geestelijk gevoel, waardoor de bovennatuurlijke dingen gekend en gesmaakt worden, versta wel, niet dat, naar de mening des apostels, de ziel van een natuurlijk mens geestelijk is, want zo zijn er gene, dan die van boven geboren zijn 1 Corintiërs 3:1-3.

Het gezicht.

1. Kan het lichaam zien? Heeft het ogen? De ziel ook. 'De ogen van uw verstand verlicht zijnde.' Efeze 1:18. Gelijk het lichaam beesten, bomen en mensen en alle zichtbare voorwerpen kan zien, zo ook kan de ziel, God, Christus, de engelen, den hemel, de duivelen, de hel, en andere onzichtbare dingen zien. Deze eigenschap treft gij niet alleen aan bij de zielen, die verlicht zijn door den Heiligen Geest, want de meeste vleeselijke zielen zullen in de wereld enen tijd hebben, om deze dingen te zien, maar niet tot hunliedertroost, niet tot hun blijdschap, maar tot hun eeuwig wee en eeuwige rampzaligheid, zij zullen zich zien sterven in dien toestand. Daarom zondaar, zegt niet, ik zal Hem niet aanschouwen 'want er is gericht voor Zijn aangezicht, ' Hij zal u dwingen Hem te zien. Job. 35:14.

Het gehoor.

2. Kan het lichaam horen? Heeft het oren? Zo ook de ziel. Lees Job 4:12,13. Het is de ziel, niet het lichaam, die de taal der onzichtbare dingen verstaat. Het is de ziel, die God hoort, wanneer Hij spreekt in en door Zijn Woord en Geest, en het is de ziel, die den duivel hoort, wanneer hij spreekt door zijne begoochelingen en verzoekingën. Het is waar, dat er zulk ene nauwe band bestaat tussen de ziel en het lichaam, dat menigmaal, indien niet altijd, datgene, hetwelk met de oren des lichaams gehoord wordt, ook invloed heeft op de ziel, en omgekeerd dat datgene, hetwelk met het oor der ziel wordt waargenomen invloed op het lichaam heeft, maar toch, wat het gehoororgaan betreft, heeft het lichaam een van zich zelven, onderscheiden van het orgaan der ziel, en de ziel kan horen en aanschouwen zelfs dan, wanneer het lichaam zulks niet doet en ook niet kan doen, zoals in den slaap, in een diepen slaan en in verrukking van zinnen, wanneer het lichaam daar neerligt als een nutteloos ding.

'Want God spreekt eens of tweemaal, doch men (het lichaam) let niet daarop. In den droom, door het gezicht des nachts, als een diepen slaap op de lieden valt, in de sluimering op het leger: dan openbaart Hij het voor het oor der lieden en Hij verzegelt hun kastijding ' Job 33:14-16. Hier moet men toch de oren der ziel bedoelen en niet die van het lichaam, want dit, wat hier verhaald wordt, geschiedt toch in enen diepen slaap, bovendien, dit horen, het is het horen van dromen, en van de gezichten des nachts. Ook Jeremia verhaalt ons, dat hij zeldzame en gezegende gezichten van God in zijnen slaap gehad heeft. Jeremia 31:26. En zo doet ook Daniël, waardoor zij zeer getroost en verkwikt werden, Maar dit kon niet plaats hebben, indien de ziel niet bekwam was om te horen. 'En ik hoorde de stem zijner woorden', zei Daniël, 'en toen ik de stem zijner woorden hoorde: zo viel ik in enen diepen slaap op mijn aangezicht, met mijn aangezicht ter aarde. Daniël 10:8,9.

De smaak.

3. Zoals de ziel kan zien en horen, zo kan zij ook smaken en proeven, zelfs even goed als het verhemelte, dat tot het lichaam behoort. Maar de dingen, die de ziel smaakt, moeten voor het karakter en het verhemelte der ziel geschikt zijn. De smaak der ziel ligt niet in, en wordt ook niet gebruikt om aardse spijzen te smaken, de aardse spijzen zijn voor het lichaam. De ziel van een gelovige kan Gods Woord proeven en smaken Hebréeën 6:5, en bevindt dat menigmaal zoeter dan honing. Psalm 19:10, voedzaam als melk, 1 Petrus 2:12, en versterkend als vaste spijs. Hebréeën 5:12-14. Ook de ziel der zondaars, en van hen, die nog ongelovig zijn, kan smaken en proeven, ofschoon niet die dingen, waarover wij zo-even spraken, maar die dingen, die met hun vleselijke begeerlijkheden, met hun verdorvene, onreine en vuile hartstochten overeenstemmen. Zij kunnen smaken en die dingen genieten, die hen verheugen, zij kunnen zielenvreugde hebben in een herberg, in een hoerenhuis, in een schouwburg.

Ja, zij scheppen vreugde in de onreinste dingen, die God ontieren en hun ziel verwoesten. Dit druist volstrekt niet tegen ons gezond verstand in, integendeel het stemt er mee in, en het bewijs wordt dagelijks geleverd door duizenden van zondaren, die door een ergerlijken levenswandel tonen, dat zij de zonde boven God verkiezen. Ook Gods Woord leert het ons: 'Zij voeden zich met as.' Jesaja 44:20. 'Zij wegen geld uit voor hetgeen geen brood is.' Jesaja 55:2. Inderdaad zij eten en zuigen zoetigheid uit de zonde. 'Zij eten de zonden mijns volks,' alsof zij brood eten. Hosea 4:8.

De reuk.

Gelijk de ziel kan zien, horen, en smaken, zo kan zij ook ruiken, en verschaffen zich zelf aangenaamheid op deze wijze. Vandaar dat de gemeente zegt, 'mijne vingers drupten van vloeiende mirre,' en wederom, zij zegt tot hare liefste, 'dat zijne lippen zijn als lelies, druppende van welriekende mirre.' Hooglied 5:5,13. Maar hoe kon de kerk dit anders verstaan, indien niet hare ziel dat gene rook, dat welriekend was, zelfs in zijne woorden en liefelijke bezoeken? De arme wereld neen zij kan niet ruiken, zij kan de aangename en welriekende geur, die in Christus is niet waarnemen, maar voor hen, die geloven, 'voor hen is Uw naam ene olie, die uitgestort wordt, voor hen zijn uwe oliën goed tot reuk: daarom hebben u de maagden lief. Hooglied 1:3.

Het gevoel.

5. Gelijk de ziel kan zien, smaken, horen, en ruiken, zo kan zij ook voelen, zo vlug en zo fijn, ja fijner dan het lichaam. Hij, die dit niet weet, weet niets, hij, wiens ziel 'ongevoelig geworden is,' hij heeft 'zijn eigen geweten als met een brandijzer toegeschroeid.' Efeziërs 4:18,19, 1 Timotheus 4:2. Er is niets zo gevoelig als de ziel, er is niets, dat zo snel de liefde en de barmhartigheid, den toorn of de grimmigheid des Heeren gevoelt, als de ziel. Vraagt den man, wiens geweten wakker geschud is, of den man, die onder de overtuiging der wet ligt, vraagt hem, of hij niet gevoelt? en hij zal u spoedig antwoorden, dat hij bezwijkt en wegsterft onder de hand des Heeren, en den toorn Gods, die op hem drukt. Leest eens de acht eerste verzen van Psalm 38, (Psalm 38:1-8) indien gij nog niets weet van hetgeen ik u uit eigen ondervinding verhaal, en daar zult gij het klagen en het kermen horen van een, wiens ziel onder den zwaren last der ongerechtigheden en schuld ligt, en daar zult gij hem horen uitroepen, dat hij, zonder de hulp van Boven, den zwaren last niet langer kan torsen. Zij die weten wat het is vrede met God te hebben, en welk een eeuwig gewicht er is in de heerlijkheid, zij weten wel, dat de ziel ook voelen kan, zowel als zien, horen, smaken en ruiken. Maar dit zij genoeg over de zinnen der ziel.

De aandoeningen der ziel.

Ten derde moeten wij in de volgende plaats, tot u over de aandoeningen der ziel spreken. De aandoeningen der ziel zijn, naar mijne mening, deze, en de zulken als-liefde, haat, vrees, smart, droefheid, gramschap, enz. Deze aandoeningen zijn niet daarom goed of kwaad, omdat zij

aandoeningen der ziel zijn, maar zij worden zo gemaakt door twee dingen-n.l. het beginsel en het voorwerp. Het beginsel noem ik de bron waaruit zij voortvloeien, en het voorwerp, datgene, waarheen zij zich uitstrekken. Om mij zelven nader te verklaren zullen wij spreken:
De liefde.

1. Over de liefde. De liefde is een sterke aandoening, de Heilige Geest zegt, 'zij is sterk als de dood, en hard als het graf.' Hooglied 8:6,7. De liefde is dan alleen goed, wanneer zij voortvloeit uit het geloof, en zich tot God en Christus, als het voorwerp, richt, en wanneer zij zich uitstrekt tot alles dat goed is, hetzij tot het goede Woord van God, de goede werken der genade, of tot de goede mensen, die haar bezitten, en ook tot hunnen goeden levenswandel. Maar alle liefde der ziel vloeit niet voort uit deze bron, en heeft ook niet altijd deze dingen tot voorwerpen harer min. Hoe velen zijn er niet, die de onreinste mensen tot voorwerpen hunner liefde maken, ja zelfs de vuilste dingen liefkozen, omdat hun liefde voortvloeit uit onreine bronnen, en uit de begeerlijkheden des vlezes. God en Christus, goede inzettingen, goede mensen, en enen heiligen levenswandel, kunnen zij niet dulden, omdat hun liefde uit een vuile bron voortkomt, en Gods liefde vereist, dat die bron eerst gezuiverd worde, opdat de eerste ritseling hunner liefde zich richten zal tot goede voorwerpen.

De haat.

2. Daar is de haat, welke ik als ene andere aandoening der ziel beschouw, en deze is, even als de liefde, goed of kwaad, ten opzichte van het beginsel, waaruit zij voortvloeit, of de voorwerpen, waarheen zij zich uitstrekt. 'Gij liefhebbers des Heeren! haat het kwade,' Psalm 97:10. Derhalve, deze aandoening is dan goed, wanneer zij van de vele duizenden dingen, die er in de wereld zijn, dit ene onreine ding, zonde genaamd, afzondert, en wanneer zij, de ziel, en de gehele mens, zich tegen hetzelfde verzet, en al de vermogens der ziel gebruikt, om des zelfs verwoesting te vergewissen, Maar, helaas, bij wie zal deze haat gevonden worden? Welk mens is er, wiens ziel vervuld is met deze aandoening, zo geheiligd door de liefde van God, dat zij de zonde, die Gods vijand is, het enige voorwerp harer verontwaardiging maakt?

Hoe velen zijn er, zeg ik, wier hart naar een andere kant gekeerd is, wegens de goddeloosheid hunner begeerlijkheden. Zij haten de wetenschap. Spreuken 1:22. Zij haten God. Deuteronomium 7:10. Job 21:14. Zij haten de oprechten. 2 Kronieken 19:2. Psalm 34:21. Spreuken 29:10. Zij haten Gods wegen. Maleachi 3:14. Spreuken 8:12. En dit alles is, omdat de liefde der kinderlijke vreze niet de oorsprong en het beginsel is, waaruit hun haat voortvloeit. 'Want de vreze des Heeren is, het kwade te haten.' Daarom, waar deze vreze ontbreekt, als een wortel in de ziel, daar ontbreekt ook de heilige haat, want, waar deze genadegift niet is, daar kan de ziel niet ruim adem halen, niet vrij handelen, maar wordt vervoerd door de kracht der zonde, die inwoont in de ziel, waarin de vreze afwezig is. En vandaar komt het, dat deze gemoedsaandoening, welke, wanneer goed aangewend, ene deugd is, zo misbruikt wordt, en gedwongen wordt, om hare krachten samen te spannen tegen die dingen, waarvoor de Heere haar nooit bestemd heeft, en ook geen vrijheid gegeven heeft om te handelen.

De blijdschap.

3. Ene andere aandoening der ziel is de blijdschap, en wanneer de ziel zich recht verblijdt, 'dan verblijdt zij zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid.' 1 Corinthiërs 13:6. Deze blijdschap is zeer sterk, zij voert een mens door een wereld van moeilijkheden, deze blijdschap ondersteunt en schraagt den mens, en houdt hem op de benen, laat het voorwerp zijner blijdschap zijn, wat het wil. Zij is het, die de ziel vet maakt in goedheid, indien het voorwerp der blijdschap goed is, en zij is het, die de ziel vet maakt in de goddeloosheid, als zij zich inderdaad verheugt in ongerechtigheid.

De vrees.

4. Ene andere aandoening der ziel is de vrees, de natuurlijke vrees, want zo moet gij mij verstaan, omtrent al de aandoeningen der ziel, daar wij ze eenvoudig en in haar eigen natuur beschouwen. En zoals het met de andere aandoeningen der ziel is, zo is het ook met deze, hare daden zijn goed of kwaad, al naarmate het beginsel en het voorwerp zij. Is deze aandoening der ziel goed, dan spruit zij voort uit een gevoel van Gods grootheid, goedheid en majesteit, dus, dan is God zelf het voorwerp dezer vrees, 'Ik zal u tonen', zegt Christus, 'wie gij vrezen zult, vreest Dien, die, nadat Hij gedood heeft. ook macht heeft in de hel te werpen, ja, ik zeg u, vreest Dien!' Mattheus 10:28. Lukas 12:5. Maar deze aandoening wordt niet bij alle mensen bestuurt en beheerst door deze beginselen en voorwerpen, maar wordt misbruikt en wordt door de loosheid van den Satan in een ander kanaal geleid, Zij is gemaakt om de mensen te vrezen Numeri 14:9, om de afgoden te vrezen, 2 Koningen 17:7,38, om duivels en waarzegsters te vrezen, ja, zij is gemaakt om alle dwaze, belachelijke en zotte fabeltjes te vrezen, die ieder godverzakend gelukzegger voor de ziel durft neerleggen.

De droefheid of smart.

5. De droefheid is wederom ene andere aandoening der ziel, die, even als de hierboven vermelde, handelt, naarmate zij beheerst wordt. Wanneer heiligheid en liefde aangenaam zijn in de ogen der ziel, en wanneer de Naam van Christus haar dierbaarder is dan het leven, dan zal de ziel neerzitten en treuren van droefheid, omdat de mensen Gods geboden niet houden. 'Ik heb gezien degenen, die trouwelooslijk handelen, en het verdroot mij, dat zij Uw Woord niet onderhielden.' Psalm 119:158. Zo lezen wij ook van Christus, 'als Hij hen met toorn rondom aangezien had, meteen bedroefd zijnde over de verharding van hun hart.' Markus 3:5. Maar men ziet zelden, dat deze aandoening der ziel zo beoefend wordt. Bijna iedereen heeft andere zaken, waarvoor hij de hitte dezer aandoening gebruikt. De mensen zijn bedroefd, omdat zij niet beter vooruit gaan in de wereld, bedroefd, omdat zij niet meer vleeselijke, zinnelijke en wereldse eer hebben, bedroefd, omdat het hen niet vergund is, zich meer in de lusten en ijdelheden dezer wereld te verkneuteren, maar dit alles ligt hierin, omdat de ziel nog vervreemd is van God, zij ziet geen schoonheid in heiligheid, maar zij is zinnelijk, en zij is in wolken en dikke duisternis gehuld.

Toorn.

6. Wij moeten ook nog spreken over den toorn, die ook nog ene gemoedsaandoening is, en die ook even als de overigen goed of kwaad kan zijn, overeenkomstig den aard van het beginsel, waar uit hij voortvloeit, of waar haar hij werkt. En, met één woord, om niets te zeggen van de felheid en de kracht dezer gemoedsaandoening, zij is dan verfoeilijk, wanneer zij de grenzen overschrijdt, waarbinnen God haar geplaatst heeft, en zij zal, wees er zeker van, door hare felheid en hare onregelmatige werking, de ziel in de fuiken der zonde doen lopen 'Wordt toornig en zondig niet.' Efeziërs 4:26, dit is de grens dien God bepaald heeft voor deze hartstocht, en wat boven deze is, dat is uit den duivel. En ene reden, waarom de Heere paal en perk stelt aan den toorn, is, omdat hij een zo geweldige hartstocht is, en de ziel zo spoedig op doet zullen van zonde, gelijk de padde opzwelt van venijn. Ja, hij kan een mens zo plotseling vervoeren, dat men zich zelven, zijnen God, zijnen vriend en alle goede regels vergeet. Maar het is nu mijn taak niet ene redevoering te houden over de gemoedsaandoeningen der ziel, alleen om u te tonen, dat zij er zijn, en welke zij zijn.

En, na deze beschrijving der ziel, wat volgt anders, dan u te herinneren, welk een edel, machtig, heerlijk ding de ziel is, waarvan onze tekst zegt, dat men haar kan verliezen door achteloosheid, of zorgeloosheid of slaafse vrees? Wat anders volgt, dan u aan te sporen om de zaligheid uwer ziel te zoeken, daar, waar zij alleen te vinden is, namelijk bij Jezus Christus, die droefheid geleden heeft, om u blijdschap te schenken, die smart geleden heeft, om u vertroosting te zenden, die zielenangst geleden heeft, om uwe ziel in de ruimte te stellen, die gestorven is, om uwe ziel te doen leven tot in alle eeuwigheid. Indien de ziel slechts een nietig

voorwerp was, of indien een mens toch gelukkig zou kunnen zijn, al had hij zijne ziel verloren, dat zou geheel iets anders zijn, maar het verlies der ziel is geen klein verlies, ook kan iemand, die zijne ziel verloren heeft, al won hij de gehele wereld, niet anders dan in een vreselijken en ellendigen staat verkeren. Maar over deze dingen meer ter bestemder plaatse.

DE KOSTBAARHEID DER ZIEL.

Ten tweede. Na u ene beschrijving der ziel gegeven te hebben, en u aangetoond te hebben wat zij is, zullen wij in de volgende plaats tot u spreken over de kostbaarheid der ziel.

De kostbaarheid der ziel in vergelijking met het lichaam.

Ten eerste. En de eerste zaak, waarvan ik mij bedienen zal, om dit duidelijk te maken, zal zijn, door u de ongelijkheid aan te tonen, die er tussen de ziel en het lichaam bestaat, en ik zal dit in de volgende stukken doen:

Het lichaam een huis voor de ziel.

1. Het lichaam wordt het huis der ziel genoemd, een huis, waarin de ziel woont. Nu, iedereen weet, dat het huis veel minder waard is, dan hij, die door Gods beschikking bestemd is om er in te wonen. Dat het lichaam het huis der ziel genoemd wordt, dat kunt ge vinden in den brief van den apostel Paulus aan de gemeente te Corinthe, aan wie hij schrijft: 'Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis, niet met handen gemaakt, maar eeuwig, in de hemelen.' 2 Corinthiërs 5:1. Wij hebben dus in deze wereld een huis voor onze ziel, en dit huis is het lichaam, want de apostel bedoelt niets anders, daarom noemt hij het een aards huis. 'Zo ons aardse huis' ons huis. Maar wie verpersoonlijkt Hij, indien hij zegt, dit is een huis voor de ziel? want het lichaam is een deel van hem, die zegt: ONS HUIS.

Op deze wijze, of in deze taal, verpersoonlijkt hij zijne ziel met de zielen dergenen, die verlost zijn, en dit is ene zeer gewone zaak bij de apostelen, dat door ieder zal opgemerkt worden, die zich de moeite getroost hun brieven te lezen. Onze aardse huizen, of, zoals Job het zegt: 'lemen huizen, ' Job 4:19. 'Hoeveel te min op degenen die lemen huizen bewonen, welker grondslag in het stof is? Zij worden verbrijzeld voor de motten ' Of zoals wij lezen in Job 13:12 : 'Uwe gedachtenissen zijn gelijk as, uwe hoogten als hoogten van leem.

Inderdaad, naderhand maakt hij ook nog melding van een huis in den hemel, maar dat is het niet, waarover hij nu spreekt, hij spreekt nu over het aardse huis, hetwelk wij hebben (wij, onze zielen) om in te wonen, zolang wij nog aan deze zijde der heerlijkheid zijn, waar ons andere huis staat, geheel afgewerkt, om ons te ontvangen, wanneer wij uit dit naar dat huis zullen wegvliegen, of ingeval dit huis vroeger of later ontbonden wordt. Maar dat is het eerste, het lichaam wordt vergeleken bij het huis, maar de ziel bij hem, die het huis bewoont, daarom, gelijk de mens edeler is dan het huis, dat hij bewoont, zo ook is de ziel edeler dan het lichaam. En toch, helaas! Tot onze diepe smart, zij het gezegd, hoe algemeen het is, dat de mensen al hun zorg, al hun tijd, al hun krachten, al hun vernuft, ja, alles wat zij bezitten, besteden aan het lichaam, om het in eer en waardigheid te doen toenemen, juist alsof de ziel zulk een arm, beklagenswaardig, slecht, gering en nietig ding ware, een onding, niet waardig om er aan te denken of er zich om te bekommeren. Maar

Het lichaam kleding voor de ziel.

2. Het lichaam wordt het kleed genoemd, en de ziel datgene, hetwelk gekleed wordt. Nu, iedereen weet, dat het lichaam meer is dan het kleed, ' zelfs vleselijk verstand leert ons dit. Maar leest eens die bondige woorden: 'Want ook wij, die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde (dat is, met sterfelijk vlees), nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde ' 2 Corinthiërs 5:4. Dus de kostbaarheid der ziel blijkt uit de voorkeur, die zij heeft boven het lichaam-het lichaam is het kleed. Wij zien, dat de mens boven alle schepselen verheven is, door de bevalligheid van zijne gestalte, dien de Heere hem geschonken heeft, omdat hij het edelste wezen onder alle zichtbare schepselen zij, die deze aarde bewonen. Het is het lichaam van den mens, niet dat van een beest, dat gekleed is met de kostbaarste sierraden. Maar welk een heerlijk wezen moet de ziel dan wel zijn, als het lichaam slechts haar kleed is!

Geen gewaad keurt de Heere goed genoeg voor de ziel dan datgene, hetwelk door den Heere zelf gemaakt is, en dat is dat kostelijke ding, het lichaam. Maar ach! hoe weinig telt men het-namelijk de kostbaarheid der ziel. Het is het lichaam, de klederen. het gewaad, waarmee onze dwaze denkbeelden ingenomen zijn.

Wij slaan volstrekt geen acht op de rijkdom en heerlijkheid van dat kostelijke en edeler deel, de ziel, waarvoor het lichaam slechts een mantel is, om haar in te hullen, een kleed, om haar te bedekken. Indien een mens een scheur in zijn klederen krijgt, dat betekent weinig, in vergelijking met een wond in zijn vlees, ja, hij troost zich wanneer hij naar die scheur kijkt, met te zeggen, dank zij den Heere, dat het mijn lichaam niet is. Maar, o! hoevelen zijn er in tegendeel in de wereld, die zich meer bekommeren over een scheur, een wond, of ene ziekte in het lichaam, dan over hun zielen, die verloren zullen gaan, en uitgeworpen zullen worden. Een kleine wond in het lichaam maakt dezulken neerslachtig en beneemt hen allen moed, maar over hun ziel verontrusten zij zich in het geheel niet, ofschoon hun ziel nu, en naderhand nog verder in stukken gescheurd zal worden. ‘Verstaat dit toch, gij godvergetenden! opdat Ik niet verscheure en niemand redde ‘ Psalm 50:22. Maar dit is de tweede zaak, waaruit of waardoor de kostbaarheid der ziel in het oog springt-daaruit namelijk dat het lichaam, dat heerlijke meesterstuk van Gods werk, slechts een kleed of gewaad voor de ziel is.

Het lichaam een vat voor de ziel.

3. Het lichaam wordt een vat der ziel genoemd, om haar er in te plaatsen en te doen wonen. Dat een iegelijk van u wete zijn vat te bezitten in heiligmaking en eer.’ 1 Thessalonicenzen 4:4. De apostel vermaant hier het volk ernstig, om zich van hoererij te onthouden, waarvan hij op ene andere plaats zegt, dat zij ‘ene zonde is tegen het lichaam.’ 1 Corinthiërs 6:18. Vliedt de hoererij, Alle zonde, die den mens doet, is buiten het lichaam, maar die hoererij bedrijft, zondigt tegen zijn eigen lichaam.’ En hier wederom zegt hij, ‘dit is de wil van God, uwe heiligmaking, dat gij u onthoudt van de hoererij.’ dat uw lichaam niet verontreinigd worde, ‘dat een iegelijk van u wete zijn vat te bezitten in heiligmaking en eer.’ Zijn vat, zijn aarden vat, zo als hij het op ene andere plaats noemt-want ‘wij hebben dezen schat in aarden vaten’, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons. 2 Corinthiërs 4:7. Derhalve, het lichaam wordt een vat genoemd, ja het lichaam van ieder mens is zijn vat.

Maar waartoe heeft God dit vat bestemd, en wat heeft Hij er in geplaatst? Wel, voor vele dingen moet dit lichaam een vat zijn, maar heden heeft God er dat kostelijke ding, de ziel, in geplaatst. Kabinetten, die op zich zelve rijke en prachtige dingen zijn, heeft men niet gemaakt of vervaardigd, om volgestopt of gevuld te worden met vodden en prullen, en dingen zonder waarde, neen, deze zijn bestemd voor ringen en juwelen, voor paarlen, voor robijnen en andere voorwerpen van kostelijke waarde. En indien dit zo is, wat moeten wij dan wel van de ziel denken, waarvoor door God zelf het edelste en kostelijkste vat vervaardigd is, dat op aarde bestaat. Waarlijk de ziel moet een ding van grote waarde zijn, van groter waarde dan de gehele wereld.

Maar helaas? wie gelooft deze taal? Zetten zelfs niet de meeste mensen hun hart zo op dit aarden vat, hun lichaam, dat zij vergeten zelfs maar éénmaal ernstig te denken aan de kostelijke juweel, de ziel, die zij met zich omdragen? Indien het lichaam, dat aarden vat, dat meesterstuk van Gods scheppende hand, hetwelk gij van Hem hebt ontvangen, reeds zo uwe bewondering opwekt, welk een heerlijk ding moet dan de ziel wel zijn, waarvoor God de Heere uw lichaam, het pronkstuk der schepping, als een vat gemaakt heeft? Daarom, in de derde plaats, de kostbaarheid der ziel blijkt zelfs uit de heerlijkheid van het vat, het lichaam, dat God voor haar tot ene woonplaats gemaakt heeft.

Het lichaam een tabernakel voor de ziel.

4. Het lichaam wordt een tabernakel der ziel genoemd. ‘Alzo ik weet, dat de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal, gelijkerwijs ook onze Heere Jezus Christus mij heeft geopenbaard. 2

Petrus 1:14. En zo wederom, 'Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.' 2 Corinthiërs 5:1. op beide plaatsen kan met het woord 'tabernakel' niets anders bedoeld worden dan het lichaam, waarom de beide apostelen in deze teksten, hun zielen verpersoonlijken, en spreken als of de ziel HET AL van een mens is, ja zij zeggen ons rondweg, dat het lichaam slechts het huis, de kleding, het vat en de tabernakel der ziel is. Maar welk een allerheerlijkst wezen is dan de ziel!

De tabernakel was oudtijds een plaats der aanbidding, maar de aanbidders waren meer waard dan de plaats. Ons lichaam is ook een tabernakel voor de ziel om God in te aanbidden, maar dewijl de aanbidders altijd meer in eer en aanzien zijn dan de plaats, waarin zij aanbidden, zo volgt hieruit, dat het lichaam minder dan de ziel geacht moet worden, omdat hij, die in den tabernakel woont, meer in ere is dan de tabernakel zelf. 'Ik dien', zegt Paulus, God en Jezus Christus, 'met mijnen geest (of ziel) in het evangelie', Romeinen 1:9, maar niet met zijnen geest buiten, maar in dezen tabernakel. De tabernakel had 'gereedschap der dienst' voor de aanbidders. Numeri 4:12. Het lichaam heeft ook 'gereedschap der dienst' voor de ziel, en de Heere beveelt ons in Romeinen 6:13 'stelt uwe leden Gode tot wapenen der gerechtigheid.'

De handen, de voeten, de oren, de ogen, en de tong, die (indien goed gebruikt, het meest ter verheerlijking van Gods Naam is) zij zijn alle gereedschap van dezen tabernakel, ten gebruike der ziel, de bewoner van dezen tabernakel, om den dienst des Heeren waar te nemen. Ik redeneer aldus, om u de kostbaarheid der ziel aan te tonen. En, naar mijne mening, heeft wat ik heb gezegd, indien niet veel, toch wel enige betekenis. Want alle mensen bewonderen het lichaam, beide de manier waarop het gebouwd, en de wonderlijke wijze waarop het samengesteld is. Ja, hoe nauwkeuriger geleerde lieden het lichaam, het wonderlijke werk van Gods hand, onderzoeken, des te meer worden zij als van zelf gedwongen om het te bewonderen, en toch is dit lichaam, zoals ik u heb aangetoond, slechts een huis, een kleed, een vat, een tabernakel voor de ziel. Wat is de ziel dan zelf wel! Maar, zij dit genoeg om de kostbaarheid der ziel aan te tonen, in vergelijking met het lichaam.

Andere dingen, die de kostbaarheid der ziel aantonen.

Ten tweede. Nu zullen wij andere dingen noemen waaruit de kostbaarheid der ziel blijkt. En De ziel wordt Gods adem genoemd.

1. Zij wordt genoemd den adem des levens. 'En de Heere God had den mens', dat is het lichaam, 'geformeerd uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens, also werd de mens tot een levende ziel'. Genesis 2:7. Vergelijk deze twee slechts, het lichaam en de ziel, het lichaam is uit het stof der aarde gemaakt, de ziel is de adem Gods. Nu, indien God dit lichaam reeds zo beroemd gemaakt heeft, zoals het ook werkelijk is, en het toch maar uit het stof der aarde gemaakt is, waarvan wij alle de nietige waarde kennen, wat moet dan de ziel een heerlijk ding zijn, daar het lichaam niet slechts haar huis en kleed is, maar dewijl zij zelf uit den adem van God geformeerd is, en er staat ook nog, dat de Heere zelf den adem des levens in hem blies, te weten, enen levenden geest, want dit blijkt uit de volgende woorden- 'also werd de mens tot ene levende ziel.'

De mens, dat is het heerlijker deel van hem-het welk, omdat het het voornaamste deel is, de mens wordt genoemd-datgene, hetwelk den naam draagt van het geheel, of de mens, de geest en de natuurlijke vermogens, door hetwelk, als een redelijk wezen, het geheel van hem wordt bestuurd, 'werd tot een levende ziel'. Doch laat mij niet te veel van uwe aandacht vergen. Het lichaam, dat edele deel van den mens had zijn oorsprong in het stof, want zo zegt het Woord, 'Stof zijt gij (namelijk het lichaam) en tot stof zult gij wederkeren'. Genesis 3:19. Maar wat uw edeler deel aangaat, zijt gij gemaakt uit den adem van God, God legde daarin een machtig werk van scheppende kracht, en de mens 'werd tot ene levende ziel gemaakt.' 1 Corinthiërs 15:45. Let op mijne reden. Daar is een even groot verschil tussen het lichaam en de ziel, als er is

tussen het stof der aarde en datgene, hetwelk hier den adem des levens genoemd wordt. En merkt nu nog op, dat, even als het stof der aarde geen heerlijkheid verloren, maar wel verkregen heeft, door in een menselijk lichaam geformeerd te worden, dat zo ook deze adem des levens er niets bij verloren heeft, al is hij tot ene levende ziel gemaakt. O mens! weet jij niet, wie jij zijt?

De ziel Gods beeld.

2. Hebben wij gehoord, dat de ziel 'den adem des levens' genoemd wordt, er staat ook geschreven, dat zij naar Gods beeld, zelfs naar zijne gelijkenis gemaakt is. 'En God zei: Laat ons mensen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis, 'Zo schiep God den mens naar zijn eigen beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem.' Genesis 1:26,27. Merkt wel op, naar zijn eigen beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem, of, zoals Jakobus het heeft, 'die naar de gelijkenis van God gemaakt zijn'. Jakobus 3:9, gelijk Hem, datgene in zich hebbende, hetwelk gelijkheid met Hem heeft. Ik lees van niets in den hemel noch van iets op de aarde of onder de aarde, waarvan gezegd wordt, dat het op deze wijze gemaakt is, of dat maar zo genoemd wordt, dan alleen van den zoon van God zelf. Van de Engelen lees ik in Hebrëen 2, dat zij een weinig meer gemaakt zijn dan den mens zelven, maar dat enige van hen 'naar Gods beeld', naar Zijn eigen beeld, zelfs naar de gelijkenis van God gemaakt zijn, daarvan vind ik niets.

Zulks schrijft de Heilige Geest in de schriften der waarheid, slechts van den mens, van de ziel des mensen, want men moet niet denken, dat hier het lichaam bedoeld wordt, hetzij geheel of ten dele. Want ofschoon er in Filippenzen 2 geschreven staat, dat Christus naar de gelijkenis van zondig vlees gemaakt was, toch lezen wij er niet, dat zondig vlees naar de gelijkenis van God gemaakt is, maar ik wil niet redetwisten. Ik breng deze dingen slechts voor uw aandacht, om u aan te tonen, welk een kostelijk, welk een edel ding de ziel is, vooral daarin, dat God de Heere haar waardig keurde naar Zijn eigen beeld gemaakt te worden, niet gelijk de aarde, of de hemelen, niet gelijk de engelen of serafs, niet gelijk de serafijnen of aardsengelen, maar gelijk Hem zelf, zeggende: 'Laat ons mensen maken naar onze eigene gelijkenis.' Aldus schiep Hij den mens naar Zijn eigen beeld. Dit is een eigenschap, die wij boven alle engelen hebben, want, zoals de apostel zei: 'Tot wie van de engelen heeft de Heere ooit gezegd, jij zijt mijn zoon?' Zo ook, van wie van hen heeft de Heere ooit gezegd, Deze is, of zal naar mijn beeld, naar mijn eigen beeld gemaakt worden? O welk een kostelijk, welk een edel ding is de ziel, die boven alle schepselen, welke in den hemel of op de aarde zijn, naar Gods beeld, en naar Zijne gelijkenis gemaakt is.

De ziel Gods verlangen.

3. Een andere zaak, waaruit de grootheid der ziel blijkt, is deze, het is dit-en dit alleen, en dit te zeggen is nog meer dan te zeggen dat zij boven alle schepselen verheven is-het is dit, dat God de Heere naar gemeenschap met haar verlangt. 'De Heere heeft zich enen gunstgenoot afgezonderd, ' Psalm 4:4, dat is, voor gemeenschap met Zijne ziel, daarom zegt de bruid van Hem, 'zijne genegenheid is tot mij'. Hooglied 7:10, en in 2 Corintiërs 6:16 lezen wij: 'Want jij zijt de tempel des levenden Gods, gelijkewijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en Ik zal onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. 'In hen wonen, ' en, 'onder hen wandelen, ' zijn uitdrukkingen, die vriendschap en gemeenschap te kennen geven, zoals Johannes zegt: 'Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook jij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij, met den Vader en met Zijnen Zoon Jezus Christus.' 1 Johannes 1:3.

Dit is onze zielsgemeenschap, want men moet dit niet van het lichaam verstaan, alhoewel ik geloof, dat, wanneer de ziel gemeenschap met God oefent, dit ook groten invloed op het lichaam heeft, maar het is de ziel, en de ziel alleen, die bekwaam is, om deze gemeenschap met God te oefenen en vol te houden. Maar, Ik zeg, welk een grote zaak is het, dat God, de grote God, de ziel heeft uitverkozen boven alle andere dingen, om met haar gemeenschap te oefenen.

Wij lezen van de grootheid der Engelen, en hoe nabij God zij zijn, en toch vinden wij de uitdrukkingen niet, waarin God gemeenzaam is met de Engelen, wij lezen niet van hen, zoals van de zielen van Gods kinderen, van Zijn uitverkoren volk, dat zij gemeenschap oefenden met God. Waar heeft Hij de Engelen, zijne liefste, zijne duive, zijne schoonste genoemd? En waarin den Bijbel leest gij, wanneer God van hen spreekt, dat Hij gemeenschap met hen heeft zoals de bruid met den bruidegom? Ik spreek slechts van hetgeen God ons in Zijn Heilig Woord geopenbaard heeft. De verborgene dingen zijn voor ons verborgen en behoren aan den Heere onzen God. Nu, uit dit alles blijkt de kostbaarheid der ziel.

Mannen van eer en aanzien, indien zij maar enige eerbied hebben voor hun eigen stand, zullen zij zich niet met de deugnieten en het afschrapsel der natie gemeenzaam maken, zij zullen geen dieven en hoereerders tot hun metgezellen of vrienden kiezen, maar zij zullen hun vrienden, waarmee zij gemeenschap willen hebben, zoveel mogelijk uit hun eigen stand afzonderen en uitkiezen. Het is waar, de Koning heeft geen gelijken tot vriend, toch is hij er voor om alleen op vertrouwelijken voet met de edelen des lands te leven, om met hen alleen gemeenschap te hebben. Met God kan niemand zich vergelijken, niet een, dewijl echter de ziel door Hem uitverkozen is tot zijn metgezel en medewandelaarster, moet dit een teken zijn, dat de ziel van de hoogste afkomst is, en datgene, waarop de gezegenden Heiland neerziet, als het geschiktste voorwerp om afgezonderd en uitverkoren te worden tot gemeenschap met Hem.

Indien wij iemand met den Koning zagen wandelen, of indien wij bemerkten, dat iemand zeer gemeenzaam en vertrouwelijk met den Koning omging, dan zouden wij, en niet ten onrechte, tot het besluit komen, dat zo iemand van adel, ten minste een van de edelen of een der rijksten van het land was, maar dit is niet het lot van iedere ziel-sommigen hebben gemeenschap met duivels, evenwel niet daarom, omdat zij ene lagere afkomst hebben dan zij, die in den schoot des Heeren aanliggen, maar omdat zij door de zonde ontaard en afgefallen zijn en verkozen op goeden voet met Gods vijand te leven, doch al deze dingen tonen de kostbaarheid der ziel aan. De ziel een vat der genade.

4. De zielen der mensen zijn zodanige, die God waardig acht de vaten te zijn, waarin Hij Zijne genade, de genadegiften van den Heiligen Geest uitstort. De genadegiften van den Heiligen Geest, waarin anders kan men ze vinden, dan in de zielen der mensen alleen? 'Uit Zijne volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade.' Johannes 1:16. Waarin hebben wij haar ontvangen? In 'het verborgene deel', zo als David het zegt. Psalm 51:6. Vandaar ook dat des konings dochter beschreven wordt, als 'geheel verheerlijkt inwendig', Psalm 45:13, omdat zij gekleed was met de genadegiften van den Heiligen Geest. Want datgene, hetwelk David het verborgene deel der ziel noemt, is het binnenste deel der ziel, en het wordt daarom het verborgene deel genoemd, omdat de ziel onzichtbaar is, en ook niet enig levend schepsel zeker weten kan, wat in de ziel is, dan God zelf. Maar ik zeg, de ziel is het vat, waarin de gouden olie wordt uitgestort, en de ziel is het vat, dat haar behoudt, en door God waardig geacht wordt, om dezelve aan te wenden en te gebruiken.

Daarom, het is de ziel, waarvan gezegd wordt, dat zij God liefheeft. 'Hebt gij dien gezien, dien mijne ziel liefheeft?' Hooglied 3:3. En daarom, het is de ziel, die den geest des gebeds beoefent. 'Met mijne ziel heb ik u begeerd in den nacht, ook zal ik met mijnen geest, die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken: want, wanneer Uwe gerichten op de aarde zijn, zo leren de inwoners der wereld gerechtigheid.' Jesaja 26:9. Met de ziel worden de mensen gezegd te geloven, en het is in de ziel, dat God Zijne vrees uitstort. Dit is het vat, waarin de wijze maagden olie kregen, dit is het vat, waaruit zij hun lampen vulden. Maar welk een ding, welk een kostbaar ding is de ziel, daar zij boven alle dingen, die God geschapen heeft, door Hem is uitverkozen tot een vat, waarin Hij Zijne genade uitstort. Het lichaam is het vat voor de ziel, en de ziel is het vat voor Gods genade. Maar,

De prijs der ziel.

5. De kostbaarheid der ziel blijkt ook nog uit den kostbaren prijs, dien Christus voor haar betaalde, om haar een erfgenaam van Zijne heerlijkheid te maken, en dien prijs was Zijn dierbaar bloed 'want gij zijt duur gekocht, zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uwen geest welke Godes zijn.' 'Wetende, dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uwe ijdele wandeling, die u van de vaders overgeleverd is, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam.' 1 Corinthiërs 6:20, 1 Petrus 1:18,19. Wij zijn gewoon de dingen te waarderen, overeenkomstig den prijs dien er voor gegeven is, inzonderheid, wanneer wij overtuigd zijn, dat de koopsom niet door een dwaas betaald is. Nu, de ziel is door den Zoon van God met een prijs gekocht, dien Hij in Zijne wijsheid geschikt achtte, om tot lossing der ziel te betalen. Welk een kostbaar ding moet dan de ziel wel zijn!

Beoordeel de waarde der ziel naar den prijs dien er voor betaald is en gij zult moeten bekennen, tenzij gij het bloed, dat voor haar gestort is, een onheilich ding acht, dat het niet anders kan zijn, dan dat de ziel een ding van grote waarde en zeer kostbaar is. Veronderstel, dat een vorst, of enig groot man, eensklaps van zijn troon afdaalt, om iets in zijn boezem te steken, dat onder de voeten der omstanders vertreden werd, zoudt gij denken, dat hij dit doen zou voor een stukje blik, een speld of een ander nietig voorwerp? Neen, zoudt gij zelfs niet tot het besluit komen, dat dat voorwerp, waarvoor de vorst, zulk een groot man, zijn troon verliet en zo laag bukte, iets moest zijn van zeer grote waarde? Nu, dit is het geval met Christus en de ziel. Christus is de vorst, Zijn troon was in den hemel, en toen Hij daar zat, bespeurde Hij de zielen van zondaren, die onder de voeten der wet, des doods, en der zonde vertreden werden.

Nu, wat doet Hij? Hij komt van Zijn troon af, bukt neer op de aarde, en daar, omdat Hij de vertreden ziel niet zonder prijs kon krijgen, daar legt Hij Zijn leven af, stort zijn bloed voor dezelve. Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijne armoede zoudt rijk worden. 2 Corinthiërs 8:9. Maar zou Hij dit gedaan hebben voor dingen, die geen waarde hebben? Neen, zelfs voor de zielen der zondaren niet, indien Hij hen niet hoger schatte, dan hemel en aarde te zamen. Dit is daarom ene andere reden, waardoor de kostbaarheid der ziel in het oog springt.

De ziel onsterfelijk.

6. De ziel is onsterfelijk. Niemand kan de ziel doden. 'En vreest u niet voor degenen, die het lichaam doden, en de ziel niet kunnen doden, maar vreest veel meer Hem, die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel.' Mattheus 10:28. 'En ik zeg u mijnen vrienden: vreest u niet voor degenen, die het lichaam doden, en daarna niet meer kunnen doen. Lukas 12:4. 'Al spanden ook al de engelen in den hemel, en alle mensen op aarde te samen, toch zouden zij niet ene ziel kunnen doden of vernietigen. Neen, ik spreek het uit zonder vrees, als het gezegd mag worden, God kan niet doen, wat Hij niet wil doen, derhalve kan Hij de ziel niet vernietigen, maar, niettegenstaande al Zijn toorn, en de wraak, dien Hij zal oefenen tegen de zondige zielen, zullen zij nochtans blijven voortbestaan, om de straf te ondergaan en te dragen, zonder te sterven.

Indien er iets bestond, dat de ziel zou kunnen doden, het zou de dood zelf zijn, maar de dood kan het niet doen, zomin de eerste als de tweede, de eerste kan het niet doen, want toen de rijke man, wat zijn lichaam betreft, door den dood was weggemaakt, toen werd zijne ziel levend in de hel gevonden-'En als hij in de hel zijne ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijnen schoot.' Lukas 16:23. De tweede dood kan het ook niet doen, omdat van hem geschreven staat, dat hij een worm is, die niet sterft, maar die hen altijd kwelt en altijd aan hun geweten knaagt. Markus 9:44. Maar dit zou niet zo kunnen zijn, indien de tijd, of het branden in het onuitblusselijke vuur, de ziel kon vernietigen. Nu, ook dit toont de kostbaarheid der ziel aan, en wel daarin, dat haar leven niet eindigt. O, welk een kostbaar ding is de ziel!

De ziel is dus onsterfelijk, ofschoon niet eeuwig. Wat eeuwig is, heeft noch begin noch einde, en daarom God alleen is eeuwig, hierom wordt Hij genoemd 'De eeuwige God.' De eeuwige God zij u ene woning, en van onder eeuwige armen, Deuteronomium 33:27. Onsterfelijk is datgene, hetwelk, ofschoon het een begin had, toch geen einde heeft, het kan niet sterven noch ophouden te bestaan, en dit is de staat waarin de ziel verkeert. Zij kan niet ophouden een levend wezen te zijn, wanneer zij eens geschapen is. Ik bedoel een levend, denkend wezen. Want onder een levend wezen versta ik alleen zulk een wezen, waarvan de zinnen en het gevoel niet vernietigd kunnen worden. Vandaar, dat evenals men van den rijken man na zijn dood leest, dat hij zijne ogen ophief in de hel, zo ook van den bedelaar geschreven staat, dat hij van de engelen gedragen werd in den schoot van Abraham. 'En het geschiedde, dat de bedelaar stierf, en van de engelen gedragen werd in den schoot van Abraham. En de rijke stierf ook en werd begraven. En als hij in de hel zijne ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre en Lazarus in zijn schoot.' Lukas 16:21,23.

Deze beide teksten moeten betrekking hebben op de zielen dezer mensen, want, wat aangaat hun lichamen, wij weten heden, dat het daarmee anders gesteld is. Het graf is hun huis en zal hun huis blijven, tot de bazuin zal klinken en zee en aarde hun doden zullen weergeven, en de hemelen zullen worden weggerold gelijk een doek. Ik herhaal het, zoals de eeuwigheid van God de grootheid van God aantoonst, evenzo is de onsterfelijkheid der ziel een bewijs voor hare kostbaarheid. Van een engel kan men niets minder zeggen, dan dat hij onsterfelijk is, en ook dat wordt en moet worden gezegd van de ziel. Dit is daarom weer een bewijs voor de kostbaarheid der ziel.

De ziel bestuurt het lichaam.

7. Maar nog een enkel woord meer, voordat wij van dit punt afstappen. Het is de ziel, die het lichaam bestuurt in alle dingen, hetzij goede of kwade, hetzij ter verheerlijking van God of ter verheerlijking des duivels, indien de laatste verheerlijkt kan worden. Het is waar, dat de handelingen en bewegingen der zich slechts inwendig zijn, maar het lichaam met zijne leden is zo onderworpen aan den invloed der ziel, dat men gerust de ziel het grote drijf wiel kan noemen, waardoor het gehele lichaam in beweging wordt gebracht. 'Het lichaam zonder den geest is dood.' Jakobus 2:16. Al die beroemde kunsten en wetenschappen, al die grote uitvindingen en ontdekkingen, die de mensen gedaan hebben en nog doen zullen, zij zijn allen uitvindingen der ziel, en het lichaam, waarin de ziel handelt en werkt, is slechts het werktuig, waarvan de ziel gebruik maakt, om hare uitvindingen tot rijpheid te brengen. Prediker 7:29.

Hoeveel dingen zijn er niet, die de mensen tot verwondering en verbazing van elkaar hebben uitgevonden, hoeveel werken hebben zij niet verricht, waardoor zij den roem der wereld hebben verworven tot in het oneindige, terwijl ter zelfder tijd de ziel, die werkelijk de eigenlijke uitvinder van alles is, overzien wordt en niet geacht is. Integendeel, zij moet op en neer geslingerd, heen en weer gesleept worden door iedere vuile lust, zij moet vertreden worden onder de voeten der ontuchtigheid, zij moet tot ene slavin, ene lijfeigene der zonde gemaakt worden. Het werktuig, het broze, zwakke en vergankelijke lichaam, waaraan eenmaal de wormen zich zullen vergasten, dat moet gekleed worden in fijn lijnwaad, dat moet geëerd, dat moet geacht, dat moet aanbeden worden, maar de ziel, het kostbaarste juweel, dat wij bezitten, het edelgesteente, waarvoor Gods Zoon zijn troon verliet, waarvoor Hij Zijn bloed stortte, waarvoor Hij zo laag bukte, om het onder de voeten der zonde en des duivels weg te rukken, o! daarover bekommert men zich niet, als het lichaam maar gemest wordt, laat dan de ziel maar van honger omkomen. O! stikdonkere nacht, die in het hart van de kinderen der mensen heerst. Alles, alles kunnen zij doen, koningen van hunnen troon stoten, de wereld beroeren, hun roem onsterfelijk maken, maar hun eigen ziel, dat gouden kleinood, die kunnen zij niet verlossen.

Zij voeden zich met as, hun bedrogen hart heeft hem ter zijden afgeleid, zodat zij hun ziel niet kunnen redden, noch zeggen: Is er niet ene leugen in mijne rechterhand? Jesaja 44:20. Beschouw den mens in zaken, die ver van huis en buitenslands zijn, dan is hij een spiegel, een voorbeeld der gehele wereld, maar komt in zijne woning, ondervraagt hem over dingen, die dicht bij hem zijn, ik bedoel die zaken, die betrekking op zijne ziel hebben, en dan zult gij zien, dat hij de grootste dwaas is, die ooit door God geschapen werd. Maar dit moet niet op de ziel toegepast worden, zoals zij door God geschapen is, maar op de ziel, die in de zonde ligt, omdat de ziel vrijwillig van God is afgefallen, en zich zo heeft laten overvallen door de donkerheid, een duisternis, zo dik en zo tastbaar, dat zij (de ziel), uit zich zelve links noch rechts keren kan-zij heeft een groten blinddoek der zonde zo vast voor hare ogen gebonden, dat zij niet in staat is-om, uit zich zelve, naar die dingen te zien, waarbij zij het meeste belang moest hebben en zonder dewelke zij voor eeuwig rampzalig zal zijn.

De ziel is bekwaam om met onzichtbare dingen te doen te hebben.

8. Verder, gelijk de ziel weetgierig is omtrent kunsten en wetenschappen en omtrent elk voortreffelijk ding in dit leven, zo bekwaam is zij ook om met onzichtbare wezens te doen te hebben, met engelen, goede of slechte, ja, met het hoogste en verhevenste Wezen, zelfs met den heiligen God des hemels. Ik heb reeds vroeger gezegd, dat God de ziel des mensen tot Zijne medegezellin heeft opgezocht, en nu zeg ik u, dat de ziel bekwaam is, om gemeenschap met Hem te oefenen, wanneer de duisternis, die de zonde over haar aangezicht gebracht heeft, verdreven is. De ziel is een uitermate verstandig en gevat wezen, men kan haar diepten, hoogten, lengten en breedten doen te weten komen en leren verstaan van die hoge, verhevene, en geestelijke verborgenheden, die God de Heere alleen kan openbaren en onderwijzen. En hieraan heeft de Heere een welgevallen: hierover is Hij verblijd, dat Hij voor zich zelve een schepsel gemaakt heeft, dat bekwaam is, om Zijnen Wil, wanneer Hij dien openbaart, te horen, te kennen en te verstaan.

Ik geloof dat ik vrijelijk zeggen mag, zonder God of mens te beledigen, dat ene reden waarom God de wereld maakte, deze was, dat Hij zich zou kunnen openbaren, niet alleen door, maar ook aan de werken, die Hij gewrocht heeft, maar, met eerbied gezegd, hoe zou dit kunnen geschieden, indien Hij ook niet enige van zijne schepselen bekwaam maakte om Hem te verstaan in deze zeer diepe verborgenheden en in de wegen, waarin Hij zich wil openbaren. Maar welke andere schepselen zijn het, die Hij gemaakt heeft, dan de zielen, om Hem te kunnen horen en verstaan? Want geen ander ding in de zichtbare wereld is in staat te doen wat de ziel doet. En van hier is het, dat Hij aan haar, en aan haar alleen, zich zelf in deze wereld openbaart. En vandaar is het, dat zij, en zij alleen, tot Hem vergaderd worden, waar Hij is, want zij zijn het, die de geesten der volmaakte rechtvaardigen genoemd worden. 'Maar gij zijt gekomen tot den berg Zion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen, tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen. Hebreëen 12:22,23.

De geest van een dier vaart nederwaarts in de aarde, het is de geest van een mens, die opvaart tot God. Prediker 3:21. Het stof keert wederom tot aarde, en de geest keert weer tot God, Die hem gegeven heeft. Prediker 12:7. Want hij, en hij alleen is bekwaam gemaakt, om de heerlijke en majestueuze gezichten des hemels te beschouwen en te begrijpen, zoals Christus Jezus het zegt, 'Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij Mijne heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad, voor de grondlegging der wereld. Johannes 17:24. En op deze wijze wordt de kostbaarheid der ziel openbaar gemaakt. Het is waar, het lichaam wordt ook in heerlijkheid vergaderd, maar niet alleen om zich zelve, of omdat het uit zich zelve in staat is de heerlijkheid en Majesteit van zijnen Maker te begrijpen, maar het is een metgezel der ziel geweest in deze wereld, het is het

huis, de mantel, het vat, de tabernakel der ziel geweest, het was ook datgene, waardoor de ziel handelde, waarin de ziel werkte en waarin de heerlijke gestalten der ziel zich openbaarde, en het zal ook daar een deelhebber en deelgenoot van hare heerlijkheid zijn.

Daarom, gelijk het lichaam hier op aarde deelnam aan heerlijkheden der ziel, en gelijkvormig gemaakt was aan de geestelijke en aan de vernieuwde beginselen des gemoeds, eveneens zal het hiernamaals een deelgenoot zijn van de heerlijkheid met welke de ziel vervuld zal worden, en het zal ook dan door die heerlijkheid geschikt gemaakt worden om een deelhebber en deelgenoot te zijn van de eeuwige blijdschap, die er in den hemel zijn zal voor allen, die door den Heere zijn wederom geboren geworden. In deze wereld is zij een begenadigde ziel. (Ik spreek van den wedergeborene nu) en in die wereld zal zij ene verheerlijkte ziel zijn. In deze wereld was het lichaam overeenkomstig de ziel een begenadigd lichaam, en in die wereld zal het, gelijk de ziel, een verheerlijkt lichaam zijn. Ik zeg, overeenkomstig en gelijk aan die heerlijkheid waaraan de ziel deel zal hebben, ja het zal nog een toegevoegde heerlijkheid hebben, om te meer dienstbaar voor de ziel gemaakt te worden, om eeuwig te juichen voor den troon van God. O! welke kostbare dingen zijn de zielen van de kinderen der mensen!

De ziel is bekwaam om in de diepten en verborgenheden der hel in te dringen.

9. Maar wederom, gelijk de ziel in staat gesteld is, om zich in God te verlustigen, doordat zij bekwaam gemaakt is, om in de verborgenheden des Heeren in te dringen, eveneens is zij ook met zulk ene grote kennis begaafd, dat zij tot in de verborgene diepten der hel kan afdalen. De hel is ene plaats, waarvan niemand in deze zichtbare wereld iets weet, uitgezonderd de ziel. De hel is aan ieder onbekend, behalve aan de ziel. En er is ook niet een enig schepsel op deze aarde, dat ooit de rampzaligheid der hel zal kunnen verstaan, behalve de zielen en de afgefallen engelen. Gelijk de vreugde des hemels niet alleen in aanschouwing en bespiegeling bestaat, maar in een werkelijk gevoel en genot van verheuging en onbeschrijfelijke blijdschap, waarmee de ziel verzadigd wordt, Psalm 16:11, zo ook zullen de folteringen der hel niet alleen bestaan in de zweepslagen en geselingen van het eeuwige vuur, waarmee God de goddelozen zal geselen, maar de pijnen der hel bestaan, indien niet voor het grootste gedeelte, in die diepe gedachten en knagende wroegingen, die de ziel in de toekomstige wereld zal hebben over den aard en de oorzaken der zonde, over de scheiding tussen haar en God, over de eeuwigheid dezer pijnigingen, en over de eeuwige onmogelijkheid om ooit geholpen, gelaafd, of verlost te worden. O! de verdoemde zielen zullen met het vlijmend zwaard der gedachten strijden tegen de zaligheid, vechten tegen de rechtvaardigheid, twisten met de wet, oorlogen tegen zich zelve, strijden met de hel en met de eeuwigdurendheid hunner rampzaligheid, maar de punt, de scherpte van het lemmer, en het vergif van al deze gedachten zullen steeds de smartelijke wonde schrijven, en hun angsten en weerhaken er in stoten.

Die smartelijke wonde is het geweten, ofschoon niet alleen het geweten, want van de zielen in de hel mag ik zeggen, dat zij geheel en al ene wond en één zeer zijn. Rampzaligheid en genade, beide scherp het zwaard der overdenkingen en houden de wroegingen in het leven. Beschouw Kaïn in zijne schuld, en Saul met de tovenares van Endor, en gij zult mensen zien, wier verbeelding en voorstelling, wier verstand tot rijpheid gekomen, vergroot en verhelderd is, doch niet omtrent God, niet omtrent den hemel, ook niet omtrent de heerlijkheid, maar wel over het verlies hunner onsterfelijke ziel, over hun rampzaligheid, hun wee en hun helse angsten. Ja, zij zijn nu tot rijpheid van verstand gekomen, nu de rook van hun pijniging opgaat in alle eeuwigheid, nu zij dag noch nacht rust hebben, nu zij met vuur en sulfer voor de heilige engelen en voor het Lam gepijnigd worden, nu zij uit den wijn des toorns Gods drinken, die ongemengd ingeschonken is in den drinkbeker Zijns toorns, nu heeft beving hen aangegrepen, zij zeggen: 'Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij enen eeuwigen gloed wonen kan? Jesaja 33:14. Psalm 1:3. Openbaring 14:10. Markus 9:44,46.

Waarde lezer, geve God, dat gij nooit wanhoop, pijnbank, foltering of zweepslagen van het brandend staal zult gevoelen, aanschouw den verdoemden zondaar, in wie de zonde een hel geschapen heeft. Zijne gedachten zijn angels, zijne woorden zijn zwaarden, zijn adem is sulfer, zijne ogen vlammen, zijne wensen vloeken, zijn leven de dood, duizenden doden wonen in hem en toch leeft hij, hij is een levend lijk in gloeiend lood.

Het vermogen der ziel om te verdragen.

10. Ook het vermogen der ziel om te verdragen, indien het betamelijk is om te zeggen, dat zij deze smarten verdraagt, welke zij daar eeuwig zal moeten verduren, getuigt van de kostbaarheid der ziel. Een eeuwig brandend en verterend vuur, voortdurende pijnigingen, knagende wormen, dikke duisternis, de verbolgene woorden, het vertoornde aangezicht en de slagen der goddelijke en eeuwige gerechtigheid, zullen niet in staat zijn, deze ziel te vernietigen, zoals ik reeds te voren heb gezegd. Ik geloof niet, dat het zo betamelijk is, om te zeggen, dat de ziel, die om der zonde wil verdoemd is, deze dingen verdraagt, als om te zeggen, dat zij deze dingen lijdt en steeds dieper en dieper zinkt, en daarom wordt deze plaats der pijniging de afgrond genoemd, omdat de verdoemde ziel, daar steeds zinkende is en nooit op ene plaats zal komen, waar zij rust zal vinden voor het hol harer voeten. Zij leeft onder den last des toorns, maar slechts zó, dat zij er niet onder bezwijkt, opdat zij des te meer de scherpe pijn zal lijden en in voortdurende benauwdheid zal zijn, door de onverdraaglijkheid van haren last.

Onder zulke folteringen, onder zulke pijnigingen, niet te bezwijken, in zulk een verterend vuur niet te verteren, is dit geen klaar en duidelijk bewijs voor de kostbaarheid en waarde der ziel? Hemel en aarde te zamen zijn niet zo kostbaar als ene ziel, want deze zullen vergaan en allen als een kleed verouden. Hebreeën 1.

Wij zien, hoe snel het lichaam, wanneer de ziel het verlaten heeft, wegkwijnt, verdroogt en verbrokkelt in het graf, maar de ziel blijft even krachtig, blijft even gevoelig, omdat zij bovenal door het onuitblusselijk vuur gestraft moet worden voor de zonden.

De macht der ziel verder aangetoond.

11. De ziel heeft, naar Gods ordonnantie, een bestemden tijd, om het lichaam te verlaten, dat tot stof weer zal keren, en deze scheiding wordt veroorzaakt door den dood. Het is den mensen gezet, éénmaal te sterven en daarna het oordeel. Hebreeën 9:27, daarom het lichaam moet voor een tijd ophouden, te leven en te bewegen. Een klein ding brengt het lichaam nu in dezen staat maar in de volgende wereld, zullen de goddelozen niet wederom kunnen sterven, want het lichaam en de ziel, na de opstanding uit de doden, wederom verenigd zijnde, zijn niet meer onder den invloed des doods, die hen eens van elkaar heeft gescheiden. De dood is voor eeuwig overwonnen, zodat deze twee, namelijk ziel en lichaam, die vroeger in de zonde leefden, nu voor altijd in de hel zijn samengevoegd. Nu, de ziel daar met het lichaam verenigd zijnde, en de dood, welke hen vroeger van een scheidde, geheel en al weggenomen zijnde, behoudt niet alleen haar eigen wezen, maar ook het lichaam blijft hetzelfde, om nu in onverderfelijkheid, de smarten en pijnen der hel, met volle bewustheid te lijden.

En zie hier de reden, waarom de dood dan zal worden weggenomen, het is, opdat de rechtvaardigheid in het bezoldigen der overtredingen, niet zal verhinderd worden, maar opdat lichaam en ziel, gelijk zij hier samen leefden en handelden, ook samen om hun zonden zouden kunnen verdorven worden in de hel. De Heere zal met vlamvend vuur wraak doen over degenen die het evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, dewelke zullen tot straf lijden het eeuwig verderf, daarom vreest niet voor degenen, die het lichaam doden, en de ziel niet kunnen doden, maar vreest veel meer Hem, die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel. Mat. 10:28. Lukas 12:5, 2 Thessalonicenzen 1:8,9.

Deze dood, ofschoon hij de bezoldiging der zonde is, zou, indien hij voort kon bestaan, een hindernis zijn, waardoor de toorn van God en de macht der ziel niet zonden kunnen geopenbaard worden.

(1.) Hij zou de openbaring van Gods toorn verhinderen, want Hij zou het lichaam wegnemen, en het onbekwaam maken om de straf der zonde met bewustheid te ondergaan, en op deze wijze zou een der voorwerpen van Gods wraak uit den weg genomen zijn, en de verbolgenheid en de macht van Gods toorn niet geopenbaard worden.

(2.) Hij zou ook de openbaring van het vermogen en van de kracht der ziel in den weg staan, daar de macht en de kracht der ziel juist hierin kenbaar zijn, dat zij blijft bestaan, terwijl de toorn van God op haar losbrandt.

De dood moet nu dus te niet gedaan worden, opdat de ziel zonder stoornis of hindernis het mikpunt van Gods toorn en gramschap gemaakt kan worden. De ziel, zei ik? Neen ziel en lichaam beiden. De dood, ofschoon eens de vrucht en de bezoldiging der zonde, zou nu een gunstbewijs zijn, indien hij ook nu nog zijnen invloed mocht uitoefenen, omdat hij de ziel van enige lasten zou verlossen, want een gekweld lichaam kan niet anders dan een last voor den geest zijn, en hier zinspeelt ook de wijze Salomo op, wanneer hij zegt 'De geest eens mans zal zijne ziekte ondersteunen.' Wij zien dat, door de overeenstemming, die er tussen de ziel en het lichaam bestaat, de ene bedrukt, wanneer de andere verslagen is. Een ziek lichaam is een last voor de ziel, en een verslagen geest is een last voor het lichaam. 'Een verslagen geest, wie zal dien opheffen?' Spreuken 18:14. De dood doet dezen last niet uit den weg ruimen, maar de ziel moet het lichaam tot last hebben, en het lichaam moet de ziel tot last hebben. Daarom zal hier last op last zijn, en dit alles op de ziel, want de ziel zal de hoofdzetel moeten zijn voor dezen drukkenden last! Maar laat dit genoeg zijn om u de kostbaarheid en de waarde der ziel te doen zien.

OVER HET VERLIES DER ZIEL.

Ten derde. Nu komen wij tot het derde punt, dat ik mij voorgesteld had, om voor u te behandelen, en dat is, u aan te tonen wat wij onder het verlies der ziel moeten verstaan, of wat het verlies der ziel is, ‘Wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?’

Hij, die zijne ziel verliest, verliest zich zelven.

Ten eerste. Het verlies der ziel is een verlies, dat naar zijn aard ene bijzondere eigenschap heeft, die het niet met anderen gemeen heeft. Daar is geen zodanig verlies, als het verlies der ziel, want hij, die zijne ziel verloren heeft, heeft zich zelven verloren. Bij alle verliezen, die een mens lijdt, is het mogelijk zich zelven nog te behouden, maar hij, die zijne ziel verliest, verliest zich zelven. ‘Want wat baat het een mens, die de gehele wereld zou winnen, en zich zelven zou verliezen?’ Zo staat het in Lukas 9:25.

Daarom, het verlies der ziel is een verlies, dat niet geëvenaard kan worden. Hij, die zich zelven verliest, verliest zijn al, zijn oneindig al, want zich zelven is zijn al-zijn al in den volsten zin des woords. Van welk aanbelang is het, wat iemand gewint, indien hij door het verkrijgen ervan zijne ziel verliest? Veronderstel, dat iemand naar Amerika gaat om goud te zoeken, en zoveel gevonden heeft, dat hij met ene gehele scheepslading terug kan keren, maar op zijn terugtocht slikt dezelfde zee hem in, die er hem veilig heen droeg, nu, wat heeft hij gewonnen? Maar dit is maar een zeer flauw beeld van overeenkomst met betrekking tot de zaak, waarover wij nu handelen-nl. het verlies der ziel. Stel u voor dat een goudzoeker op zijn terugtocht in handen der rovers valt, en door hen wordt geslagen en in stukken gebroken-wat heeft hij gewonnen? Wat is het voordeel van zijn groten schat, dien hij gevonden heeft? Misschien, zo zult gij zeggen, misschien heeft hij goud genoeg om zich af te kopen. Dit zou werkelijk het geval kunnen zijn, en daarom geen beeld kan gevonden worden, om de zaak, waarover wij thans tot u spreken, helder voor uwen aandacht te stellen, want wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?

Het is een verlies, dat geheel op zich zelven staat, er is geen ander verlies waarmee het gelijk staat, of waarmee het kan vergeleken worden. Het is slechts gelijk aan zich zelven, het staat alleen, het is het voornaamste van alle verliezen-het hoogste, het grootste verlies. ‘Want wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?’ Een man kan zijne vrouw, zijne kinderen, zijne goederen, zijne vrijheid en zijn leven verliezen, en alle schade weer hersteld krijgen, en alles weer met voordeel in orde gebracht zien, en kan, niettegenstaande al deze verliezen, toch nog ver genoeg van het verlies zijner ziel zijn, want in Lukas 24:26 staat duidelijk opgetekend, dat men toch Jezus discipel wel kan zijn, al heeft men ook alles, ja zelfs zijn eigen leven verloren. ‘Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijnen vader, en moeder, en vrouw en kinderen, en broeders, en zusters, ja ook zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn.’ Lukas 14:26. Want door zijn leven te verliezen, kan hij hetzelfde behouden, ja soms is er geen andere weg der behoudenis dan juist door het verlies van zijn leven, maar wanneer een mens zich zelven, zijne ziel verloren heeft, dan is alles verloren.

Er staat nergens in den Bijbel: ‘Hij, die zijne ziel verliest zal dezelve behouden, ‘ maar integendeel, de tekst veronderstelt, dat een mens zijne ziel verloren heeft, en dan vraagt de tekst of er iets is dat haar weer lossen kan-‘Wat zal een mens geven tot lossing van zijne ziel?’ Alles dus, wat hij wint, die zijne ziel verliest, is slechts dit, hij heeft een verlies verkregen, hij heeft het verlies der verliezen gekocht, hem is nu niets overgebleven dan zijn verlies, het verlies van zich zelven, het verlies van zijn al. Hij, die Zijn leven om Christus’ wil verliest, die zal hetzelfde behouden, maar hij, die zich zelven verliest ter wille van de zonde en der wereld, die zal zich zelven volkomen verliezen, hij heeft zich zelven verloren en daar hebt gij de gehele zaak.

Er zijn verscheidene zaken, die onder dit eerste hoofddeel vallen, waarover ik gaarne een weinig wens te zeggen.

Hij, die zich zelf verloren heeft, zal nooit meer enige vrije beschikking over zich zelf hebben. (1.) Hij, die zijne ziel verloren heeft, die heeft zich zelf verloren. Nu hij, die zich zelf verloren heeft, kan ook niet langer over zich zelf beschikken. Zolang een mens zich vermaakt, zolang is hij ter zijner eigene beschikking. Een man, een vrijman, een rijke, een arme man, een ieder, die zich vermaakt, kan over zich zelf beschikken, is zijn eigen heer en meester. Ik spreek naar den mens. Maar hij, die zich zelf heeft verloren, kan niet meer over zich zelf beschikken. Hij is, als ik mij zo uit mag drukken, nu uit zijne eigen handen uit, hij heeft zich zelf, zijne ziel, zijn gehele persoon, zijn al verloren door de zonde, en de toorn en de hel hebben hem gevonden, hij is daarom nu niet langer ter zijner eigene beschikking, maar ter beschikking der gerechtigheid, des toorns, en der hel, hij is in de gevangenis geworpen, de hel-gevangenis, niet om daar te blijven zolang hij wil, maar zolang de rechter het wil. Hij mag ook zijn eigen plaats en straf niet kiezen. Het is God zelf, die het vuur en het sulfer onder hem zal strooien, het is God, Die zijnen toorn over hem zal uitgieten, en het is God, Die het vuur zal aanblazen. 'De adem des Heeren zal hem aansteken als enen zwavelstroom.' Jesaja 30:33. Derhalve het is klaar en duidelijk, dat hij, die zich zelf, zijne ziel, verloren heeft, niet meer over zich zelf kan beschikken, maar dat zij over hem zullen beschikken, die hem gevonden hebben.

Hij, die zich zelf verloren heeft, heeft geen vrijheid om over het zijne te beschikken.

(2.) Daar hij, die zich zelf verloren heeft, niet over zich zelf kan beschikken, zo heeft hij ook geen vrijheid, om over datgene te beschikken, hetwelk hij heeft, want de mens, die zich zelf verloren heeft, heeft toch nog iets, dat hem toebehoort. De tekst behelst, dat zijne ziel, de zijne is, wanneer hij haar heeft verloren, maar daar hij niet over zich zelf kan beschikken, zo kan hij ook niet beschikken over hetgeen hij heeft. Vergun mij de vrijheid, om mij zelf nader te verklaren. Indien hij, die verloren is, die zich zelf verloren heeft, niet iets heeft, dat op enige wijs het zijne genoemd mag worden, dan is hij, die verloren gegaan is, niets: De mens, die in de hel is, heeft nog de vermogens, de zintuigen en de hartstochten van zijne ziel, want men moet niet denken, dat hij, noch zijne ziel, van deze beroofd is, want, dan zou hij lager zijn, dan het redeloze dier, maar al deze vermogens, sedert hij daar is, zijn door God tegen hem zelf ontwikkeld, of indien gij het anders wilt, de punt van zijn eigen zwaard, is tegen zijn eigen hart gekeerd en dringt tot in zijne eigene lever.

De ziel verliest, wanneer zij in de hel is, niets van hare geschiktheid, om te denken, niets van hare vlugheid, om de dingen uit te vorsen, te doorgronden en te verstaan, neen, de hel heeft haar in al deze dingen, tot rijpheid gebracht, maar ik zeg, de ziel, met hare ontwikkelde vermogens, is niet meer in handen van hem, die zich zelf verloren heeft, maar in de hand en in de macht van God, die met Zijne wraakdoende hand, waaraan de ziel door de zonde is overgeleverd, naar Zijn welbehagen over haar zal beschikken. Zo is dan nu aan God de overwinning en Hij beschikt over al de vermogens, zinnen en hartstochten der ziel, om hem te kastijden en te straffen, die zich zelf verloren heeft. Nu wordt het oordeel slechts gebruikt en het verstand slechts ontwikkeld, om die dingen te verstaan, die als dolken in het hart zullen zinken. Rechtvaardigheid, zonde, hel en eeuwigheid zullen de zielen der verdoemden verwonden en in stukken breken. De gruwelijke zonden, die de mens bemind heeft, de liefde van God, die de mens gehaat heeft, de zegeningen des Heeren, welken de ziel veracht heeft, zullen nu door hem beter verstaan worden, dan ooit te voren, en dit alleen, om zijn smart en droefheid te vergroten, om zijn geest te verwonden.

Elke nieuwe herinnering, zal ene nieuwe wroeging zijn, elke zonde, waaraan hij denkt, zal als gloeiend staal op zijn geweten branden, elk woord, elke gedachte, waarmee hij den Zaligmaker heeft veracht, zal als smeltend lood tot zijn geweten wederkeren. Nu werkt het herinnerings- of

voorstellingsvermogen in volle kracht en plaatst den verloren zondaar, op den eeuwig brandenden pijnbank van een knagend, en wroegend geweten, waarvan de kreten 'te laat! te laat!' gesmoord worden door het honend schateren der duivelen. Ook het oordeel drijft, als met enen groten moker, de ziel steeds dieper en dieper in den afgrond van eeuwig wee en eeuwige rampzaligheid, ja, het klinkt, als met een hamer, elke vreselijke gedachte en elk schrik-aanjagend begrip, als met nagelen aan de ziel vast, tot in alle eeuwigheid. Helaas, nu kan het geweten niet langer stomp zijn, nu kan het geweten niet meer misleid of geveleid, neen, nu moet het uitschreeuwen, het verstand, het geheugen, de voorstelling, ja, al de vermogens zullen het er toe dwingen. Nu zal het geweten kermen over de zonde kermen over de gerechtigheid en kermen over de vreselijkheid der straf, waarmee hij gestraft wordt, die zijne ziel verloren heeft.

Hier zal geen vergetelheid zijn, ook zal er aan niets anders gedacht worden dan aan datgene, hetwelk verwonden en doden zal, hier zal geen tijd, gelegenheid of middel voor vermaak zijn, alles zal vastkleven en knagen, gelijk een adder. Nu zal het geheugen, elke zonde in herinnering brengen, die hier op aarde bedreven is en ook het Woord voor ogen stenen, waarin zij verboden zijn. Ook het verstand en het oordeel, zullen nu de voorgewende noodzakelijkheid overwegen, die de mens meende te hebben, om Gods geboden te overtreden, en zij zullen de waarschuwingen en vermaningen, welke den mens gegeven werden hun helder voor ogen stellen, waardoor den last steeds zwaarder drukken zal op hem, die zijne ziel verloren heeft, want hier moeten al de vermogens, al de zinnen, al de hartstochten der ziel, door het rechtvaardige oordeel van God, hun eigen verbranders, hun eigen pijnigers, hun eigen beulen gemaakt worden. Ook alles, wat de wil in deze plaats zal doen, zal niets anders zijn, dan naar verlichting zuchten, maar deze verzuchting zal slechts zulk ene zijn, die alleen schijnt op te heffen, want het kabeltouw der wanhoop zal hem met geweld weer naar beneden rukken. De wil zal naar verlichting snakken, en alles naar verademing wensen, maar al deze wensers zullen met al hun wensen niet verder komen, dan tot vergroting der wanhoop, die de pijnlijkste striem der hel is, om steeds dieper wonden te slaan in de ziel van hem, die zich zelf verloren heeft, daarom, na al hun wensen en na al hun zuchten, keren zij terug naar hun brandenden stoel, waarop zij zitten, en knarsetandend kermen over hun rampzaligheid.

Derhalve, al de vermogens en hartstochten der ziel van hem, die zijne ziel verloren heeft, zullen uit zijn eigen macht zijn, om er tot zijn voordeel over te beschikken, en zij zullen slechts in de hand en onder de macht zijn van het rechtvaardig oordeel van God. En hierin zal de staat der verdoemden slechter zijn, dan nu de toestand der gevallen engelen is, want ofschoon de gevallen engelen nu in ketenen in de hel geworpen zijn, en ook ten laatste deel zullen hebben aan het eeuwige oordeel, zijn zij nu toch niet gebonden, als de verdoemde zondaars zullen zijn, want, niet tegenstaande hun ketenen en boeien, waarin zij als gevangenen der hel geklonken zijn, hebben zij toch een soort van vrijheid-en die vrijheid zal duren tot den jongsten dag-om samen te spannen, om plannen te smeden, om middelen te beramen en kwaad te verzinnen, tegen den zoon van God en de gelovigen. 'Er was nu een dag, als de kinderen Gods kwamen om zich voor den Heere te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam.' 'Toen zei de Heere tot den satan: Vanwaar komt gij? En de satan antwoordde den Heere, en zei: Van om te trekken op de aarde en van die te doorwandelen.' Job 1:7, 2:2.

En ofschoon de satan weet, dat dit ten laatste zijn toekomstige veroordeling zal veroorzaken, toch vindt hij nu enige afleiding voor zijnen sidderenden geest, en verkrijgt, door zich zelf zo bezig te houden tegen het evangelie en zijne belijders, ten minste iets, om zich zelf te vermaken en te verkwikken, ja dit verschaft hem enige kruimeltjes van vergetelheid aangaande zijne eigene rampzaligheid en aangaande het oordeel, dat nog over hem moet uitgesproken worden, maar dit voorrecht zal worden onthouden aan hem, die zich zelf verloren heeft, er zal geen oorzaak noch gelegenheid voor afleiding zijn, het zal daar als in de oude wereld dag

en nacht vuur en sulfer op hen regenen van den Heere uit den hemel. 'Hij zal gepijnigd worden met vuur en sulfer, voor de heilige engelen en voor het Lam, en de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid, en zij hebben gene rust dag en nacht, die het beest aanbidden en zijn beeld, en zo iemand het merkteken zijns naams ontvangt.' Openbaring 14:10,11. De ellende is vastgesteld, de worm zal steeds zuigen en knagen aan hun zielen, daarom, ik herhaal het nog eens, al de vermogens, zinnen en hartstochten der ziel, zullen hun vurige pijlen naar binnen werpen, om met een onbeschrijfelijke en eindeloze pijniging de ziel van hem, die zich zelf verloren heeft, te straffen. Wederom:

Zij kunnen niet rustig onder het verlies ter neer zitten.

3. Alles wat hij, die zijne ziel verloren heeft, doen kan, is bij zijn verlies terneerzitten en er zich in berusten. Wat! zeg ik, dat hij dit kan doen? O! als dat waar kon zijn, het zou voor dezulken een soort van genade zijn, ik moet daarom mij zelf hier verbeteren, met te zeggen-Dat zij dit niet kunnen doen, want bij het verlies ter neer te zitten, sluit in zich ene geduldige verdraagzaamheid, maar daar zal in de hel niet zulk een genadegift als geduld zijn, voor hem, die zich zelf verloren heeft, hier zal dus alle grond voor geduld ontbreken- namelijk de voorzienigheid van God, want de voorzienigheid Gods, ofschoon nooit zo droevig, is een bodem des gedulds voor bedroefden, want de mensen gaan niet naar de hel door Gods voorzienigheid, maar door de zonde. Daar nu de zonde de oorzaak is, zo zijn er ook andere uitwerkingen, want zij, die naar de hel gaan, en daar rampzalig omkomen, zullen nooit zeggen, dat het Gods voorzienigheid was, die hen hier bracht en zij zullen dus nooit daarop kunnen steunen en leunen.

Zij zullen God rechtvaardigen en de schuld op zich zelf werpen, besluitende, dat het de zonde was, waarmee hun zielen vrijwillig werkten-ja, dewelke hun zielen inzogen, als melk en honing-dit is de oorzaak van deze hun kwelling. Nu deze kwelling of wroeging zal op een andere wijze werken en zal geheel iets anders dan geduld, of een geduldig lijden verschaffen, want het gezicht, dat zij niet slechts verloren zijn, maar zich zelf verloren hebben, en dat wel bij de middelen, die God geschonken heeft om dat verlies te voorkomen, ja wanneer zij zullen zien, welk een laag ding de zonde is, en hoe dat deze het slechtste van alle dingen is en datgene, hetwelk alle dingen slecht maakt-en dat zij ter wille van die zonde, zich zelf hebben verloren, dit zal hen doen kniezen en knarsetanden en hun geweten doen knagen aan hun zielen, dit zal al de hartstochten der ziel, (behalve de liefde, want ik denk, dat die wel volkomen dood zal zijn) in vuur en vlam zetten, ja de hartstochten zullen woeden tegen zich zelf.

Gij weet, er is niets, dat een mens zo spoedig tegen zich zelf zal vertoornen, als een vaste overtuiging in zijn geweten, dat hij, door zijn eigen dwaasheid tegen waarschuwingen en raadgevingen in, zich schande en schade berokkend heeft. Maar hoe veel te zwaarder zal deze toorn en hoeveel te erger zal deze ziele-wroeging zijn, wanneer de zondaar in de hel tot de ontdekking komt, dat al de helse folteringen en pijnigingen hem overgekomen zijn voor iets, dat nog minder waarde heeft dan niets! Hij zal moeten bekennen, dat hij zich zelf voor een waterbel verkocht heeft, voor een genot, dat bij zijne ontploffing alle vreugde doet veranderen in smart en pijn.

Bij zulk een verlies, dat hij door zulke grote roekeloosheid zich zelf berokkend heeft, kan hij niet rustig ter neer zitten. Want, wanneer hij scherpelijk en verwonderlijk gestreng het verlies van zich zelf, en de oorzaak er van, welke de zonde is, beschouwt, dan scheurt hij zich zelf in stukken met gedachten als gloeiende jeneverkolen. Ook de wijsheid en de gerechtigheid van God helpt deze zelfpijniger in zijn zelf pijnigend werk, door hem voortdurend het recht der wet, dewelke hij overtreden heeft voor ogen te houden. Want, indien het gezicht van alle bedreven boze daden bij een verlicht mens, die in de deur der hoop is, reeds 'kwelling des geestes' zal veroorzaken, om te zien welke onverstandigen wij waren, Prediker

1:14, wat anders kan het dan wezen voor hen, die naar de hel gaan, dan enkel beroering om het gerucht te verstaan, het gerucht dat God verspreidde over de zonde, Zijne genade, de hel, en de eeuwige verdoemenis, en dat zij toch zulke dwazen zouden zijn om daarheen te gaan? Jesaja 28:9. Maar laat ons over dit hoofddeel niet verder uitweiden, ik wens tot u over de volgende zaak te spreken.

Het verlies der ziel, een dubbel verlies.

Ten tweede. Gelijk het verlies der ziel, naar den aard van het verlies, een verlies is dat eigenaardig is aan zich zelf, zo ook is het verlies der ziel, een dubbel verlies. Het is zoals ik zeg een verlies, dat dubbel is, geleden beide door den mens en door God, de mens heeft de ziel verloren, en heeft door dat verlies zich zelf verloren, God heeft de ziel verloren, en door dat verlies wordt zij weggeworpen. En om u dit duidelijker te maken, veronderstel ik, dat gij mij geredelijk toe zult stemmen dat de mensen hun zielen verliezen. Maar nu, hoe verliest God haar? De ziel behoort zowel aan God als aan den mens-aan den mens, omdat zij hem toebehoort, aan God, omdat God haar geschapen heeft, de ziel is Gods schepsel, God heeft haar gemaakt, daarom zijn alle zielen de zijnen. Wilt ge bewijs, sla uwen Bijbel op en lees Ezechiël 18:5 waar geschreven staat: 'Ziet alle zielen zijn mijne, gelijk de ziel des vaders, alsoo ook de ziel des zoons, zijn mijne: de ziel, die zondigt, die zal sterven.'

Nu het verlies der ziel ligt niet alleen in de zonde der mensen maar ook in de rechtvaardigheid Gods. Vandaar dat Hij zegt, 'Want wat baat het een mens, die de gehele wereld zou winnen, en zich zelf verliezen, of 'buiten geworpen worden.' Lukas 9:25. Nu, deze laatste woorden 'of buiten geworpen worden' zijn niet gesproken om aan te tonen, wat hij, die zijne ziel verloren heeft, gedaan heeft, ofschoon men ook wel van een mens zeggen kan, dat hij zijne ziel uitgeworpen heeft, maar om aan te tonen, wat God met hen wil doen, die zich zelf verloren hebben, wat God bij dat verlies zal voegen. God zal den oprechte niet verwerpen, maar den goddelozen zal Hij verwerpen, zulk een als de tekst ons ter overweging heeft gegeven. Job. 8:20. Mattheus 13:50. Dit is het, wat God bij het verlies zal voegen, de verwerping, en op deze wijze wordt den treurigen toestand van hem, die zijne ziel verloren heeft, dubbel treurig. De mens heeft door de zonde zich zelf verloren, en God zal hem in zijne Rechtvaardigheid uitwerpen, overeenkomstig datgene, wat Abigaïl tot David zei, 'De ziel mijns heren', zo sprak zij, 'zal ingebonden zijn in het bundeltje der levenden bij den Heere, uwen God: maar de ziel uwer vijanden zal Hij slingeren uit het midden van de holligheid des slingers. 1 Samuel 25:29.

Zo ziet gij, Gods hand is hier even goed als de hand des mensen, die des mensen door de zonde, en die van God voor Zijne gerechtigheid. God zal hen uitwerpen, daarom er staat niet geschreven, of vermeld, 'werpt zich zelf uit, ' alsof het uitwerpen een daad der mensen is die hun zielen verloren hebben, maar er staat duidelijk in den Bijbel ' uitgeworpen worden, ' veronderstellende een tweede persoon, die in het verlies der ziel betrokken is-n.l. God. Die zeker hem zal wegwerpen, die zich zelf verloren heeft. God zal hen uitwerpen, dat is, God zal hen van zijne gunst of bescherming buiten sluiten, en hen overgeven aan de rechtmatige beloning hunner daden. Hij zal hen buiten zijn hemel sluiten, en hen overleveren aan hun hel, Hij zal hen alle deel aan Zijne heerlijkheid onthouden, en hen aan hun eigene schandelijke daden overlaten, Hij zal hen alle deel aan Zijne vrede ontfangen, en hen overleveren aan de pijnigingen der duivelen, en aan de knagende wroegingen van hun eigen schuldig geweten, Hij zal hen uit het gedenboek zijner liefde, genade en barmhartigheid verdelgen, en hen overlaten aan de vlammen, die zij door hun zonde zelf hebben aangeblazen, en aan den worm, of bijtende basiliscus, die zij zelf in hun boezem hebben uitgebroeid, verzorgd en gevoed.

En dit zal hun verlies een dubbel verlies maken, en zodoende een verlies, dat alle verliezen overtreft, een verlies der verliezen. Een mens kan zich zelf verwerpen, en toch niet door God verworpen zijn, een mens kan door anderen verworpen zijn, en toch niet door God verworpen zijn, ja, op welke wijze en in welke weg een mens ook verworpen zij, indien hij niet om zijne

zonden verworpen is, dan is hij toch behouden, en in zekere handen. Maar om zich zelf zo te verliezen, dat daardoor de gramschap des Heeren wordt verwekt om de ziel te verwerpen, dit is vreselijk voor een mens.

Het uitwerpen, waarvan dus in den Bijbel gesproken wordt, is het uitwerpen, dat door Gods hand geschied, door de wraak doende hand van God, en het doet ons twee zaken aan de hand, waarover wij nader moeten spreken.

1. Gods afschuw en verfoeiing van zulk ene ziel

2. Gods rechtvaardige straf over de ziel in den weg der weder-vergelding.

1. Wat wij verfoeien, dat werpen wij van ons, dat stellen wij met walging en afkeer buiten onze gunst en achting. Zo lezen wij, dat, toen de Heere de Israëlieten onderwees hun afgoden te verfoeien en een afkeer van dezelve te hebben, Hij hen gebod, 'zelfs het overtreksel als een stinkend en maanstondig kleed weg te werpen, en tot hen te zeggen: Henen uit!' Jesaja 30:22. 'Hij zal de goeden in zijne vaten lezen, maar de kwaden zal Hij weg werpen.' Mattheus 13:48, 25:41. Werpt hen uit mijne tegenwoordigheid. Maar waar zullen zij dan heen gaan? Het antwoord luidt, naar de hel, in de buitenste duisternis, in het vuur, dat den duivel en zijne engelen bereid is. Daarom, weggeworpen te worden, toont ons welk een afkeer de Heere van zulke zielen heeft, en hoe onrein en walgelijk zij in Zijne goddelijke ogen moeten zijn. En het beeld van Abigaïls slinger, hierboven vermeld, toont ons nog verder de grootheid van deze verfoeiing aan. 'De zielen uwer vijanden, ' zo zegt zij, 'zal God uit het midden van de holligheid des slingers slingeren.'

Wanneer iemand een steen wegwerpt met een slinger, dan werpt hij hem het verst van zich, want met een slinger kan men een steen veel verder werpen dan met de hand. 'En Hij', zo zegt de tekst, 'zal hen als met enen slinger wegwerpen.' Maar dit is ook alles nog niet, want er staat niet alleen dat Hij hun zielen zal wegslingeren, maar dat Hij hen weg zal slingeren 'uit het midden van de holligheid des slingers. Wanneer een steen in het midden van een slinger gelegd wordt, dan kan hij het verst weg geworpen worden. Nu, God is de slingeraar, de toorn is zijn slinger, de verloren ziel is de steen, die in het midden van de holligheid des slingers gelegd wordt, om zo ver mogelijk weggeslingerd te worden. En daarom staat er geschreven dat, 'dezulken zullen gaan in de 'buitenste duisternis' dat wil zeggen het verst weg van allen. Dit toont ons dus, hoe God dien mens verfoeit, die, om der zonde wil, zich zelf verloren heeft. En billijk is het dat Hij zulks doet, want zulk een zondaar heeft niet alleen zich zelf verontreinigd en bezoedeld met zonde, en dat is reeds op zich zelf de grootste zonde tegen God, maar hij heeft ook het kunstwerk van Gods hand misbruikt.

De ziel is, zoals ik reeds te voren gezegd heb, het kunstwerk van God, ja het voornaamste kunstgewrocht, dat Hij in de zichtbare wereld gemaakt heeft, ook schiep Hij haar om er zich in te verblijden, om haar in Zijne gemeenschap toe te laten. Nu, het is verschrikkelijk voor een zondaar om zo Gods liefde te misbruiken, om zo de ziel, welke Godes is, te nemen en aan de zonde, aan de wereld, aan den duivel, en aan elke vuile lust te onderwerpen, dit is vlak tegen het gebod van God in, dit druist tegen alle recht en billijkheid, het is vreselijk, en het roept luide tot dien God, wiens ziel zij is, om haar te verdelgen, en om door alle mogelijke middelen Zijn afkeer van zulk een zondaar te tonen.

2. Getuigt dit uitwerpen van den gruwel, dien God aan zulk een zondaar heeft, het veronderstelt ook nog Gods rechtvaardige wedervergelding over de ongerechtigheid en goddeloosheid van zulk een mensenkind.

De Heere heeft, gedurende al den tijd zijner lankmoedigheid en verdraagzaamheid jegens hen, zijne boodschappers achter hen aan gezonden, om hen te roepen en te smeken, om toch van hun boze wegen af te keren, maar zij verachtten, bespotten en vervolgden de boodschappers des Heeren. Zij sloten hun ogen en wilden niet zien, zij stopten hun oren dicht en wilden niet horen, en verhardden hun harten tegen het smeken van hunnen God. Ja, gedurende al den tijd

Zijner lankmoedigheid en verdraagzaamheid strekte Hij Zijne handen naar hen uit, maar zij verkozen een oproerig en tegensprekend volk te zijn, ja, zij zeiden zelfs tot God: 'Wijk van ons!' Want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust. Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen? En wat baat zullen wij hebben, dat wij Hem aanlopen zouden?' Hosea 11:9, Openbaring 16:21, Job. 21:14,15, Maleachi 3:14.

En van al deze dingen houdt God aantekening, Hij schrijft ze op en verzegelt ze voor den tijd die komen zal, en Hij zal het boek open slaan en hun deze dingen terdege voor ogen stellen, zeggende: Ik heb u geroepen, maar gijlieden hebt niet willen tot Mij komen, Ik heb mijne handen uitgestrekt, maar gijlieden hebt er geen acht op geslagen, Ik ben geduldig, zachtmoedig en goedertieren jegens ulieden geweest, en gijlieden hebt Mij al dien tijd veracht en Mij achter uwen rug geworpen, en nu is de tijd, en de oefening van Mijn geduld, waarin Ik ulieden diende, uwe handelingen duldde, en uwe verachtingen en minachtingen verdroeg, ten einde gespoed, daarom, Ik zal nu opstaan en tot het oordeel komen, dat ik vastgesteld heb.

Maar, Heere, zegt de zondaar, wij keren nu weer.

Maar nu zegt God: de tijd om weer te keren is voorbij, de dag van mijn geduld is voorbij.

Maar, Heere, zegt de zondaar, merkt op ons geroep.

Maar gij, zo zegt God, hebt geen acht geslagen en niet gemerkt op Mijn geroep.

Maar Heere, zegt de zondaar, laat onze smeking verhoring bij u vinden naar uwe barmhartigheid.

Maar God zegt: Ik heb ulieden ook gesmeekt en Ik werd niet gehoord.

Maar Heere, zegt de zondaar, onze zonden drukken ons zwaar.

Maar Ik heb ulieden in den welaangenamen dag der zaligheid vergeving aangeboden, en toen hebt gij haar geheel en volkomen verworpen.

Maar Heere, zegt de zondaar, laat ons haar daarom nu hebben.

Maar nu is de deur gesloten, zegt God. En wat dan? Wel, dan, in den weg der wedervergelding, zal de Heere hen eveneens behandelen, zoals zij Hem behandeld hebben, en zo zal de slotsom van dit alles zijn: zij zullen met gelijke munt betaald worden. Er was een tijd, dat zij van Hem niets wilden hebben, en nu wil God van hen niets hebben. Er was een tijd, dat zij God achter hunnen rug wierpen, en nu zal Hij hun ziel wegwerpen. Er was een tijd, dat zij op Zijne roepstem geen acht gaven en nu wil Hij naar hun geschrei en gekerm niet horen. Er was een tijd, dat zij een walg van God hadden, en nu is Zijne ziel over hen verdrietig geworden. Zacheria 11:8. Dit is nu de wedervergelding: gelijk voor gelijk, hoon voor hoon, weigering voor weigering, verachting voor verachting, overeenkomstig datgene, wat wij lezen in de Heilige Schrift: 'Daarom is het geschied, gelijk als Hij geroepen had, doch zij niet gehoord hebben, also riepen zij ook, maar Ik hoorde niet, zegt de Heere der heirscharen.' Zacheria 7:13. Derhalve heb ik nu aangetoond, dat het verlies der ziel een dubbel verlies is: de ziel verloren door de mensen en verloren door God.

Maar, ach! wie denkt hieraan? Wie van hen, die nu God weinig achten, die nu om Zijn Woord niet geven, die zich nu aan Zijne dienaren en bezoeken niet storen, wie van hen denkt ooit aan zulk ene weder-vergelding, ofschoon God, om hen te waarschuwen, in den dag Zijner verdraagzaamheid hen dreigde met zijnen toorn, zeggende: 'Dewijl Ik geroepen heb en gijlieden geweigerd hebt, Mijne hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte, en gij al Mijnen raad verworpen, en Mijne bestraffing niet gewild hebt, zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen, Ik zal spotten, wanneer uwe vreze komt gelijk ene verwoesting, en uw verderf aankomt als een wervelwind, wanneer u benauwdheid en angst overkomt. Dan zullen zij tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden, zij zullen Mij vroeg zoeken, maar zij zullen Mij niet vinden: Daarom, dat zij de wetenschap gehaat hebben, en de vreze des Heeren niet hebben verkoren.' Spreuken 1:24-28. Ik zal hun vergelden naar hun ongerechtigheid, Ik zal aan hen doen zoals zij aan Mij gedaan hebben, en welke onrechtvaardigheid is in dit alles? Maar,

Het verlies der ziel is een allervreselijkst verlies.

Ten derde, gelijk het verlies der ziel een verlies is geheel eigenaardig aan zich zelf, en een dubbel verlies, zo ook is het in de derde plaats een allervreselijkst verlies, omdat het een verlies is, dat vergezeld gaat met den zwaarsten vloek van God. Dat blijkt duidelijk beide uit het geven der geboden en inzettingen, en ook in, en ten tijde van de uitvoering van het vonnis over de overtreding van deze geboden. Het is openbaar gemaakt bij het geven der geboden-‘Vervloekt zij, die de woorden dezer wet niet zal bevestigen, doende dezelve, en al het volk zal zeggen, Amen.’ ‘Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. Deuteronomium 27:26. Galaten 3:10. Het is ook openbaar, dat het zo zal zijn bij de uitvoering van het vonnis-‘Dan zal Hij zeggen ook tot degenen, die ter linkerhand zijn: Gaat weg van Mij, gij vervloekten! in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijnen engelen bereid is.’ Mat. 25:41.

Wat deze vloek is weet niemand zo goed als God, Die hem geeft, als de gevallen engelen, en als de zielen der verdoemden, die nu in de hel zijn opgesloten, en hem dragen. Maar wees er zeker van, hij is de grootste, de zwaarste, de voornaamste vloek van alle soorten van vloeken of oordelen, die er bestaan. Gestraft te worden in den bouw en in den oogst, in de baarmoeder en in de kinderen, in mijn rund en in mijn lichaam, zijn slechts nietigheden hierbij, ofschoon zij ook op zich zelve onverdraaglijk zijn, slechts in het algemeen kunnen wij dit als voorbeeld aanhalen. Maar de eigenlijke vloek, die hier bedoeld wordt, bestaat in het beroofd zijn van alles, en in het verpletterd worden onder de vreselijkste oordelen, die een heilig, rechtvaardig, en eeuwig God rechtvaardiglijk zal brengen over de ziel van een zondig mens. Laat nu het verstand zich uitsloven en aftobben om alle mogelijke straffen en oordelen op te noemen, die de ziel zou kunnen lijden, en zij zullen nog verre ten achter staan bij die grote straf, die God in Zijne schatkamers bewaard heeft, om in den dag des oordeels verdoemde zielen mede te straffen, en dit zal de Heere gedeeltelijk in den weg der wedervergelding en gedeeltelijk in den weg van wraak doen.

1. In den weg der weder-vergelding: ‘Dewijl hij den vloek heeft lief gehad, dat die hem overkome, dewijl hij geen lust gehad heeft tot den zegen, zo zij die verre van hem.’ Wederom: ‘Dewijl hij zich zelve, met den vloek als met zijn kleed gekleed heeft, zo zij hij bekleed met den vloek, en dat die ga tot in het binnenste van hem als het water, en als de olie in zijne beenderen, die zij hem als een kleed, waarmee hij zich bedekt, en tot een gordel, waarmee hij zich steeds omgordt. Psalm 109:17-19. Laat dit het loon van Mijne haters en vervolgers zijn zegt Christus.

2. Gelijk deze vloek in den weg der weder-vergelding komt, zo komt hij ook in den weg der wraak. God zal recht doen over het ongelijk, dat de zondaars Hem hebben aangedaan, Hij zal hen wraak terug betalen voor de smadelijke verwerping Zijner inzettingen en de walging van Zijne rechten, en Hij zal de wraak des Verbonds wreken. En het begin Zijner wraken zijn verschrikkelijk: ‘Indien ik mijn glinsterend zwaard wette, en mijne hand ten gerichte grijpt, zo zal Ik de wraak op mijne tegenpartijen doen wederkeren, en mijnen haters vergelden. Ik zal mijne pijlen dronken maken van bloed, en mijn zwaard zal vlees eten.’ Deuteronomium 32:41,42, wat zal dan het einde der wraak zijn, als Hij met vlammend vuur wraak zal doen over degenen, die God niet kennen en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn? En daarom deze vloek, deze straf, wordt ten uitvoer gebracht in verbolgenheid, in toorn, in jaloersheid en in woede, ja hemel en aarde zullen verbrand worden door het vuur van den ijverzucht, waarin de grote God komen zal, wanneer Hij komt om de zielen der zondaars te vloeken, en wanneer Hij komt om de goddelozen uit te dagen.

Men stelt zich gewoonlijk deze zaken veel te licht voor, maar de wijze, waarop God komen zal om de wereld te oordelen getuigt reeds, waar de zielen der onboetvaardige zondaren op zullen kunnen rekenen. Het is zeer algemeen onder de mensen, wanneer men ziet dat iemands

aangezicht veranderd, en zijne ogen fonkelen, en nijd en woede uit iedere blik spreken, om te besluiten dat, zelfs voordat de persoon iets gedaan of gezegd heeft, iets verschrikkelijks gebeuren zal. Wij lezen van Nebukadnézar, dat hij vol grimmigheid werd en de gedaante zijns aangezichts veranderde eer hij zei, 'dat men den oven zeven maal meer heet maken zou dan men dien pleegt heet te maken'. Daniël 3:19. Van den Heere Jezus wordt gezegd, dat, wanneer Hij komt om de wereld te oordelen, de hemel en de aarde zullen weg vlieden, niet in staat zijnde Zijn aangezicht te verdragen. Openbaring 20:11,12, dat zijne engelen gekleed zijn in vlammend vuur, en dat de elementen zullen branden en vergaan, en dit alles zal geschieden, opdat de verderving der goddeloze mensen volkomen zij, van voor het aangezicht des Heeren, in de hittigheid zijn toorns, van de heerlijkheid Zijner sterkte. 2 Petrus 3:7. 2 Thessalonicenzen 1:8.

God zal nu wrake doen, en zich van Zijne vijanden bevrijden, wanneer Hij vloeken gelijk molenstenen als in enen dikken hagel zal laten vallen op 'den harigen schedel dergenen, die in hun schulden wandelen.' Psalm 68:32.

Het verlies der ziel een eeuwigdurend verlies.

Ten vierde. Gelijk het verlies der ziel een verlies is geheel eigenaardig aan zich zelf, een dubbel verlies, en een allervreselijkst verlies, zo is het ook een eeuwigdurend verlies. De ziel, die verloren is, kan nooit weer teruggevonden worden, nooit weer herkegen worden, nooit weer behouden worden, nooit weer verlost worden. Hare ballingschap is eeuwigdurend, het vuur, waarin zij brandt, en waardoor zij gepijnigd moet worden, is een vuur, dat altijd brandt, een eeuwigdurend vuur, de adder, de slang, de knagende worm, sterft niet en het vuur wordt niet uitgeblust, en dit is een vreselijk iets. Een mens mag een ogenblik de hitte van het vuur kunnen verdragen, en dan weer hard weg lopen, maar om eeuwig in den brandenden gloed te zijn, o dit is afgrijselijk. Voor eeuwig in de hel, voor eeuwig in een onuitblusselijk verterend vuur te moeten blijven, o dat is ontzettend! Men zegt wel eens, een lichten last wordt op den langen weg nog zwaar, wat zal het dan wel zijn den last te moeten dragen, dien de schuld, de wet en de rechtvaardigheid en de toorn Gods op de ziel zullen leggen, die voor eeuwig verloren is?

Telt de sterren des hemels, indien gij kunt, telt het zand, dat aan het strand der zee is, telt de grassprietjes, die op den aardbodem groeien, en gij zult dit eerder kunnen doen, dan de duizenden en miljoenen jaren te berekenen, die de verdoemde ziel in de hel zal liggen. Veronderstel, dat elke ster in het uitspansel, stuk voor stuk, nog duizend jaar branden zou, zoudt gij niet denken, dat het nog een langen tijd zou duren, eer de laatste uitgebrand was? en toch zou dit eerder kunnen geschieden dan dat de verdoemde ziel aan het einde harer straf was. Er liggen drie zaken in dit laatste hoofddeel opgesloten, die de straf van enen zondaar zullen vol maken.

1. De eerste is, dat de straf eeuwigdurend is.

2. De tweede is, dat er nooit een tijd zal zijn voor de verdoemde zielen in de hel, wanneer zij zullen kunnen zeggen, nu hebben wij de helft van onze straf geleden.

3. De derde is dat zij elk ogenblik eeuwige straf zullen verduren.

1. Over de eerste zaak heb ik reeds gesproken, en ik zal daarom daarover niet meer zeggen? slechts wilde ik nog aan den lichtzinnigen en onnadenkenden zondaar vragen, of twintig, dertig of veertig jaar bedrieglijk vermaak in de zonde zulk een grote schat is, dat men, voor een voorbijgaand genot van slechts kleine ogenblikken, de ziel er wel aan wagen kan, al moet die eeuwige smart lijden in het helse vuur, dat nooit uitgedoofd zal worden. Zondaar, overweeg dit rijpelijk, voordat ik verder ga, of gij enen regel verder leest. Indien gij ene ziel hebt, dan gaat het u aan indien er een hel is, dan gaat het u aan, en indien er een God is, die de ziel voor de zonde eeuwiglijk kan en zal straffen in de hel, dan gaat het u aan, maar

2. In de tweede plaats zal het eeuwig onmogelijk voor de verdoemde ziel zijn om ooit te kunnen zeggen, nu heb ik de helft mijner smarten geleden. Iets dat geen einde heeft, heeft ook

geen midden. Zondaar, teken een cirkel, of een ronde kring, op den grond, van welke grootte gij ook verkiest, als gij dit gedaan hebt, vervolg dan uwen weg op den omtrek van den cirkel of van den ring tot dat gij aan het einde gekomen zijt, maar, zegt gij, dat kan ik nooit doen, want een cirkel heeft geen einde. Ik antwoord, dat gij dit nog eerder zult kunnen doen dan halfweg door den vuurpoel te waden, die voor de onboetvaardige zielen toebereid is. Zondaar, hoeveel geld wilt gij verdienen, om een berg van zand te maken, die tot de zon zal reiken, wanneer zij 's middags haar hoogste standpunt bereikt heeft? Ik weet het wel, zulk enen arbeid wilt gij niet aanvangen, omdat het onmogelijk is, dat gij hem ooit zou kunnen volbrengen. Maar ik durf beweren, dat de taak veel groter is, die een zondaar op zich genomen heeft, wanneer hij zich zelve als slaaf aan de zonde verhuurt, omdat de bezoldiging eeuwige pijniging is. Ik weet het, dat gij wellicht uwe dienst zult kunnen volbrengen, maar het loon, het vonnis, de straf, is zo oneindig groot, dat gij over duizenden en miljoenen van jaren nog niet zult kunnen zeggen, dat gij halfweg zijt. En toch

3. Die zal elk ogenblik deel hebben aan die straf, die eeuwig is. 'Zelfs Sodom en Gomorra, en de steden rondom dezelve, die op gelijke wijze als deze gehoereerd hebben, en ander vlees zijn nagegaan, zijn tot een voorbeeld voorgesteld, dragende de straf des eeuwigen vuurs.' Judas 1:7.

(1) Zij zullen eeuwig straf verdragen. Hier op deze aarde is geen straf, waarmee een mens een ander kan kastijden, die een grotere naam kan dragen dan voorbijgaande of tijdelijke straf, maar de straf, die daar is, is eeuwig, zelfs in iedere striem, die gegeven wordt, en in elk ogenblik dat zij de ziel aangrijpt, zelfs iedere foltering, en elke pijniging, die de rechtvaardigheid de ziel aandoet, laat een kwelling achter zich, die uit den aard der straf, eeuwig is. De straf is eeuwig, omdat zij van God komt, en tot in alle eeuwigheid duurt. Het recht, dat de straf oplegt, heeft geen begin, en het is dit rechtvaardig oordeel van God, dat altijd met de ziel te doen heeft.

(2.) Al de werkingen der ziel onder deze straf zijn zulken, die de ziel in haar lijden datgene doen verdragen, hetwelk eeuwig is. Zij kan geen gedachte over het einde der straf hebben, maar wordt dadelijk teruggeroepen door de verordende kloof, die hen gebonden houdt onder de voortdurende straf. Zij weten, dat de grote gevestigde kloof, hen in hun tegenwoordige plaats houden zal, en hun niet zal toelaten naar den hemel te gaan. 'En boven dit alles, tussen ons en ulieden is ene grote kloof gevestigd, zodat degenen, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen.' Lukas 16:26. En nu, er is geen andere plaats, dan hemel of hel, want de aarde, en de werken, die daarin zijn, zullen verbrand worden. Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht, in welken de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden. 2 Petrus 3 10.

Als er dan geen derde plaats zijn zal, zo staat het vast in hun gedachten, zowel als in Gods bevel, dat hun straf eeuwig zijn zal, zo zullen dan zorgen, pijnen, angsten, kwellingen, smart en wee, steeds het deel der verdoemde ziel zijn tot in alle eeuwigheid. Elke gedachte zal hun ten gesel zijn. Nu zullen zij willen, maar niet kunnen komen tot God. Hun pijnen willen zij verdragen, maar zij kunnen niet. Zij geloven nu, dat God en Jezus beter zijn, dan al hun aards vermaak en al de wellusten, waarin zij zich baadden, maar nu durven zij aan God niet meer denken. Nu geloven zij, dat de kinderen Gods juichen voor den troon van God, terwijl zij hun tranen tot spijs en drank hebben. 'Voor eeuwig', 'Voor eeuwig', o dit zal hun zielen aan stukken scheuren. 'Voor eeuwig', 'te laat' dit zal op hun zielen branden als gloeiend staal. Zij zullen kermen, maar hun gekerm zal niet opgemerkt worden. Zij zullen de pijn willen ontvlieden, maar de duivelen houden hen vast.

De donderslagen van Gods toorn en verbolgenheid zullen hun zielen verpletteren. Hun gedachten zullen als bliksemstralen hun zielen verzengen. Handenwringend en knarsetandend zullen zij zich krom buigen op den gloeienden pijnbank der hel. Het honend schateren der duivelen zal hun zielen van verdriet doen wegwijnen, terwijl het gekrijs van hun jammerkreten gesmoord zal worden in den duisteren afgrond der hel. Zondaar! in den Naam van Jezus Christus vermaan ik u, sta af van uwe ongerechtigheid, want God zal gewis komen en u kastijden in Zijne grimmigheid.

(3.) Daar zullen geen tijdruimten zijn, zoals op deze aarde. Er zullen daar geen dagen maanden en jaren zijn zoals nu, ofschoon wij nu die woorden gebruiken, om het elkaar beter te doen begrijpen, want dan zal er geen tijd meer zijn. Dag en nacht zal er dan niet meer zijn. 'Hij heeft een gezet perk over het vlakke der wateren rondom afgetekend, tot aan de voleinding toe des lichts met de duisternis.' Job 26:10. Tot aan de voleinding toe des lichts met de duisternis Nu, wanneer de tijd, en dag, en nacht, tot aan de voleinding gekomen zijn, dan komt de eeuwigheid, die er ook was, voor dat den dag, de nacht en de tijd geformeerd werden, en wanneer de eeuwigheid gekomen is, dan moet men de straf of de heerlijkheid niet meer berekenen naar dagen, maanden en jaren, maar naar de eeuwigheid zelf. Ook zullen zij, die in de eeuwige heerlijkheid, of zij, die in de eeuwige verdoemenis nu zijn ingegaan, niet meer zulke berekeningen maken over hunnen nieuwen staat, zoals zij hier berekeningen over aardse dingen maakten, maar zij zullen in hun oordeel en bevatting geschikt gemaakt worden, om over hunnen toestand te oordelen en berekeningen te maken, zoals het best geschikt zal zijn voor hunnen staat in de eeuwigheid.

Konden wij slechts een oordeel vormen over de dingen, die in den hemel of in de hel gedaan worden, zoals wij de dingen begrijpen, die in deze wereld gedaan worden, dan zouden wij er verbaasd over staan, wanneer wij zagen, welk ene verandering er heeft plaats gehad in de vermogens der ziel. Maar hier moeten wij afblijven tot in de volgende wereld, en tot wij de haven der eeuwigheid zijn binnen gelopen. En dan, hetzij wij ter rechter- of ter linkerzijde zullen staan, dan zullen wij den staat en de toestand der beide koninkrijken degelijk kennen. Laten wij ons echter nu vasthouden aan het geloof van Gods Woord, want daarin is de weg ter zaligheid geopenbaard en ook hoe wij de verdoemenis der ziel zullen kunnen ontvlieden.

Doch eer ik verder ga, laat mij tot besluit van dit hoofddeel, nog enige versregels laten volgen:

Zij roepen, ach! maar te vergeefs!
Hun bede om hulp 's te laat!
Zij stierven in hun zondig vlees,
En hoonden God met spot en smaad!
Helaas! hun kermen is om niet,
Zij zinken bij het uur,
Zij lijden nameloos verdriet,
Doch stoken zelf hun vuur.
De duisternis is hun een last,
Toch haten zij het licht.
D' ellend kleeft aan hun zielen vast,
De nacht 's steeds in het gezicht!
Zij tasten in de duisternis,
En haten toch het licht,
Zij zien, wat hun ellende is,
En derven toch het gezicht.
Dood zijn ze, en ze leven toch,
Zij leven in den dood.

Zij leven slechts voor het sterven nog:
Dit is hun grootsten nood.
Nu zal de schrik hen zo verslaan,
Deez' vaten van Gods wraak,
Hun zo volkomen doen verstaan
De wanhoop van hun zaak.
Dat zij, in 's duivels vlammspel,
Geen eind zien aan de straf.
Dit is de ellende van de hel:
Te leven in het graf.
Zij zijn wel dood, maar leven toch,
En lijden eeuwig smart en pijn.
'Ik heb gekund, maar niet gewild',
Zal hun ten eeuw'gen gesel zijn!
Deez' bannelingen! o, hoe gaat
Hun hart naar het leven uit!
Wat lijden zij in dezen staat!
Doch wie keert Gods besluit?
Zij zien der heil'gen heerlijkheid:
Een traan ontrolt hun oog,
Doch daar in de rampzaligheid,
Zijn zelfs de tranen droog!
Verwarring, angst en schrik en zorg,
Zij kwellen steeds het verdoemde rot.
Zo gij niet Jezus hebt tot Borg,
Dan wordt de hel uw lot.

OVER DE OORZAKEN VAN HET VERLIES DER ZIEL.

Ten vierde. En nu ben ik tot het vierde punt gekomen-dat is, om u de oorzaak van het verlies der ziel aan te tonen. Dat een mens een ziel heeft, dat de ziel een kostbaar wezen is, dat men de ziel verliezen kan, dit heb ik u reeds aangetoond, daarom ga ik nu over tot het vierde punt om u de oorzaak van dit verlies aan te tonen. De oorzaak ligt opgesloten in hetgeen wij lezen in het 18e hoofdstuk van den profeet Ezechiël, waar de Heere aldus spreekt-‘Ziet alle zielen zijn Mijne, gelijk de ziel des vaders, also ook de ziel, des zoons, zijn Mijne, de ziel, die zondigt, die zal sterven.’ Ezechiël 18:4.

De zonde de oorzaak van het verlies der ziel.

Ten eerste. Het is de zonde, of het zondigen tegen God, dat de oorzaak is van het sterven, van het verdoemen in de hel, want zo moet het woord sterven opgevat worden, want overeenkomstig de algemene betekenis van het woord sterven, kan de ziel niet sterven, omdat zij onsterfelijk is. Zo dan de ziel, die zondigt dat wil zeggen, de ziel, die volhardt in de zonde-die ziel zal sterven, weggeworpen of verdoemd worden. Om de waarheid hiervan nog meer te verzekeren, herhaalt de Heilige Geest hetzelfde, en nog wel in hetzelfde hoofdstuk, zeggende: de ziel, die zondigt, die zal sterven. vers 20. Nu, de ziel kan op verschillende manieren tegen God zondigen.

1. Door de zonde in haren boezem te ontvangen, en door de zonde te huisvesten en te onthalen. De zonde moet eerst ontvangen worden, voor dat zij in de ziel kan handelen, of door de ziel kan begaan worden. Onze eerste ouders ontvingen eerst de zonde, hetzij door inblazing of door aanzetting, en daarna begingen zij ze. Nu het is hier de vraag niet zozeer, wanneer de zonde door de ziel ontvangen werd, dan wel, of de ziel haar ooit ontvangen heeft, want indien de ziel inderdaad de zonde in zich zelf ontvangen heeft, dan heeft zij gezondigd, en door dit te doen, heeft zij zich tot een voorwerp van Gods wraak en tot een brandhout der hel gemaakt. Ik zeg, ik zal er hier geen woordenstrijd over voeren, wanneer de ziel de zonde ontvangen heeft, want het blijkt duidelijk genoeg, dat zij haar bijtijds ontvangen heeft, omdat in den ouden tijd elk kind, dat tot den Heere gebracht was, gelost moet worden, en dat wel, wanneer het slechts ene maand oud was, Exodus 13:13, 34:20, Numeri 18:15,16, dat voorzeker zeer vroeg was, en te kennen gaf, dat dan zelfs op dien leeftijd reeds, de ziel voor God stond, als onrein en verdorven in de zonde.

Maar, hoewel ik daar juist gezegd heb, dat ik niet over den tijd heb willen twisten, wanneer de ziel de zonde zou hebben kunnen ontvangen, toch is het duidelijk genoeg, dat zij de zonde ontvangen heeft, vóór dat van de lossing melding werd gemaakt, en dus vóór dat het geloste kind den ouderdom van ene maand had bereikt. En opdat God ons in den taal van Mozes, de oorzaak zou doen inzien voor de noodzakelijkheid dezer lossing, daarom zondert hij eerst af ‘het eerstgeborene van ene koe, of het eerstgeborene van een schaap, of het eerstgeborene van ene geit, ‘ zeggende: deze zult gij niet lossen, want zij zijn heilig. Doch de eerstgeborenen der mensen: (die in plaats van de overige kinderen genomen werd) en de eerstgeborenen der onreine beesten, die zult gij zeker lossen, zegt de Heere. Maar, waarom was de eerstgeborene der mensen samengekoppeld met de onreine beesten, omdat zij beide onrein waren. De beesten waren onrein door Gods ordonnantie en de eerstgeborene was onrein door de zonde. En nu dan zal men van mij het bewijs eisen, hoe het mogelijk is, dat de ziel onrein kan gemaakt worden door het ontvangen van de zonde, vóór dat het kind een maand oud is.

Ik antwoord: men kan de zonden op tweeërlei wijzen ontvangen, werkdadig en lijdelijk. De ziel van een eerstgeborene ontvangt de zonde lijdelijk, en door ze zo te ontvangen, wordt de ziel schuldig, onrein, en verdorven. En deze lijdelijke ontvangenis der zonde, wordt dikwijls in de Schrift vermeld. Aldus, de potten ontvingen de as, Exodus 27:3, aldus, de gegoten zee hield drie duizend bathen, 2 Kronieken 4:5, aldus, de grond ontvangt het zaad, Mattheus 13:20-23,

en deze ontvangenis is gelijk die van de wol, dewelke de verf ontvangt, hetzij zwart wit, of rood, en gelijk het vuur, dat het water ontvangt, totdat het geheel daardoor is uitgedoofd, of, gelijk het water, dat zulke stinkende en vergiftigende bestanddelen in zich opneemt, dat het uitgegoten en weggeworpen wordt op den grond. Maar, vanwaar zou de ziel aldus de zonde ontvangen of verkrijgen? Ik antwoord: uit het lichaam, terwijl het in de baarmoeder is, het lichaam komt voort uit een onrein mens en daarom is het onrein, 'zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen' Psalm 51:7. 'Wie zal enen reine geven uit den onreine?' Job 14:4.

De ziel komt uit Gods hand, en als zodanig is zij zuiver en rein, maar in dit lichaam geplaatst zijnde, is zij bevuult verontreinigd en bezoedeld met den smet, den stank en den drek der zonde, ook kan deze stank en deze drek door den mens niet weggeruimd worden, wanneer zij eenmaal uit het lichaam de ziel zijn binnengedrongen, eerder zal een Moorman zijne huid veranderen of een luipaard zijne vlekken, dan dat de ziel, al ware zij ook gewillig, zich van deze verontreiniging zou kunnen ontdoen. 'Want, al wiest gij u met salpeter, en naamt u veel zeep, zo is toch uwe ongerechtigheid voor mijn aangezicht getekend, spreekt de Heere Heere' Jeremia 11:22.

2. Maar, zoals ik zei: de ziel ontvangt de zonde niet alleen, maar bewaart ze, behoudt ze, en vertoont niet enigen tegenstand. Het is genoeg, wanneer de ziel verontreinigd en bevuult is, want dat is voldoende, om Gods toorn te verwekken, om haar weg te werpen, want wie van u zou zijn mond willen afvegen, met een doek, die bevuult is met stinkende en zwerende etterbuilen, of wie zou hem in zijn boezem willen steken? En de ziel is bevuult met nog veel stinkender drek, dan dat uit enige zweer- of etterbuil kan komen. Maar dit is niet alles, de ziel kleeft aan de zonde, gelijk de verf aan de wol, zij is vervuld met de zonde, gelijk het bedorven water, dat de stank of de vergiftigende reuk ontvangt. Ik zeg, de ziel behoudt de zonde gewillig, want al de macht der ziel ligt niet alleen gevangen onder de macht der zonde, maar zij verenigt zich gaarne, van harte, eenpariglijk, algemeenlijk met de natuurlijke besmetting en verontreiniging, die er in de zonde is, en hierdoor vervreemd zij zich zelve van God en verkrijgt de toegenegenheid en boezem-vriendschap van den duivel.

Nu, daar dit de staat en de toestand der ziel is, van hare geboorte af, ja zelfs voor zij het licht dezer wereld aanschouwde, tot welk ander besluit kan men komen, dan dat God toornig op haar is? Want hoe zou het anders kunnen zijn, daar bij God heiligheid en gerechtigheid is? Van daar, dat van hen, die uit een vrouw geboren worden, wier beginsel uit de vleselijke ontvangenis des mans is, gezegd wordt, dat zij slangen en adders zijn, zodra zij geboren zijn. 'De goddelozen (en dit zijn allen bij de geboorte) zijn vervreemd van de baarmoeder aan, leugensprekers van moeders buik aan. Zij hebben vurig venijn, naar gelijkheid van vurig slangenvenijn, zij zijn als een dove adder, die hare oren toestopt.' Psalm 58:3,4. Zij dolen van moeders buik aan, maar dit zouden zij niet doen, indien ook maar iets van de vermogens hunner ziel onbevuult en onbesmet was.

'Maar hun venijn is gelijk vurig slangenvenijn.' Hun venijn- wat is dat? Hun verontreiniging, hun oorspronkelijke bevuiling, die is gelijk slangenvenijn-namelijk, niet slechts dodelijk, (want zo is venijn), maar ook erfelijk. Het komt van den stamvader en van de stammoeder, ja het is hun aan- en ingeboren, en het dagtekt van dezelfde datum, waarop het kind het levenslicht aanschouwde, of geboren werd. De slang heeft haar venijn, in de oorspronkelijkheid ervan, niet van andere besmettelijke dingen buiten haar, ofschoon het zijn kan dat daardoor het venijn vermeerderd wordt, maar zij brengt het met zich in hare ingewanden, in haar natuur, en het is voor haar even geschikt in haar tegenwoordigen toestand als zoete en gezonde dingen zulks voor andere schepselen zijn. Elke ziel komt dus als vergiftigd met de zonde in de wereld, ja, als dezulken, die het vergif ingeboren is, want de ziel heeft de zonde niet alleen ontvangen, gelijk de wol de verfstof aanneemt, maar zij bewaart de zonde. De besmetting is zo diep

doorgedrongen en ingekankerd, dat het vuur, zelfs het vuur der hel, de ziel er nooit van kan zuiveren.

En dat de ziel deze besmetting zo vroeg ontvangen heeft, en dat zij dezelve zo met hand en tand vasthoudt, blijkt niet alleen uit de komst der kinderen in de wereld bezoedeld met hun moeders bloed, en uit de lossing der eerstgeborenen in den ouderdom van slechts ene maand maar ook uit de eerste neigingen en handelingen der kinderen, wanneer zij zo in de wereld gekomen zijn. Ezechiël 16. Wie hoort niet dat liegen, wie ziet niet die hoogmoed, die ongehoorzaamheid tegen de ouders, wie ontdekt niet die schijnheiligheid, die zich zelfs bij de kinderen vertoont, voordat zij recht onderscheid weten tussen goed doen of kwaad doen, of voordat zij in staat zijn deze dingen in navolging van anderen te doen? Hij die niet inziet, dat zij het van nature uit een beginsel uit een inwonend beginsel doen, is of stekeblind, en heeft zijne blindheid behouden door dezelfde zonde als zij of hij heeft zich laten verschalken door ene begoocheling van hem, die in den beginne het eerste broedsel der zonde in den mens gelegd heeft.

Ook de afkerigheid der kinderen van de zedelijkheid is in geen geringe mate een bewijs voor hetgeen ik heb gezegd, want gelijk het ene slang ziek zou maken, indien gij haar een sterk tegengif tegen haar venijn ingaf, zo ook zijn de kinderen nooit meer verstoord in hun zinnen, dan wanneer een strenge tucht en stevigen teugel hen tot gehoorzaamheid dwingt, en alzo de zedelijkheid handhaaft. Het is waar dat, terughoudende genade hen dikwijls verbetert, maar dit hebben ze niet van zich zelve, maar schijnheiligheid is menigmaal de grote en eerste drijfveer van al hun schijnbare onderwerpingen aan vermaningen en waarschuwingen, welke toefelijken ouders lichtelijk over het hoofd zien, ja, soms door onbezonnenheid of onberadenheid voor beginselen van genade aanzien. Ik spreek nu van datgene, hetwelk vóór de bekering komt. Maar zoals ik reeds vroeger gezegd heb, het ligt niet in mijne bedoeling om een woordenstrijd te voeren, ik dacht het slechts goed aldus deze dingen te uiten, om mijne gevoelens te staven, en om u aan te tonen wat toch wel de oorzaak voor de verdoemenis der ziel is.

3. Wederom, de ziel ontvangt de zonde niet alleen, maar laat haar inwonen, huisvest haar en onthaalt haar. Zij neemt de zonde in hare bescherming, lacht haar vriendelijk toe, en houdt veel van haar uitzicht en haar karakter. Een mens kan iemand ophouden dat is bij zich houden-dien hij toch niet acht, maar wanneer hij zo iemand onthaalt, dan verblijdt hij zich in het gezelschap van zo iemand, dan doet hij al zijn best om het zulk een, zo aangenaam en zo gemakkelijk mogelijk te maken. Kom zegt de ziel tot de zonde, doe maar alsof ge thuis zijt, och wat houd ik toch veel van u, hoe bevallig zijt gij, wat bezit gij goede hoedanigheden! De zonde wordt eerst door de ziel ontvangen, en hierdoor wordt de ziel besmet en verontreinigd. Dit maakt de ziel walgelijk in de ogen van een heilig God, die het kwade niet aanschouwen kan.

Dan, ten tweede, is de zonde niet alleen door de ziel ontvangen of binnengelaten, maar de ziel huisvest haar, laat haar inwonen, dat wil zeggen, de zonde kleeft zo aan de ziel vast en nestelt zich zo diep in de binnenkamers der ziel, dat zij er niet weer uit verdreven kan worden, dit is de oorzaak, waarom de Heere voortdurend een gruwel aan de ziel heeft, want indien Hij een gruwel aan de ziel heeft, omdat de zonde er in gevonden wordt, dan kan het ook niet anders zijn, of de Heere moet bij voortduring een gruwel aan de ziel hebben, waarin de zonde gestadig woont.

Maar, in de derde plaats de zonde wordt niet alleen ontvangen, gehuisvest, maar ook door de bevleete en verdorven ziel onthaalt en onderhoudt. Dit moet noodwendig ene oorzaak zijn voor de voortdurendheid van 's Heeren grimmigheid, en dat wel met verzwaring. Wanneer ik het woord onthalen gebruik, dan bedoel ik daar niet mee, een onthalen, zoals de mensen hun vijanden doen, met lood en hagel, maar zoals zij hen onthalen, die in hun smaak vallen, en die een plaats in hun hart gekregen hebben. God haat niet de zondaar, maar de zonde. De weg ter zaligheid, dien de Heere zelf geopend heeft, bewijst zijne genegenheid tot de zielen. Daarom de

weigering en verwerping van Gods uitnodigingen in den welaangenamen dag der zaligheid zal voor de ziel, die hare eigene verdoemenis verzegeld heeft, ‘de worm zijn, die niet sterft’. En daarom zal het rechtvaardig zijn, wanneer de Heere in zijn verbolgenheid en grimmigheid de zielen, die niet tot Hem wilde komen, van wege hun zonde en ongerechtigheden, eeuwiglijk straft met de roede en den gesel zijns toorns.

Nu, dat de ziel de zonde onthaalt en onderhoudt als een welkomene gast, dit kan met verscheidene onloochenbare bewijzen gestaafd worden.

(1.) Zij heeft de zonde met vriendelijkheid en verheuging den toegang tot elke binnenkamer der ziel verleend, ik meen, de ziel heeft al hare gaven en talenten ten dienste der zonde gesteld. De ziel heeft de zonde boven God verkozen, zij weigert ook om, op Gods bevel, de zonde haar afscheidsbrief te geven, ‘deze verkiezen ook hun wegen, en hun ziel heeft lust aan hun verfoeiselen’, ‘Ik heb geroepen, maar gij hebt niet geantwoord, Ik heb gesproken, maar gij hebt niet gehoord, maar hebt gedaan dat kwaad was in mijne ogen, en hebt verkozen hetgeen, waaraan Ik genen lust heb.’ Jesaja 65:12, 66:3. ‘Zij zeggen tot de zieners: ‘Ziet niet, en tot de schouwers, schouwt ons niet wat recht is, spreekt tot ons zachte dingen, schouwt ons bedriegerijen’. Jesaja 30:10. Dit zijn klare kentekenen en bewijzen, dat de ziel met welgevallen de zonde geherbergd en onthaalt heeft en indien door God ter eniger tijd een bevelschrift wordt uitgevaardigd om de zonde gevangen te nemen, te veroordelen en te doden, dan

(2.) Gebruikt de ziel verscheidene hulpmiddelen en is bedacht op honderden listen en kunstgrepen, om de zonde te behoeden voor haren ondergang, dien door het Woord den mensen bevolen wordt.

(a.) Zo mogelijk, dan verbergen zij de zonde, en laten haar niet ontdekt worden. ‘Die zijne overtredingen bedekt zal niet voorspoedig zijn.’ Spreuken 28:13. ‘Indien het kwaad in zijnen mond zoet is, hij dat spaart, en datzelve niet verlaat, maar dat in het midden van zijn gehemelte inhoudt, zijne spijs zal in zijn ingewand veranderd worden, gal der adderen zal zij in het binnenste van hem zijn.’ Job 20:12,13,14. Dit is een duidelijk kenteken, dat de ziel een welgevallen heeft aan de zonde, en dat zij dezelve gaarne herbergt.

(b.) Gelijk de ziel de zonde verbergt, zo verontschuldigt zij ze ook, en pleit, dat deze of gene daad van goddeloosheid toch niet zo erg is, een mens moet niet zo vitterig zijn en op alle slakken zout leggen, neen dezulken, die zo hard tegen de zonden roepen, zeggen zij, hebben meer bedilzucht dan verstand. Van daar ook, dat men de profeten krankzinnigen noemde, en de wereld placht hen te antwoorden, waarin hebben wij tegen den Heere gehandeld, wat hebben wij tegen Hem gesproken? Maleachi 1:6,7, 3:8,13.

(c.) Als de ziel op deze wijze de zou wil sparen, dan geeft zij haar anderhande deugd-namen, hetzij zedelijke of burgerlijke, en hierover klaagt de Heere zeer, ja ontsteekt in toorn er over, zeggende: ‘Wee dengenen, die het kwade goed heten, en het goede kwaad, die duisternis tot licht stellen, en het licht tot duisternis, die het bittere tot zoet stellen, en het zoete tot bitterheid’ Jesaja 5:20.

(d.) Indien de overtuigingen en de ontdekkingen zo sterk en zo eenvoudig zijn, dat de ziel niet langer ontkennen kan tegen God gezondigd te hebben, dan begint zij vleiende beloften aan God te geven, en belooft, dat zij de zonde van zich zal wegdoen, maar dan nog bepaalt de ziel een tijd, die nog ver af is, eer zij de beloften vervullen zal, zeggende: Eerst nog een weinig sluimering, eerst nog een weinig handvouwens, eerst nog een beetje van de zonde genieten, totdat ik rijker en ouder geworden ben, totdat ik meer de zoetheit en het heerlijke der zonde gesmaakt zal hebben. ‘Zo heeft hun ziel lust aan hun verfoeiselen.’ Jesaja 66:3.

(e.) Indien de Heere voortgaat, en zien wil of deze belofte, om de zonde buiten de deur te zetten, door de ziel vervuld wordt, dan doet zij het gedeeltelijk naar Gods wet, zij doet er enige van zich, en behoudt er enige, zij doet de grofste van zich en behoudt de kleinste, zij doet dezulken van zich, die zij wel ontberen kan, en behoudt dezulken, die het grootste voordeel

zullen opleveren in een netelige omstandigheid. 'Daarom heb Ik ook u verachtelijk en onwaardig gemaakt voor het ganse volk, dewijl gij mijne wegen niet houdt, maar het aangezicht aanneemt in de wet.' Maleachi 2:9.

(f.) Ja, indien alle zonden vaarwel gezegd moeten worden, of de ziel zal geen rust hebben, wel, dan scheidt de ziel van de zonde, zoals Paltiël van Davids vrouw, met tegenzin en een bedroefden geest, of zoals Orpa haar moeder verliet, met een kus. 'Haar man ging met haar, al gaande en wenende achter haar.' 2 Samuel 3:16. 'Toen hieven zij hare stem op, en weenden wederom, en Orpa kuste hare schoonmoeder. Ruth 1:14.

(g.) En indien zij ter eniger tijd elkaar weer zullen kunnen ontmoeten, o, wat is er dan weer een liefkozen tussen de zonde en de ziel! En dit wordt genoemd, dingen in de duisternis doen. Toen zei Hij tot mij: Hebt gij gezien, mensankind! wat de oudsten van het huis Israël's doen in de duisternis, een ieder in zijne gebede binnenkamers? Want zij zeggen: De Heere ziet ons niet, de Heere heeft het land verlaten.' Ezechiël 8:12.

Door deze, en nog vele andere dingen, die als voorbeelden zouden kunnen aangehaald worden, wordt het duidelijk kenbaar, dat de ziel de zonde als vriendin herbergt en onthaalt. Daarom is de ziel der verdoemenis schuldig, want wat anders bewijzen deze dingen, dan dat God, Zijn heilig Woord, Zijne wegen en genadegiften, door de ziel veracht worden, en dat zij slechts den Satan en de zonde als aangename metgezellen beschouwt?

De ziel helpt de zonde, om zich zelve te verderven.

Ten tweede. Opdat ik u zal kunnen aantonen, welk een groot ding de zonde met de ziel is, die verdoemd moet worden, wil ik u doen zien, hoe de zonde met behulp der ziel, bestuurd wordt, van de opwelling er van tot de daad toe, want de zonde kan zonder hulp der ziel niet tot daden komen. Het lichaam doet weinig in dezen, dat ik u weldra zal aantonen.

Een zondevoorstel wordt de ziel aangeboden (en of nu dit voorstel door de zonde zelf of door den Satan wordt in gebracht, dat zullen wij hier niet betwisten), zondevoorstellen, en voorstellen tot zonde zijn er, en de strekking van deze voorstellen is altijd om de ziel over te halen om dit voorstel tot een wet te maken. Ik zeg er is een voorstel tot zonde, aan de ziel aangeboden. En aanschouw nu, hoe de ziel dat voorstel behandelt, opdat de dood zou kunnen volgen. Romeinen 7:5.

1. Dit voorstel wordt aan de orde gebracht, maar niet een der vertegenwoordigde vermogens der ziel zegt er iets tegen. De ziel slaat hare ogen op, en ziet dat er een voorstel ter tafel gebracht is, een voorstel door de zonde aan de ziel aangeboden, opdat de ziel het met algemene stemmen zou aannemen, en de zonde in werking zou brengen.

2. Het voorstel tot zonde aan de orde gebracht zijnde, wat anders volgt dan, dat de inbeelding of verbeelding der ziel het woord voert ten gunste van het voorstel? Zij smukt en schikt het op, zodat het behaaglijk wordt aan al de vermogens der ziel. Dat dit waar is, is duidelijk, want de Heere is vertoorned op de inbeelding, omdat zij de eerste is, die aan de zonde de hand leent, en omdat zij de zonde steunt. 'En de Heere zag, dat de boosheid des mensen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.' Genesis 6:5,12,13. Dat is, vele verfoeilijke daden waren verricht, want alle vlees had zijnen weg verdorven op aarde. Maar hoe kwam het, dat dit zo was? Wel, omdat de verbeelding, het gedichtsel van 's mensen hart boos was, voortdurend boos. Het gedichtsel van 's mensen hart was boos-dat is, de inbeelding was zodanig ene, die er niet toe leidde om de beweegredenen tot zonde te doden of te onderdrukken, maar zulk ene, die de vermogens der ziel aanmoedigde en aanspoorde om boze daden te verrichten. Het gedichtsel wordt bij Paulus beweegredenen genoemd.

Nu, indien dat gedichtsel, die beweegredenen nog zo waren zoals God de Heere ze geschapen heeft, dan zouden zij de zonden zo lelijk hebben afgeschilderd, ze zo walgelijk gemaakt hebben voor de ziel, dat de ziel de sluizen gesloten en de brug opgehaald zou hebben, opdat de zonde

niet in de stad Mensen-ziel zou kunnen binnendringen. Maar het gedichtsel is boos, de verbeelding, de voorstelling is verontreinigd en bedorven, zodat zij, wanneer het eerste sirénegezing der zonde vernomen wordt, dadelijk de ziel aanspoort om de gedachte der zonde te veranderen in een daad der zonde. Zo dan, de gedachten der zonde, of de beweegredenen er toe worden het eerst door de verbeelding toegelaten en door haar aan de andere vermogens der ziel overgeleverd. Is nu het gedichtsel of de inbeelding van 's mensen hart goed, dan wordt de zonde verworpen. Is daarentegen het gedichtsel boos, dan wordt de zonde binnengelaten. Het is dus het boze gedichtsel van het hart, dat de beweegredenen tot zonde bijstaat, om de ziel van de gedachte tot de daad te brengen. Het gedichtsel vermomt de zonde om het verstand, het oordeel, en het geweten te bedriegen. Dit doet het op de volgende wijze.

Veronderstel, dat aan de verbeelding een voorstel gedaan wordt om te hoereren, te vloeken, te stelen, of om hebzuchtig, inhalig, of gierig te zijn. De verbeelding heeft dadelijk het beste pak bij de hand, om het voorstel zo in te kleden als het geschiktst is, om de zonde behaaglijk voor te stellen. Bijvoorbeeld, de gedachte rijst bij de ziel op om gierig te zijn, dadelijk gaat de verbeelding aan het werk met al de voordelen en winsten op te noemen, die aan deze zonde tot gierigheid verbonden zijn. Men voelt een inwendige aanporring, om te vloeken of te snoeven, dadelijk is de verbeelding weer klaar, vloekt maar zo hard als gij kunt, dat verraad mannelijkheid en dapperheid, kijkt maar eens naar die en die, hij vloekt dat men er van huivert, welk een ontzag heeft hij, hoe vreest men hem, wat klimt hij op in de maatschappij, wat gaat het hem goed, ziet eens naar die oorwormen die geen onvertogen woord in hunnen mond durven nemen, zij lijden gebrek, vloek maar, en het zal u welgaan. Hebt gij u zelf nooit aangepord gevoeld, mijn waarde lezer, om te vloeken of te snoeven? Daar wordt een voorstel gedaan om te hoereren, de verbeelding is er al weer bij, het is zo goed voor de gezondheid, en die mag men toch niet verwaarlozen. De gezondheid is de grootste schat, daarom die moet men bevorderen.

Met eenparige stemmen wordt het voorstel aangenomen en toegejuicht, of nu de Bijbel al zegt, dat hij, die hoereert tegen zijn lichaam zondigt en tegen God, dat doet er niet toe, de dokter zegt, het is gezond, heeft men dus geen geld genoeg om te trouwen dan maar hoereren, dan maar zonde op zonde stapelen. Wat zeg ik, zonde? Men zal u vertellen, dat het volstrekt geen zonde is. Want die en die doet het, en ziet eens hoe gezond zij er uit zien? Weet gij wel zondaar, dat de vetste runderen naar de slachtbank gaan? Gij maakt u zelf vet in uwe zonden en zult u zelf den weg banen naar ene eeuwige verdoemenis. Er is letterlijk geen zonde, of de verbeelding heeft er een zondagspak voor. Zij maakt de zonde zo mooi als een Maria-beeldje. Al de vermogens der ziel komen te zamen en bewonderen de schoonheid er van en sluiten hun ogen voor de adders en schorpioenen die er in liggen te sluimeren. 'Over wie maakt gij u lustig? over wie opent gij den mond wijd open en steekt de tong lang uit? Zijt gij niet kinderen der overtreding, een zaad der valsheid? Die hittig zijt in de eikenbossen, onder allen groenen boom?' Jesaja 47:4,5. 'Zijt gij niet als welgevoederde hengsten vroeg op, hunkert een iegelijk van u niet naar zijns naasten huisvrouw?' Jeremia 5:8.

De verbeelding is zulk ene sterke macht, die zulk enen groten invloed op de ziel uitoefent, dat, indien zij eenmaal er zich toe zet om iets, hetzij of goed of kwaad, aan de zielsvermogens op te dringen, deze niet machtig zijn haar te weerstaan. Daarom zei David, toen hij voor de kinderen Israëls tot den Heere bad: 'Ik heb met vreugde uw volk dat hier gevonden wordt, gezien, dat het zich jegens U vrijwillig gedragen heeft, '- dat is voor de voorbereidselen om den tempel te bouwen. 'O Heere!' zegt hij, 'Gij God onzer vaders, Abraham, Izaak en Israël! bewaar dit in der eeuwigheid in den zin der gedachten van het hart uws volks, en richt hun hart tot U.' 1 Kronieken 29:17,18. Hij wist, dat hun daden overeenkomstig den zin hunner gedachten zijn zouden, hetzij goed of kwaad, daarom bidt hij, dat den zin hunner gedachten altijd bezig

gehouden mocht worden met denkbelden over de schoonheid en de heerlijkheid van den tempel, opdat zij, als nu, altijd gewillig zouden bevonden worden om gewillig bij te dragen tot het bouwen van den tempel.

Maar wanneer, zoals ik zei, de verbeelding of de zin der gedachten de zonde onder vermomming aan de overige vermogens der ziel voorstelt, dan worden deze dadelijk medegesleept, en ontbranden in liefde daarvoor, dit gebeurd zijnde, dan volgt als van zelf, dat zij de zonde als ene zoete beet op de tong nemen, en de gedachte aan de zonde wordt een daad. Zo was het met Ezau. Toen hij berekend had welk een groot voordeel het hem zou opleveren, indien hij zijn broeder vermoordde, toen beraamde hij plannen, om zijns broeders bloed zo spoedig mogelijk te vergieten. 'En Rebekka zond heen, en ontbood Jakob, haren kleinsten zoon, en zei tot hem: Zie, uw broeder Ezau troost zich over u, dat hij u doden zal.' Genesis 27:42. Ziet gij wel, dat Ezau het kwaad niet zonder vrucht wilde volvoeren, Ezau troostte zich, indien hij zijn broeder zou kunnen doden, dat zou een troost voor hem zijn.

Men zondigt dus niet zonder doel, dit zien wij duidelijk aan Ezau. Is het doel vastgesteld, dan moet de uitvinding hard aan het werk, om te verzinnen door welke middelen, op welke wijze, en in welke wegen, dat doel het best ten uitvoer zal gebracht worden. Ezau was van plan zijn broeder te doden, wanneer zijn vader naar het graf gedragen zou worden. 'En Ezau zei in zijn hart: De dagen van den rouw mijns vaders naderen, en dan zal ik mijnen broeder Jakob doden.' Genesis 27:41. David trachtte Uria vader van het onechte kind te maken, door hem dronken te maken. 2 Samuel 11:13. Amnon had zich ten doel gesteld Tamar te verkrachten, en het middel, dat hij verzon om zijn plan ten uitvoer te brengen, was, zich ziek te maken. Absalom was voornemens, Amnon te doden, en hij verzon, om het op een feest te doen. 'Amnon alleen is dood: want bij Absalom is er op toegeleid, van den dag af, dat hij zijne zuster Tamar verkracht heeft.' 2 Samuel 13:32.

Judas was voornemens om Christus te verkopen, en hij was er op bedacht om Hem te verraden in afwezigheid van het volk. En de Satan voer in Judas, zijnde uit het getal der twaalfen. En hij ging heen en sprak met de overpriesters en met de hoofdmannen, zij zijn het eens geworden, dat zij hem geld geven zouden, en hij beloofde het, en zocht gelegenheid om Hem hun over te leveren zonder oproer. Lukas 22:3-6. De Joden, die voornemens waren Paulus te doden, namen hun toevlucht tot vleierende kruiperij. Zij zouden den rechter om een gunst smeken, en Paulus doden terwijl hij over den weg ging. Lees Handelingen 23:12-15.

Nu ziet gij hoe de ziel met de zonde, of met de beweegredenen tot zonde handelt. Eerst komt de zonde in den zin der gedachten, of de verbeelding, waardoor zij aan de ziel zo wordt voorgesteld, dat bij deze de begeerte wordt opgewekt om de zonde te begaan. Door de begeerte om te zondigen, begint de ziel middelen te bedenken om hare begeerte bevredigd te zien, en hoe en op welke wijze zij het best haar plan ten uitvoer zal kunnen brengen en de zoetigheid der zonde zal kunnen smaken.

Maar verder, wanneer de ziel in hare goddeloosheid, reeds zover gevorderd is, dat zij nog slechts tot daden behoeft over te gaan, dan komt nog het laatste, namelijk om juist het geschiktste ogenblik voor de daad uit te kiezen, en zo voltooit zij haar werk, en brengt terzelfder tijd ene vreselijke verdoemenis over zich. 'Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde, en de zonde voleindigd zijnde baart den dood.' Jakobus 1:15.

En wie weet, behalve God en de ziel, hoe vele beletselen en hinderpalen der ziel in den weg gesteld zijn, om haar van de zonde af te houden? Wie weet hoeveel overtuigingen en overredingen zij gehad heeft, om haar voor de zonde te waarschuwen? Wie weet hoe schrik, angst en ontzetting soms op haar gelaat te lezen stonden? Wie weet hoe menigmaal God haar de straf der zonde voor ogen gesteld heeft, om haar te weerhouden? Hoe menigmaal de ziel verschrikt zich omkeerde, terug blikte, en sidderde, terwijl zij hunkerend naar eer en lof, het vermaak en het voordeel najaagde, die de zonde haar, na volbrachten arbeid, voorspiegelde?

God mint de ziel zo teder, dat Hij haar zelden in de zonde laat voortgaan, maar Hij roept tot haar door zijn Woord en door zijne bezoeken. 'Ik heb tot u gezonden al Mijne knechten, de profeten, vroeg op zijnde, en zendende, om te zeggen: 'O! doet toch deze gruwelijke zaak niet, die Ik haat.' Jeremia 44:4. De Heere waarschuwt haar inzonderheid in het eerst, totdat zij zich verhard en Hem zo getergd heeft, dat Hij haar ten laatste overgeeft aan hare boze wegen en handelingen, waardoor zij Zijnen eeuwigen toorn op zich laadt, het vreselijkste oordeel, dat er onder den hemel is, en dit leidt mij tot het derde punt, waarover ik thans spreken zal.

Gelijk de ziel de zonde ontvangt, herbergt en onderhoudt en zich zelf beijvert om van de gedachte aan de zonde tot de daad over te gaan, zo heeft zij ook een afkeer er van, om onder toezicht te staan en van dit haar geliefkoosde werk afgehouden te worden. 'Mijne ziel was over hen verdrietig geworden', zegt de Heere, 'en ook had hun ziel ene walg van Mij.' Zacheria 11:8. Mijne ziel was verdrietig over hen, omdat zij zo slecht waren, en hun ziel had ene walg van mij, omdat Ik zo goed ben. Derhalve, de zonde is de oorzaak van het verlies der ziel, omdat zij de ziel, of, nog beter, omdat de ziel uit liefde tot de zonde zich zelve tegen God in opstand gebracht heeft. 'Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen, en hun zonden spreken zij vrij uit, gelijk Sodom, zij verbergen ze niet. Wee hunlieder ziel, want zij doen zich zelve kwaad.' Jesaja 3:9.

Door de zonde verzet de ziel zich tegen God.

Ten derde. Opdat gij beter zult kunnen begrijpen, dat de ziel, door de zonde, zich tegen God verzet, stel ik mij voor om over de volgende onderwerpen kortelijk tot u te spreken.

1. Over de wet.

2. Over het Evangelie.

1. Over de Wet. God heeft haar tot ene inzetting gegeven, hetzij door haar in de tafelen van het hart te schrijven, of door haar in de Heilige Schriften te plaatsen. Ik zeg tot ene inzetting aan alle kinderen der mensen. Maar wat hebben de mensen gedaan, of hoe hebben zij zich gedragen ten opzichte van de geboden, die hun Schepper hun gegeven heeft? Laat ons horen en dat wel uit den mond van God zelf. 'Zij merken niet op Mijne woorden, en Mijne wet verwerpen zij.' Jeremia 6:19.

2. Zij hebben Mijne wet verlaten.' Jeremia 9:13.

3. 'Zij hebben Mij verlaten, en Mijne wet niet gehouden.' Jeremia 16:2.

4. 'Zij hebben niet in Mijne wet en in Mijne inzettingen gewandeld.' Jeremia 44:10.

5. 'Hare priesters doen Mijne wet geweld aan.' Ezechiël 22:26.

6. 'Ik heb hem de voor treffelijkheden Mijner wet voorgeschreven, maar die werden geacht als wat vreemds.' Hosea 8:12.

Nu, waaruit spruit al die ongehoorzaamheid voort. Niet uit de onredelijkheid van het gebod, maar uit de tegenkanting, die in de ziel tegen God huisvest, en uit de vijandschap, die in de ziel bestaat tegen al wat goed is. Vandaar dat de apostel over deze vijandschap spreekt, zeggende: de mensen zijn vijanden door het verstand in de boze werken. Colossenzen 1:21. Dit reeds, indien de mensen niet verder gingen, zou ten hoogste toorn-verwekkend zijn voor een rechtvaardig en heilig God, ja zo uitermate beledigend, dat de apostel, om de hitte van Zijnen toorn te tonen, zegt: 'Dengenen, die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden: Verdrukking en benauwdheid over alle ziel des mensen, die het kwade werkt, eerst van den Jood, en daarna ook van den Griek, ' Romeinen 2:8,9, die de wet breekt, want tegen dit kwaad roept hij nu. Maar

2. Zal ik over het evangelie spreken, en over het gedrag der ziel tegenover God in dit opzicht. Het evangelie is de openbaring van een onfeilbaar middel, door God in Christus verschaft, voor de gezondheid en het behoud van hen, die zich zelve, door Gods wet te overtreden, tot voorwerpen van Gods toorn gemaakt hebben, dit blijkt klaar uit al de Schriften. Maar hoe legt

de ziel het nu aan, nu God met haar wil handelen onder de uitdeling zijner genade? Wel, juist zoals zij deed onder de wet. Zij verzet zich, zij spreekt tegen, zij lastert, en laat niet toe, dat dit evangelie vermeld worde. 'De Joden, de scharen ziende, werden met nijdigheid vervuld, en weerspraken hetgeen van Paulus gezegd werd, widersprekende en lasterende.' Handelingen 13:45. 'Deze, die de wereld in roer hebben gesteld, zijn ook hier gekomen.' Handelingen 17:6. Wat groter belediging en smaad kan men God aandoen, en wat groter afkeer van het evangelie kan men tonen? 2 Timotheus 2:25. 1 Thessalonicenzen 2:14-16. Toch doet de ziel dit alles, tot haar eigen nadeel, en tegen den weg harer verlossing, zoals het Woord van God zegt: 'Hij, die tegen Mij zondigt, doet zijne eigene ziel geweld aan, allen, die Mij haten, hebben den dood lief. Spreuken 8:36.

Maar, verder, de ziel veracht het evangelie niet alleen, maar ook de grote en voornaamste Brenger er van, en de wijze, waarop Hij het bracht. De Brenger, de grote Brenger van het Evangelie, is de Goede Heere Jezus Christus zelf. Hij verkondigde de vrede tot hen, aan wie de wet den oorlog verklaarde: 'Hij verkondigde door het evangelie vrede aan hen, die verre, en dien die nabij waren.' Efeziërs 2:17. En het is uwe aandacht wel waardig om er acht op te geven, hoe Hij kwam, en nog komt, zoals Hij in Het evangelie geopenbaard wordt, namelijk, allereerst als Vredemaker tussen God en ons, in en door zijn bloed des kruizes, en dat met de diepe groeven van het lijden op het aangezicht, als de aanbieder van de grootste genade. Laat ons met enkele woorden spreken over het kleed, waarin de Heer zich aan ons voorstelt, terwijl Hij aan de zondige zielen genade aanbiedt.

1. Hij is geboren voor ons, om onze zielen zalig te maken. 'En de engel zei tot hen: Vreest niet! want, ziet, ik verkondige u grote blijdschap, die al den volke wezen zal: namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.' Lukas 2:9-12. Jesaja 9:6. Van Hem lezen wij, dat Hij onze zonde gedragen en voor ons den toorn van God verduurd heeft. 'Christus is gestorven voor onze zonden.' 'Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek gevonden zijnde voor ons: want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.' Galaten 3:13. Hij wordt ons voorgesteld als een, die de wet voor ons vervuld heeft, en als een, die eeuwige gerechtigheid aanbrengt. 'Want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft.' Romeinen 10:4. 'Zeventig weken zijn bestemd over uw volk, en over uwe heilige stad, om de overtreding te sluiten, en om de zonden te verzegelen, en om de ongerechtigheid te verzoenen, en om eeuwige gerechtigheid aan te brengen.' Daniël 9:24.

Wederom, wat de wijze aangaat, waarop Hij zijn werk als Verlosser van zondaren volbrengt, opdat zij vrede en blijdschap, en eeuwig deel aan de heerlijkheid in den hemel zullen hebben.

(1.) Wordt van Hem gezegd, dat Hij bloed zweette, terwijl Hij in zwaren strijd was, worstelende in de gedachten met den dood, die Hij voor onze zonde zou moeten ondergaan, om onze ziel te kunnen verlossen. 'En in zwaren strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. En zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.' Lukas 22:44. (2.) Hij wordt ons voorgesteld als sterk roepende, wenende en treurende onder de geselslagen van Gods toorn, die Hij gewillig op zich nam, om voor onze zonde te lijden. 'Die in de dagen zijns vlezes, gebeden en smekingen tot dengenen, die hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreze, hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.' Hebreeën 5:7,8.

(3.) Hij wordt ons voorgesteld als, verraden zijnde, gevangen genomen, veroordeeld, bespogen, geslagen, geselsd, bespot, gekroond met dorens, gekruisigd, doorstoken met nagelen en speer, en waarom? Om te maken, dat de ziel niet door den duivel en de zonde verraden wordt, om te zorgen, dat de ziel niet gevangen genomen en door de wet veroordeeld wordt, om te maken, dat de ziel niet in het aangezicht gespogen wordt, om de ziel te behoeden, dat zij niet geselsd worde met den schuld der zonde, als met schorpioenen, om de ziel te

sparen, dat zij niet voortdurend door haar eigen geweten geslagen wordt, haar tegen de bespottung van God te beschermen, die komen zal, wanneer hare vrees aankomt, om haar te beveiligen, dat zij niet gekroond worde met een kroon van schande en oneer tot in alle eeuwigheid, om haar te behoeden tegen den tweeden dood, om daar te behoeden voor een eeuwig verderf.

Verstaat gij mij, zondige ziel? Hij worstelde met het gericht, opdat gij rust zoudt vinden, Hij weende en bedreef rouw, opdat gij zoudt kunnen lachen en vrolijk zijn, Hij werd verraden, opdat gij vrij zoudt kunnen zijn, Hij werd gevangen genomen, opdat gij zoudt kunnen ontkomen, Hij werd veroordeeld, opdat gij gerechtvaardigd zoudt kunnen worden, Hij werd gedood, opdat gij zoudt kunnen leven, Hij droeg enen doornen kroon, opdat gij ene erekroon zoudt kunnen dragen, Hij werd met Zijne armen wijd uitgestrekt aan het kruis genageld, om te laten zien met welk ene mildheid de verdiensten van zijn lijden en sterven aan de ziel, die tot Hem komt, geschonken zullen worden, en hoe hartelijk Hij de ziel in Zijnen boezem zal drukken!

Verder, dit alles deed Hij uit loutere goedheid, en het voordeel er van biedt Hij u aan om niet. Ziet Hij komt tot u, door Zijn Woord in het evangelie, met het bloed, dat van zijn hoofd langs zijn aangezicht stroomt, met zijn biggelende tranen, die als parelen op Zijne wangen fonkelen en schitteren, met de wonden in Zijne handen en voeten, waaruit het bloed nog even vers opborrelt als het uit Zijne zijde gutst, ziet Hij komt tot u en smeekt u de weldaad aan te nemen, om daardoor met God verzoend te worden. 2 Corinthiërs 5. Maar wat zegt de ziel hierop? Ik vraag niet wat de mens zegt met zijne lippen, want hij zal ten stelligste God vleien met zijnen mond. Maar wat zegt hij met zijne daden en zijn gedrag, omtrent zijne aanneming van deze grote weldaad? 'Want een goddeloos mens spreekt met zijne voeten en leert met zijne vingers.' Spreuken 6:12,13. Met zijne voeten- dat wil zeggen, door den weg, dien hij bewandelt, en met zijne vingers-dat wil zeggen, door de daden, die hij verricht. Nu, wat zegt dan de zondaar met zijne gangen, handelingen en daden, van den groten schat, dien God de Vader door Zijnen eigenen Zoon Jezus Christus, hem aanbiedt? Wat zegt hij? Wel, hij zegt, dat Hij voor deze Christus volstrekt geen achting heeft, en de genade, die hem in het evangelie wordt aangeboden, niet op prijs stelt.

1. Hij zegt, dat hij geen acht op dezen Jezus slaat, omdat hij volstrekt niets begeerlijks aan Hem ziet, waarom hij Hem enige liefde zou toedragen. Daarom zegt de profeet, sprekende als de zondaar, 'Hij (Christus) heeft gene gedaante of heerlijkheid, en wanneer wij Hem zullen zien, zo is er gene gestalte, dat wij Hem zouden begeren, ' en dan voegt hij hierbij, om ons te doen verstaan, wat hij meent, wanneer hij op deze wijze spreekt: 'Hij is veracht en verworpen door de mensen.' 'Want hij is als een rijstje voor zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit ene dorre aarde, hij had gene gedaante noch heerlijkheid, als wij Hem aanzagen, zo was er gene gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een man van smarten, en verzocht in ziekte, en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem, Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.' Jesaja 53:2,3.

Dit alles wordt gezegd met betrekking tot Zijn persoon, en dit is juist zo vervuld geworden, toen Hij op aarde wandelde, toen werd Hij gehaat, mishandeld, ja tot den dood toe door de zondaren vervolgd, en dit wordt nog vervuld in de zielen der zondaren tot op den huidigen dag, daarin, dat zij het niet uit kunnen staan, om aan Hem te denken met zulke gedachten, die hen van hun boze lusten en begeerlijkheden zouden scheiden en hen zouden doen overhellen, om Hem als hun liefste te omhelzen en hun kruis op zich te nemen om Hem te volgen. Dit alles spreekt de zondaar uit met luider stemme, want hij sluit zijn oor en oog voor Jezus, maar opent ze wijd en luistert naarstiglijk naar alles, dat welbehaaglijk voor het zondig vlees is, en naar alles, dat tot voedsel der zonde strekt. Maar

2. Daar zij Zijn persoon verachten en verwerpen, zo waarderen zij ook de genade niet, die Hij hun in zijn evangelie aanbiedt, dit blijkt duidelijk uit de onverschilligheid, die hen altijd bezielt, wanneer zij over de genade horen spreken, of wanneer deze hun wordt aangeboden.

Ik kan veilig zeggen, dat de meeste mensen, die in den handel betrokken zijn, voorzichtiger met een dubbeltjes-klant zullen omgaan, dan met Jezus Christus, wanneer Hij tot hen komt, om hun een aanbod te doen van Zijne onnaspeurlijke rijkdom der genade. Vandaar dat zij zotten genoemd worden, omdat een kooppeld in hun handen gesteld is om wijsheid te kopen, en zij er de moed niet toe hebben. 'Waarom toch zou in de hand des zots het kooppeld zijn, om wijsheid te kopen, dewijl hij geen verstand heeft?' En vandaar dat die bittere klacht wordt aangeheven. 'Maar Mijn volk heeft Mijne stem niet gehoord, en Israël heeft Mijner niet gewild.' Psalm 81:12. Nu deze dingen bij de ziel gevonden wordende, moeten op ene wonderbaarlijke wijze toorn-verwekkend zijn, en daarom geen wonder, dat de hemelen zich hierover zullen ontzetten, en dat verdoemenis de ziel zal aangrijpen. Jeremia 2.

En de ziel, die aldus handelt in de praktijk, ofschoon met zijn mond-want wie doet dit niet? hij zal veel liefde tonen voor de volgende dingen, ten minste hij doet zulks stilzwijgend door zijne daden, zeggende:

(1.) Dat hij meer van de zonde dan van de genade houdt, dat hij de duisternis liever heeft dan het licht, zoals ook onze Heere Jezus Christus ons leert, wanneer Hij zegt: 'En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, want hun werken waren boos. Johannes 3:19.

(2.) Door Christus en zijne genade op deze wijze te verwerpen, zeggen zij ook, dat zij volstrekt onverschillig zijn over wat de wet hun doen kan, zij slaan geen acht op het donderend dreigen der wet, en zwichten ook niet, wanneer zij de uitvoering er van moeten ondergaan, waarom God verklaart, om hun van zulke dwaze en gevaarlijke wegen een afschrik te geven, dat de last van den vloek der wet onverdraaglijk zijn zal, zeggende: 'zal uw hart bestaan? Zullen uwe handen sterk zijn, in de dagen, als Ik met u handelen zal? Ik, de Heere, heb het gesproken, en zal het doen. Ezechiël 22:14.

(3.) Ja, door aldus te handelen, doen zij als of zij zeggen, dat zij het gevaar durven tarten, om in den dag des oordeels ter dood veroordeeld te worden, en dat zij terzelfder tijd zich gerust in het gericht durven begeven in dien groten dag, met de machtige en vreselijke Oppermajesteit. Wat zouden zij anders menen met hun weerspanningheid, hun hardhorigheid, hun verstoktheid, hun verwerping van Zijnen Zoon en van Zijne genade? Ja, ik vraag het u nog eens, wat anders is de bedoeling van hun minachting voor den vloek der wet, en hun keuze om in de zonde te volharden tot den dag des doods en des oordeels? Ik heb u de oorzaken van het verlies der ziel aangetoond, en, ik verzeker het u, deze dingen zijn geen sprookjes of fabeltjes.

Tegenwerping. Maar sommigen zullen zeggen: Gij schuift alles maar op de ziel, alsof het lichaam in het geheel geen schuld heeft, en, alsof er voor het lichaam heel geen straf bepaald is.

Antwoord.

1. De ziel is het, die gestraft moet worden, omdat zij het is, die zondigt. 'Alle zonden, die den mens doet, is buiten het lichaam', uitgezonderd hoererij of overspel. 1 Corinthiërs 7:18. 'Is buiten het lichaam', dat wil zeggen, wat betreft de gewilligheid, om plannen te beramen, middelen te verzinnen en wegen uit te denken om de plannen der zonde ten uitvoer te brengen. Want, wat zou het lichaam in dezen kunnen doen? Het lichaam is tot op zekere hoogte geheel lijdelijk, ja, uitgezonderd de zonde, die wij hierboven genoemd hebben, is het lichaam geheel onderworpen aan de ziel, vooral wat aangaat de lust en het zingenot om goddeloosheid te plegen, ja ook de bron voor het bedrijven der hoererij ligt in de ziel, want ook die zonde, zowel als al de anderen komt voort uit het hart-de ziel, 'want van binnen uit het hart der mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen, dieverijen, gierigheden,

boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hovaardij, onverstand, al deze boze dingen komen voort van binnen, en ontreinigen den mens.' Markus 7:21-23.

Dat is, den uitwendigen mens. Maar men moet altijd verschil maken tussen 'ontreinigen' en 'verontreinigd worden.' Datgene, hetwelk ontreinigt, is het slechtst, niet, dat ook het lichaam zijn deel aan de straf niet zal hebben, want beide lichaam en ziel moeten in de hel vernietigd worden. Het lichaam als het werktuig, de ziel als de bewerkster, maar, o! de ziel, de ziel, de ziel is de zondaar, en daarom moet de ziel als het hoofd gestraft worden. 'Vreest u niet voor degenen, die het lichaam doden, en de ziel niet kunnen doden, maar vreest veel meer Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel.' Mattheus 10:28. Lukas 12:4,5.

En dat Gods verontwaardiging het meest gloeit tegen de ziel, dit blijkt hieruit, dat de dood reeds iedere ziel aangegrepen heeft, want de Schrift zegt, dat ieder natuurlijk of onbekeerd mens dood is. 'En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de zonden en de misdaden, in welken gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid.' Efeze 2:1-3. Dood! Hoe? Is zijn lichaam dood? Neen, voorwaar, zijn lichaam leeft, maar zijne ziel is dood. 'Maar die haren wellust volgt, die is levende gestorven' 1 Timotheus 5:6. Dood, maar met welke dood? Dood voor God en voor het evangelie, wegens de blindheid, doofheid en gevoelloosheid, waarmee de ziel geslagen is onder het rechtvaardig oordeel van God voor en door de zonde. Ja, indien gij slechts opmerkt, dan moet gij zien, dat de ziel het eerst, of vooruit de straf ondergaan moet, niet alleen omdat de ziel het eerst de doodstraf ondergaat, zoals ik reeds hierboven heb gezegd, maar omdat God het eerst met de ziel handelt in den weg der overreding en overtuiging, ja zelfs met verschrikkingen haar aangrijpt, terwijl Hij het lichaam overlaat om zijn werk in deze wereld te volbrengen, en het lichaam blijft gespaard, wanneer de dag des doods en der ontbinding gekomen is, terwijl de ziel met onuitsprekelijke pijniging in de hel gepijnigd wordt.

En, ik zeg, het lichaam zal gespaard worden en de kluiten der vallei zullen aangenaam voor hetzelfde zijn, terwijl de ziel kermt in de hel voor de zonde. Het is waar, dat op den oordeelsdag, den dag waarop de Heere het laatste vonnis over de mensen zal uitspreken, dat dan het lichaam weer met de ziel zal verenigd, of deze twee weer met elkaar zullen verbonden worden, om dan samen dien straf te ondergaan, die het juist geschikt is voor hun goddeloosheid. Wanneer ik echter zeg, dat het lichaam gespaard en de ziel gepijnigd wordt, dan bedoel ik niet, dat het lichaam bij den dood geen deel heeft aan de straf der zonde: want de dood is de bezoldiging der zonde.' Romeinen 6:23, maar ik bedoel, dat het lichaam dan slechts deel heeft aan enen tijdelijken dood, dewelke, naar ons verstand en gevoel geoordeeld, dadelijk voorbij is, en dan rust het lichaam in het graf, terwijl de ziel gepijnigd wordt in de hel. En waarom is het den dood vergund het lichaam om te brengen? Niet omdat Gods toorn het meest tegen het lichaam is ontbrand, maar, omdat de Heere zelfs het lichaam het huis der ziel in deze wereld, afbreken wil, opdat de ziel naakt en uitgeplunderd naar de gevangenis zal kunnen overgebracht worden, naar de plaats waar de verdoemde zielen zijn, om daar in het begin van het lijden de straf te verdragen, die eindeloos zal zijn.

Antwoord.

2. Daarom moet de ziel het zwaarst gestraft worden, omdat het recht gehandhaafd moet worden. God is een God der wetenschappen, en des gerichts, door Hem worden de daden gewogen, en alles wat Hij doet is recht gedaan. 1 Samuel 2. Nu, door de daden der mensen te wegen, bevindt Hij, dat de ziel het meest aan de zonden schuldig staat, waarom het rechtvaardig en billijk is, dat zij de zwaarste straf ondergaat. 'Zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen' in het uitdelen der straf? Genesis 18:25. 'Gewis Hij legt den mens niet te veel op, dat hij tegen God in het gericht zou mogen treden.' Job 34:23. De ziel, daar zij het diepst in de zonde gevallen is, zal ook het diepst in de hel zinken. 'Een enig man zal gezondigd

hebben, zegt Mozes, en zult Gij U over de ganse vergadering grotelijks vertoornen?’ Numeri 16:22. Hij pleit hier voor de rechtvaardigheid van het uitdelen van de straf, en zo rechtvaardig is God in het uitdelen der straffen, dat Hij de heidenen niet zo zal straffen, als Hij de Joden zal doen, waarom Hij ook zegt: ‘Eerst den Jood, ‘ en daarna, ‘ook den Griek.’ Romeinen 2:9. Ja, Hij heeft verscheidene trappen van straf in de hel voorbereid voor de verschillende soorten of trappen van overtreders, en sommigen zullen zwaarder oordeel ontvangen. Lukas 20:47. God is zo juist en zo rechtvaardig in al zijne handelingen, dat Hij ziel en lichaam niet lichtzinnig, zonder gewicht of maat, zal straffen, en daarom is het van ons glad verkeerd om God de Heere van onrechtvaardigheid te verdenken.

Antwoord.

3. De straf der ziel zal noodwendig moeten verschillen van de straf van het lichaam in de hel. Wanneer ik zeg ‘verschillen’, dan bedoel ik, dat de straf der ziel groter en zwaarder zal moeten zijn dan die van het lichaam, hetzij het lichaam met hetzelfde vuur, of met een ander gestraft worde. Het lichaam kan in hetzelfde vuur gestraft worden, zonder de hitte te gevoelen gelijk de ziel zulks doen zal, want het vuur der schuld, met de gedachten aan Gods toorn en wraak, worden het meest door de ziel gevoeld, en door het lichaam alleen krachtens de vereniging met de ziel. De oorzaak, zeggen wij, is erger dan de kwaal. Indien het den toorn van God, en het gevoel der schuld is, waarmee de ziel gestraft wordt, omdat zij Gods wet verbroken heeft, dan wordt het lichaam gestraft door de uitwerking of den invloed, die de ziel in hare pijnigingen op het lichaam heeft, krachtens de grote eenheid en vereniging, die er tussen ziel en lichaam bestaat.

Maar indien er voor het lichaam een straf bereid is geheel verschillend in zijn soort van de straf, die voor de ziel is bereid, dan ook moet die straf geringer zijn dan die, welke voor de ziel bereid is, niet, dat ziel en lichaam van elkaar zullen gescheiden worden, maar deze uit verschillende dingen geformeerd zijnde, zullen dan ook hun verschillende straffen hebben, die het meest voor elk afzonderlijk geschikt zijn. Ik zeg, de straf voor het lichaam moet geringer zijn, omdat er niets zo heet, zo pijnigend, zo onverdraaglijk onuitstaanbaar kan zijn, als de levendige gedachte aan, en het ogenblikkelijk zinken onder die schuld en die gramschap, die geëvenredigd is naar de overtreding. Al werd ook al het hout en sulfer, en alle brandbare stof op aarde bijeen gebracht, om één lichaam te pijnigen, dan zou dit nog niet die pijniging kunnen veroorzaken, die de ziel lijdt onder het gevoel van schuld en onder de hitte van Gods machtigen toorn.

Veronderstel, dat het vuur, waarmee het lichaam in de hel gepijnigd zal worden, zeven maal heter gestookt zou worden dan enig vuur van ons, ja, veronderstel, dat het wederom zeven maal heter is dan datgene, hetwelk reeds zevenmaal heter is dan het onze, dan moet het toch veronderstel dat het slechts geschapen vuur zij, verschrikkelijk kort zijn, in vergelijking met het vuur van den onuitsprekelijken toorn van God, waarmee de Heere de ziel voor hare zonden zal straffen in de hel. Zo dan, hetzij het lichaam met hetzelfde vuur gepijnigd wordt, waarmee de ziel wordt gepijnigd, of hetzij het een ander vuur zij, toch is het niet mogelijk, dat het lichaam dezelfde straf zou lijden als de ziel, om de redenen die ik u hierboven heb opgenoemd. Ook heeft het lichaam niet zo gruwelijk gezondigd als de ziel, en God de Heere straft naarmate de overtreding is.

Antwoord

4. De ziel heeft het vlugste en beste begrip van God en van Zijn toorn, daarom moet zij deel hebben aan de zwaarste straf in de hel. Het is de ziel, die nu het scherpst is in het onderscheiden, en het is de ziel, die zo zal zijn in de hel, het geweten, het geheugen, het oordeel, en het verstand, deze zullen de zetel der pijniging zijn, daar het oordeel dadelijk de toorn zal binnenlaten, d.w.z. hetgeen het begrijpt van dien toorn, het geweten zal den toorn van God binnen laten, voor zover het dezen toorn gevoelt, het geheugen zal dan als een vat tot

boven aan toe gevuld worden met dezen toorn en zal dezelve bewaren, zo dan, de ziel is de zetel en de ontvanger des toorns, even als zij de baarmoeder en zetel der zonde was: hier rust dus de zonde en de gramschap op de ziel, op de ziel in het lichaam, en zo zullen ziel en lichaam beide in het helse vuur gepijnigd worden.

Antwoord

5. De ziel zal het meest gepijnigd worden, omdat zij het sterkst is, de zwaarste last moet op het sterkste deel liggen. De ziel moet haar eigene straf dragen benevens een groot gedeelte van de straf van het lichaam, in zoverre de ziel, wat de gedachte aan de zonde betreft eerder en vlugger aan het werk is, dan het lichaam. De straf van het lichaam ligt voor het grootste gedeelte in het voelen der straf, maar die der ziel beide in het voelen en het verstaan der straf. Het is wel waar, dat het lichaam met behulp der ziel ook zien zal, maar de ziel zal toch oneindig veel verder zien. En het is billijk, dat de ziel een gedeelte der straf van het lichaam moet dragen, omdat het lichaam door de verlokkingen der ziel verleid is, om de ziel bijstand te verlenen in het zondigen. De duivel stelde de zonde voor, bood de zelf aan, de ziel nam haar aan door het lichaam, en nu moeten de duivel, de ziel en het lichaam uitgeworpen worden, dat is, verdoemd in de hel voor de zonde, maar de ziel moet de lastdrager zijn.

Tegenwerping. Maar gij zult zeggen: moedigt dat de zondaars niet aan, om het lichaam den vrijen teugel te laten vieren, om in des zelfs leden los, en ijdel en goddeloos te zijn, als instrumenten der zonde?

Antwoord. Neen: in zoverre, als het lichaam ook zijn deel aan de straf zal hebben. Want, ofschoon ik gezegd heb, dat de ziel meer straf dan het lichaam zal hebben, toch heb ik niet gezegd, dat het lichaam daardoor een minderen last zal te dragen hebben, neen, het lichaam zal hebben, wat het toekomt. En om mijn antwoord beter verstaanbaar te maken, zullen wij de volgende punten met u overwegen:

(1.) Het lichaam zal het vat zijn, om een gepijnigde ziel te bevatten, dit zal iets verschrikkelijks zijn, daarom wordt een mens, de verdoemde mens, een vat des toorns genoemd, een vat, en dat in lichaam en ziel beide. Romeinen 9:22. De ziel ontvangt den toorn binnen in haar, en het lichaam houdt de ziel in zich, die aldus deze toorn van God ontvangen heeft en daarmee gepijnigd wordt. Nu, het lichaam een vat der ziel zijnde die aldus met de toorn van God vervuld is, moet ook zelf smart lijden en gepijnigd worden, wegens de eenheid, die er tussen lichaam en ziel bestaat, daarom zegt de Heilige Geest, 'zijn vlees, nog aan hem zijnde, heeft smart, en zijne ziel in hem zijnde, heeft rouw.' Job 14:22.

Beide zullen hun pijniging en rampzaligheid ondervinden, want beiden hebben hand in hand in de zonde gewandeld, de ziel, door de zonde tot de geboorte te brengen, en het lichaam, door de zonde in de wereld te brengen, daarom staat er geschreven, met betrekking tot het lichaam, 'Laat den vloek in het binnenste van zijne ingewanden komen gelijk het water, en als de olie in zijne beenderen.' Dewijl hij den vloek heeft liefgehad, dat die hem overkome, en hij zij bekleed met den vloek, als met een kleed, en dat die ga tot in het binnenste van hem als het water, en als de olie in zijne beenderen. De vloek zij hem als een kleed, waarmee hij zich bedekt en tot enen gordel, waarmee hij zich steeds omgord. Psalm 109:17-19. Het lichaam zal gestraft worden, zowel als de ziel, omdat het het vat der ziel is, die nu gepijnigd wordt door den onuitsprekelijken toorn en gramschap van den almachtigen God en dit zal een grote straf zijn, indien gij in aanmerking neemt,

(2.) Dat het lichaam, als een lichaam, krachtens de vereniging met de ziel, even zo gevoelig zal zijn op zijne wijze om de straf en de smart te gevoelen, neen, ik denk zelfs nog meer, want, indien de vlugheid der ziel, vlugheid van begrip aan het lichaam geeft, dan zal het lichaam, krachtens de vereniging met de ziel, ook levendiger en smartelijker de straf gevoelen. Inderdaad, indien het lichaam geen gevoel ontving en behield in al zijne delen, dan zou het de pijniging, als het vat der ziel, niet kunnen verduren. Maar, het lichaam heeft nog al zijne

eigenschappen, nog al zijn gevoel, en dit wel veel beter, dan ooit te voren, daarom moet het zonder keuze de toorn van God, die over de ziel als een zondvloed wordt uitgestort, gevoelen. Bedenk ook nog, dat er behalve de straf, die het lichaam ontvangt van de ziel krachtens zijne vereniging en medegevoel daarmee, er ook nog een straf is, inzonderheid voor het lichaam bereid, omdat het zich met de ziel verenigd heeft tot de zonde, een straf, die dadelijk op het lichaam zal vallen, naarmate het lichaam gezondigd heeft. Ik waag het echter niet, u te zeggen, wat voor een straf dat zal zijn.

(3.) Voeg hierbij de voortdurende toestand, waarin het lichaam in dezen staat zal zijn, wanneer het met de ziel verenigd is. De tijd was er nog, toen de ziel stierf en het lichaam leefde, en toen de ziel gepijnigd werd, terwijl het lichaam sliep en in het stof rustte, maar nu zijn deze dingen voorbij, want in den dag des oordeels, zullen deze twee weer verenigd worden, zoals ik gezegd heb, en datgene hetwelk hen van elkaar scheidde, zal vernietigd worden, dan zijn zij genoodzaakt bij elkaar te blijven en samen de straf te verdragen, die voor hen is bereid, en dit zal de pijniging van het lichaam groter maken.

De dood was eens de bezoldiging der zonde, en een vreselijken vloek, maar konden de verdoemden hem in de hel ontmoeten, dat zouden ze als een genadegift aanmerken, omdat hij ziel en lichaam scheiden zou, en niet alleen daarom, maar ook, omdat dan alle gevoel aan het lichaam zou ontnomen zijn, en het lichaam dus niet meer in staat zou zijn de pijniging te verdragen. Ook de ziel zou hierdoor enige verlichting ontvangen, want het is buiten twijfel, dat, gelijk het lichaam lijdt onder de smart der ziel, zo ook de ziel lijdt onder de straffen des lichaams. Dit kan niet anders, want ziel en lichaam zijn verenigd en hebben medegevoel voor elkaar. Maar de dood, de natuurlijke dood, zal vernietigd worden, en er zal geen natuurlijke dood meer zijn in de hel. 1 Corinthiërs 15:26. En nu zal hen overkomen, wat in mindere en geringere oordelen hen te beurt viel. Zij zullen den dood zoeken, verlangen om te sterven, en zij zullen den dood niet kunnen vinden. Job. 3:21. Openbaring 9:6.

Daarom, moeten zij hij elkaar blijven, de dood, die hen vroeger van elkaar scheidde, is te niet gedaan.

1. Omdat hij een vijand was, daar hij het lichaam van Christus in het graf kluisterde, en, ten tweede: omdat-hij een vriend van den vleselijken mens is. Want, ofschoon hij op zich zelf reeds een vloek is, zou hij toch, indien hij de heerschappij over het lichaam bleef behouden, zich een vriend der verdoemden maken, door hen aan het rechtvaardig oordeel, dat wegens hun goddeloosheid op hen rust, te ontrukken. Dit is dus een derde ontdekking van de wijze waarop, en den weg waarin, het lichaam zal gestraft worden. Maar

(4.) Er zullen dan dingen gezien en gehoord worden, welke het oog en het oor zullen zien en horen, die de straf van het lichaam in de hel zeer zullen verzwaren, want, ofschoon het oog het venster, en het oor ene deur voor de ziel is, waardoor zij naar buiten kijkt en ook dingen binnenlaat, toch gaat er niets door het oor of het oog naar het binnenste der ziel, dat geen invloed op het lichaam uitoefent, hetzij de ziel zich verheugt in, of hetzij zij walgt van die dingen. Want gelijk het oog het hart of de ziel moeite aandoet, Klaagliederen 3:51, zo doen menigmaal oor en oog te zamen door horen en zien, het lichaam droefheid aan. ‘Als ik het hoorde, zo werd mijn buik beroerd, verrotting kwam in mijne gebeenten, en ik werd beroerd in mijne plaats.’ Habakuk 3:16.

Het lichaam, dat in den jongsten dag ontwaken zal tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing, dat lichaam zal al zijne zintuigen weer ontvangen en daarvoor werk genoeg hebben, niet alleen, om, of door het gehoor, of door het gevoel, of door het gezicht, de straf der ziel te verzwaren, maar ook stof genoeg om de pijniging van het lichaam te vermeerderen. Onder de tijdelijke straffen van ouds had het lichaam evenmin als de ziel rust, dag noch nacht, en dat niet alleen door hetgeen gevoeld werd, maar ook door hetgeen gezien en gehoord werd. ‘Des

morgens zult gij zeggen: Och dat het avond ware! en des avonds zult gij zeggen: Och dat het morgen ware! Deuteronomium 28:67.

1. vermits den schrik uws harten, waarmee gij zult verschrikt zijn, ‘

2. ‘En vermits het gezicht uwer ogen dat gij zien zult.’ Neen, hij zegt hen een weinig vroeger, dat zij onzinnig zullen zijn, van wege het gezicht hunner ogen, dat zij zien zullen. vers 34.

Zien! wel, wat zullen zij zien? Wel, zich zelven in de hel, met anderen, gelijk hen-en dit zal een pijniging voor hun lichaam zijn. Dit is lichamelijke smart, die, zoals ik gezegd heb, aan het lichaam zal worden aangedaan, door de zintuigen van het lichaam, Wat denkt gij? Indien een man zich zelf in de gevangenis zag, in de boeien geslagen, op het schavot, met het koord om den hals, zou dit niet evenveel droefheid aan het lichaam als aan de ziel veroorzaken? Ongetwijfeld. Getuige de sombere blikken, de waggelende benen, de bevende knieën, het doodsbleke aangezicht, en het bonzen van het hart, hoeveel te erger zal dit dan zijn, wanneer de mensen zich in de afgrijselijkste plaats zullen zien, het is een vreselijke plaats voor allen, die zich zelven daarin zullen zien. Lukas 16:28.

Zij zullen anderen daar zien, en zullen door hen zich zelven zien. Er is een kunst, waardoor een mens zijn buurman er zo afzichtelijk kan doen uitzien, dat hij zelf verschrikt wordt, wanneer hij op hem ziet, inzonderheid, wanneer hij van zich zelf denkt, dat hij er ook zo uitziet. Aangaande de mannen, die bij den val van Babylon ter neerzaten, wordt gezegd, dat zij verschrikt zullen worden, dat smarten en weeën hen zullen aangrijpen, dat zij bang zullen zijn als ene barendende vrouw, dat een iegelijk van hen over zijnen naaste verbaasd zal zijn, want, hun aangezichten zullen vlamme aangezichten zijn.’ Jesaja 13:8. En wat, indien iemand u zeggen zou, dat het met de verdoemden in de hel zijn zal gelijk met een huis, dat van binnen in brand gestoken is, en waar de vlammen opstijgen uit de schoorstenen, en uit de vensters, en de rook door iedere scheur en reet dringt, die er in te vinden is? En zo zal het met de verdoemden in de hel zijn. Die ziel zal hels vuur en rook uitademen, en kolen zullen aan hare brandende lippen schijnen te hangen, ja, het aangezicht en de ogen en de oren zullen allen schoorstenen en luchtgaten schijnen te zijn, waaruit de vlammen en de rook zullen opstijgen van het brandende vuur van Gods toorn, dat Hij in ziel en lichaam aangestoken heeft. Zo zullen zij elkaar aanschouwen, hetwelk hun smart zal verdubbelen.

Wat zal ik zeggen? Hier zullen duivels gezien worden, en gebrul en gekrijs zal hier gehoord worden. Hier zal de ziel zich op een oneindige afstand van God verwijderd zien, ja, ook het lichaam zal zulks zien. Met één woord, wie kent de kracht van Gods toorn, wie het gewicht der zonde, de pijnigingen der hel en de lengte der eeuwigheid? Indien niemand dit zeggen kan, wanneer hij reeds alles gezegd heeft wat hij kon, dan kan ook niemand de onverdraaglijkheid van de pijnigingen beschrijven, waarmee de zielen zullen gepijnigd worden, wanneer zij door God zijn buiten geworpen in de buitenste duisternis, en hiermede sluit ik dit hoofddeel over de oorzaak van het verlies der ziel.

TWEEDE LEERSTUK.

Thans ben ik genaderd tot het tweede leerstuk, dat ik uit deze woorden heb afgeleid-namelijk, dat, hoe onverschillig en zorgeloos sommigen nu ook omtrent het verlies of de verlossing hunner ziel moge zijn, de dag komende is, maar dan zal het te laat zijn, waarop de mensen gewillig zullen zijn alles tot lossing van hun ziel te geven. Er zijn vier zaken in de woorden der tekst, die tot bewijs van dit leerstuk strekken.

1. In deze woorden ligt opgesloten, dat de mens, die zijne ziel verloren heeft in de hel, leven en verstand bezit, en dat wel na hij zijne ziel verloren heeft. ‘Of wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’ Deze woorden zijn in het geheel niet toepasselijk op den mens, die geen leven en geen verstand heeft, want hij, die dood is naar onze gewone opvatting van den dood, dat is, beroofd van het leven en van het verstand, hij zou geen stuiver willen geven om zijnen toestand te veranderen. Daarom de woorden geven duidelijk te kennen, dat de mens nog leeft en nog zijn verstand bezit. Nu, wat zou een mens, die levend en met volle bewustheid in het graf lag, niet willen geven tot lossing van zijn lichaam, wanneer hij anderen in de vrijheid ziet? Zou hij niet alles willen geven, om uit het graf verlost te worden? Maar wat zal hij dan wel willen geven om uit de hel verlost te worden, de tegenwoordige verblijfplaats zijner ziel?

2. Er is in de woorden opgesloten een gevoel van pijniging-‘of wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’ Ik word gepijnigd in deze vlammen. De ziel weet dus, dat er pijniging is, en ook dat er een plaats van rust en vrede bestaat. En bij de bewustheid, en het gevoel der pijniging, wat zou hij willen geven, ja, wat zou hij niet willen geven, tot lossing zijner ziel?

3. De tekst doet ons ook nog opmerken, dat de smart en de pijniging onverdraaglijk zullen zijn, omdat hij veronderstelt, dat de mens, die er door verteerd wordt, alles wel zou willen geven tot lossing zijner ziel.

4. Er ligt in de tekst ook nog opgesloten, dat de ziel bewustheid zal omdragen van de duur der straf, anders zou het aanbod der ziel om alles te geven, een onbezonnenheid en geen omzichtigheid aan den dag leggen.

Maar wij zullen op deze wijze niet verder voortgaan, maar het als aangenomen houden, dat het leerstuk goed is, waarom wij nu over zullen gaan om deze waarheid nader te beschouwen.

Ten eerste. God zal de geesten der gehele wereld verbreken, hetzij door Zijne barmhartigheid en genade tot zaligheid, of door Zijne rechtvaardigheid en gestrengheid tot verdoemenis.

Zowel volgens de tekst als volgens het leerstuk moeten wij veronderstellen, dat de verdoemde ziel, waarover wij hier spreken, verschrikkelijk zorgeloos geweest is, en zich volstrekt niet bekommerd heeft over hare verlossing, gedurende den dag der zaligheid, toen de witte vlag nog uithing als een teken van vrede. Daarom wordt er nu gezegd, dat zij verloren is. Maar, ziet! nu is zij bezorgd, nu is zij begerig, nu is het, ‘wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’ De mens, waarvan gij in het evangelie leest, dat hij gedurende den tijd der genade nergens anders lust toe gevoelde, dan om te bedenken, hoe hij zich in purper en fijn lijnwaad kleden zou, en hoe hij dagelijks zou gasten en brasten, die mens was zo door God vernederd en ten laatste zo laag neer geworpen, dat hij nu wel bukken en kruipen kon, om enen droppel water te smeken ter verkoeling zijner tong, iets, dat hij vroeger verre beneden zich achtte en als een grote schande beschouwde, even als hij er zich boven verheven waande en het als ene grote smaadheid aanzag, voor het evangelie en de genade te buigen. Lukas 16:19,24. Maar God had besloten om zijnen geest, en de hoogmoed van zijn hart te verbreken, en den trotsen blik zijner ogen te vernederen, indien niet door Zijne genade, dan nochtans door Zijne gerechtigheid, indien niet door Zijne barmhartigheid, dan evenwel door het helse vuur.

Hiermede bedreigt Hij ook den dwaas in de Spreuken, ‘Zij zullen opmerken, zij zullen roepen, zij zullen zoeken’. Spreuken 1:22-32. Wie zullen dit doen? Wie zullen er roepen en zoeken? Zij, die Gods bestraffingen versmaad hebben, en zij die gespot hebben, toen Hij hen riep en hen

zoekt, zij, die weigerden op te merken, die hun oren verzwaarden, die hun schouders terug togen, zij, die weigerden te zoeken of tot God te roepen om genade. Zacheria 7:11-13.

Zondaar, zorgeloze zondaar, hebt gij er wel opgelet op de eerste gevolgtrekking, die ik uit mijn tweede leerstuk heb afgeleid? Indien gij zulks gedaan hebt, leest het toch nog maar eens over. God is voornemens en zal gewis komen om alle geesten der wereld te verbreken, hetzij door Zijne genade en barmhartigheid, of door Zijne rechtvaardigheid en gestrengheid, hetzij tot zaligheid of ter verdoemenis. De reden hiervoor is deze, God heeft besloten de overhand te behouden, Hij heeft besloten de overwinning te behalen. Wie zou de doornen en distels tegen Mij stellen in den oorlog? Ik zou tegen hen optrekken en hen te gelijk verbranden. Jesaja 27:4. Ik zal tegen hen optrekken. God is barmhartig, en is in de wereld gekomen door Zijnen Zoon, door Zijn evangelie genade aanbiedende aan zondaars, Hij was gewillig om ten hunnen beste door Zijne barmhartigheid ene overwinning over hen te behalen. De Heere is gekomen, en wat hebben de zondaars gedaan? Zij hebben zich tegen Hem gesteld als doornen en distels, en willen niets van Zijne genade en barmhartigheid hebben.

En wat zegt God nu? Wel zegt Hij, dan zal ik tegen hen optrekken. Ik zal tegen hen aanvallen en hen te gelijk verbranden. Ik heb besloten de overhand te behouden, het ga zo het wil. Indien Zij niet voor Mij willen buigen, en Mijne genade en Mijn evangelie niet willen aannemen, dan zal Ik hen buigen en hen door Mijne gerechtigheid verbreken in den poel des afgronds. Zij zeggen, zij willen niet buigen, Ik zeg, zij moeten buigen, nu zullen zij weten wiens woord bestaan zal het hun of het Mijne. Jesaja 44:25-28. Daarom schreef de apostel aan de gemeente te Corinthe, toen bij zag, dat enigen onder hen ongeregeld begonnen te worden en dingen begonnen te doen, die hen in gevaar brachten: ‘Tergen wij den Heere? Zijn wij sterker dan Hij?’ 1 Corinthe 10:22. Alsof hij zeggen wilde, Mijne broederen, zijt gij u bewust wat gij doet? Begrijpt gij niet, dat God de overhand behouden wil, op de ene of op de andere wijze? Zijt gij sterker dan Hij? Indien niet, dan beef voor Zijn aangezicht, of Hij zal u zeker onder de voeten krijgen Ik zal hen treden in Mijnen toorn, en hen vertrappen in Mijne grimmigheid. Jesaja 63:3. Zo spreekt Hij over degenen, die zich tegen Hem stellen, daarom, wacht u!

Waaruit vloeit dit Godsbesluit voort? Hieruit, dat de Heere in Zijnen eeuwigen raad beslist heeft Zijn Woord Ja en Amen te maken, en dit waar te maken in het geweten van den zondaar. En dewijl de ongelovige wereldlingen nu niet willen geloven, en van den toorn vlieden, daarom zullen zij er spoedig onder kermen en dan ook geloven, dewijl zij nu het Woord niet willen vertrouwen ter zaligheid, voordat zij zien, daarom zullen zij het naderhand moeten vertrouwen ter verdoemenis.

Ten tweede. De tweede gevolgtrekking, die ik uit mijn tweede leerstuk afleid is deze: ‘Dat het van sommigen het lot is en zijn zal, voor God te buigen en te vallen, wanneer het te laat is, of te laat zijn zal.

God heeft besloten, zo als ik zei, de overhand te behouden, en dat niet alleen in den weg der macht en heerschappij, want die heeft Hij nu, maar Hij heeft besloten om de geesten der wereld te overwinnen en te verbreken, om alle mensen voor Zich te doen bukken en kruipen, zelfs hen, die nu zeggen. ‘Er is geen God’, Psalm 14:1, of zoals er zijn, die zeggen: ‘Wie is de Almachtige, dat wij hem dienen zouden?’ Job 21:15. Maleachi 3:14.

Zij, die nu hun hart in de goddeloosheid verharden en hun geesten tegen God keren, zij denken weinig hieraan. Maar zij zullen er aan denken, zij moeten er aan denken, God zal hen er aan doen denken op dien dag, die zij nu bespotten en beschimpen, opdat de Schriften over hen vervuld zouden worden. 2 Petrus 3:3,4. En, ik zeg, dan zullen zij aan deze dingen denken, dan zullen hun harten gebroken worden, dan zullen zij smelten onder de hand, onder de macht en onder de majesteit van den Almachtigen, ‘want er is geschreven, Ik leef, zegt de Heere, voor Mij zal alle knie zich buigen. en alle tong zal God belijden.’ Jesaja 45:23. Romeinen 14:11. En wederom, ‘De Heidenen zullen het zien, en beschaamd zijn van wege al hun macht, zij zullen

de hand op den mond leggen, hun oren zullen doof worden. Zij zullen het stof lekken, als de slang, zij zullen uit hun holen kruipen gelijk wormen of 'kruipende dieren' der aarde, zij zullen met vervaardheid of 'vrees' komen tot den Heere, onzen God, en zullen voor U vrezen.' Micha. 7:16,17.

Want dan zullen zij, willens of onwillens, met God te doen hebben, hoewel niet als met enen barmhartigen Hogepriester of enen God, die zich laat vermurwen, maar zij zullen met Hem te doen hebben als met een Rechtvaardig God, die een verterend vuur is. Hebreeën 12:29. Ja zij zullen dat Aangezicht zien, en dien stem horen, van wie en van welke de hemel en de aarde zullen vlieden, en geen rustplaats vinden. En bij deze verschijning, en bij zulke woorden, die dan uit Zijnen mond zullen komen, zullen zij beginnen te beven en te sidderen, en zij zullen tot de bergen roepen valt op ons, en tot de heuvelen, bedekt ons. Want indien deze dingen reeds plaats hebben bij de uitvoering van mindere gerichten, wat zal er dan geschieden, welke uitwerking zal dan het laatste, het vreselijkste en het eeuwige oordeel wel hebben op de ziel des mensen?

Van hier dat gij opgetekend vindt, dat bij de eerste verschijning van Jezus Christus, de gehele wereld begint rouw te bedrijven en klaagliederen aan te heffen-'Ziet, Hij komt met de wolken, en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben, en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven.' Openbaring 1:7. En daarom vindt gij hen ook staande aan de deur en kloppende, zeggende, 'Heere, Heere, doet ons open.' Lukas 13:25. Mattheus 25:11. Bovendien, gij ziet hen zo begerig, ja, zelfs zo nederig in hun begeerten, dat zij tevreden zijn met het minste grijntje van genade-een druppel, een druppel op den top van den vinger! Welk een bukken, welk een gewillige vernedering, welk een ootmoedigheid! Elke en iedere dezer bladzijden verklaart, dat de hand des Heeren tegen hen is, dat de Almachtige de overhand behaald heeft, dat Hij de hoogmoed van hun hart verbroken heeft, dat Hij hen heeft doen bukken en kruipen voor Zijn aangezicht. Aldus zal de Heere God hen doen buigen en bukken en zal hen vermorzelen, ja, Hij zal hen doen buigen en bukken voor Zich. En zij zullen wenen en roepen en rouw bedrijven, en op hun tanden knarsen, en de spijt zal op hun aangezicht te zien zijn, dat zij ooit zo zot en goddeloos geweest zijn, om zo verraderlijk met hun ziel gehandeld te hebben en zo vijandig tegen hun eigen eeuwig geluk geweest te zijn, door in den welaangenamen dag der zaligheid tegen den Heere gerebelleerd te hebben.

Maar hier is de harde zaak, hun droevig lot en deel, dat al deze dingen plaats moeten hebben, wanneer het te laat is. En dit zal het lot en de bestemming zijn van dezen, zij zullen te laat buigen, te laat bukken, te laat hun hart vermurwen. Mattheus 25. Gij leest, dat zij komen, wenende en rouwbedrijvende, met tranen in de ogen, Zij kloppen en roepen om genade, maar wat baatten de tranen? Wel, niets, want de deur was gesloten. Hij antwoordde en zei: 'Ik ken u niet, van waar gij zijt.' Maar zij herhalen en hervatten hun verzoek, zeggende: 'Wij hebben in uwe tegenwoordigheid gegeten en gedronken, en gij hebt in onze straten geleerd.'

Wat is nu zijn antwoord? Wel, hij herhaald weer zijn eerste antwoord tot hen zeggende ten tweede maal, 'Ik zeg u, Ik ken u niet, van waar gij zijt, wijkt van Mij af alle gij werkers der ongerechtigheid, ' en dan besluit hij met te zeggen: 'Aldaar zal zijn weinig en knersing der tanden, wanneer gij zult zien Abraham, en Izaak en Jakob, en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar ulieden buiten uitgeworpen.' Lukas 13:26,28. Wenende komen zij, en wenende gaan zij weg. Zij komen wenende tot Hem, omdat zij zien, dat Hij hen overwonnen heeft, maar zij vertrekken wenende, omdat zij zien, dat Hij hen verdoemen zal. Ook lezen wij nog op ene andere plaats dat zij met groten weerzin van Hem gingen, dat vooral blijkt uit hun redeneren en twisten met Hem-'Heere! wanneer hebben wij u hongerig gezien, of dorstig, of een vreemdeling, of naakt, of ziek, of in de gevangenis, en hebben u niet gediend?' Maar niets kon hen baten, hier is geen verandering of omkering van gedachte, 'Deze zullen gaan in de eeuwige pijn, naar de rechtvaardigen in het eeuwige leven.' Mattheus 25:44-46. En nu wat zou een

mens tot lossing zijner ziel geven, nu alles te laat is, zoals ik daar zo even gezegd heb? Zij bedrijven rouw te laat, zij treuren te laat, zij bidden te laat, en zoeken te laat hun ziel te lossen. ‘Of wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’

Twee of drie zaken kunnen wij nog uit deze woorden afleiden, ik bedoel wat de begeerten betreft, van hen, die hun zielen verloren hebben, om iets tot lossing hunner zielen te geven.

‘Wat zal een mens geven tot lossing?’ wat zal, wat zou hij, ja, wat wil een mens niet geven, indien hij het had, tot lossing zijner ziel?

Ten eerste. Wat zon niet een mens-Ik bedoel een mens, die in den toestand is, waarvan in den tekst melding wordt gemaakt- willen geven om de deugden van een ander in plaats van zijne eigene ondeugden te hebben? ‘Mijne ziel sterve den dood des oprechten, ‘ laat mijne ziel in den staat van de ziel der oprechten verkeren-dat is, met betrekking tot zijne deugden, wanneer ik sterf, ‘en mijn uiterste zij gelijk het zijne.’ Numeri 23:10. Het strekt nu sommigen tot vermaak om de deugden van een ander te hekelen, te belakken en er op te smalen, maar de dag komt, wanneer hun gedachten veranderd zullen worden, en zij genoodzaakt zullen zijn, juist diegenen gelukzalig te achten, die rechtvaardige daden verricht hebben, waarop zij gesmaald hebben. Ja, zij zullen wensen dat hun ziel in het gezegend bezit ware der genadegiften en der deugden, die diegenen vergezelden, dewelken altijd het mikpunt hunner haat en beschimping waren. Zij zouden wel de gehele wereld, als zij hem bezaten, tot lossing hunner ziel willen geven, maar dat baat nu niet meer, het is nu te laat. Wat zal een mens dan geven tot lossing zijner ziel?

En dit is meer dan te kennen gegeven in dat 25ste hoofdstuk van Mattheus, hierboven genoemd, want gij leest in den tekst hoe ongaarne zij onder de onrechtvaardigen gerekend werden- ‘Heere’, zeggen zij, ‘wanneer hebben wij u hongerig gezien, of dorstig, of een vreemdeling, of naakt, of ziek, of in de gevangenis, en hebben u niet gediend?’ Nu hebben zij er een afkeer van, om onder de goddelozen geteld te worden, ofschoon vroeger de rechtvaardigen een gruwel in hun ogen waren. Maar helaas! zij zijn voor een rechtvaardig God, een rechtvaardig Rechter, een Rechter, die een iegelijk vergelden zal naar zijne werken, daarom, ‘Wee (der ziel) den goddeloze nu, het zal hem kwalijk gaan, want de vergelding zijner handen zal hem geschieden.’ Jesaja 3:11. Op deze wijze, is hij als het ware opgesloten, hij kan zijne ondeugden niet meer voor deugden verwisselen, noch zich zelven, of zijne ziel in de plaats der verlostten stellen. Het is dus en blijft dus, en het zal altijd een onopgeloste vraag blijven, ‘of wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’

Ik trek het volstrekt niet in twijfel, dat de staat van een mens in de wereld zo kan zijn, dat hij, indien hij het had, wel schatten gouds zou willen geven om zo onschuldig en schuldeloos tegenover het oordeel der wetten des lands te staan, als de staat is van die en die, van harte wensende, dat hij niet de man was, die hij nu is. Hoeveel te vuriger zullen de mensen dit wensen, wanneer zij gereed staan om het laatste, het eeuwige oordeel te ontvangen. ‘Maar wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?’

Ten tweede. Als zij verblijd zouden zijn, tot behoud hunner zielen, hun ondeugden tegen de deugden van anderen uit te wisselen, wat zouden zij dan wel niet willen geven om nu van plaats te verwisselen, om van de plaats, waar zij nu zijn, naar het paradijs te verhuizen in den schoot van Abraham! Maar ook dit zal hun niet worden toegestaan, de rechtvaardigen moeten hun erfenis voor zich zelven behouden-‘Ook kunnen zij niet tot ons overkomen, ‘ zegt Abraham, ‘die van daar tot ons willen overgaan.’ Lukas 16:26. Ook zouden zij, die nu in de hel zijn, het niet in den hemel kunnen uithouden.

Zij derhalve, die hun ziel verloren hebben of nog zullen verliezen, zij zijn zowel aan hun plaats als aan hun zonden gebonden. Toen Judas naar de hel ging, toen ging hij naar zijn huis, ‘naar zijne eigene plaats.’ Handelingen 1:25. En wanneer de rechtvaardigen van hier gaan, dan gaan zij ook naar huis, naar hun huis, naar hun eigene plaats, want het koninkrijk is voor hen bereid. Mattheus 25:34. Tussen den hemel en de hel is ‘ene grote kloof gevestigd.’ Lukas 16:26. Dat

is ene zonderlinge uitdrukking: 'Er is ene grote kloof gevestigd.' Zij, die hun zielen verliezen, zij zullen het tot hun eeuwig wee weten wat voor ene kloof dit is, en hoe ondoorgankelijk zij zal zijn, omdat zij bevestigd is daar, waar zij is, met het doel om de verdoemden in de plaats hunner pijniging te houden, zo dat zij die van de hel naar den hemel willen gaan, niet zullen kunnen.

Ik zeg, 'zouden zij niet van plaats wenssen te verwisselen? Zouden zij niet een gemakkelijker huis en tehuis voor hun zielen willen hebben?' Voorzeker, de tekst veronderstelt zulks, en het 16de hoofdstuk van Lukas bevestigt het, en indien zij voor hun zielen ene woonstede onder de rechtvaardigen konden kopen, zouden zij het niet doen? Ja, zij zouden de gehele wereld wel willen geven voor zulk ene verandering. Wat zal een mens, wat zal hij niet, indien hij het had, als het zijn doel zou beantwoorden, geven tot lossing zijner ziel?

Ten derde. Als de verdoemden hun ondeugden wenssen uit te wisselen tegen deugden, en de plaats, waarin zij nu zijn wenssen te verwisselen met ene andere, waar zij niet zullen komen, wat zouden zij dan wel niet willen geven voor ene verruiling van hunnen toestand? Ja, al konden zij dan ook geen volkomen verandering verkrijgen, wat zouden zij dan wel niet willen geven voor de geringste graad van verzachting hunner pijniging, waarvan zij nu weten, dat zij zonder ophouden zal voortduren, en dat tot in alle eeuwigheid. 'Verdrukking en benauwdheid, verbolgenheid en toorn, ' Romeinen 2:8,9, de knagende worm en het eeuwig verderf van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid zijner sterkte, kunnen niet dan met grote pijn en smart verdragen worden. 2 Thessalonicenzen 1:7-10. Geen wonder dan, dat deze arme wormen blijde zouden zijn, indien zij, tot rust hunner ziel, hun toestand konden verruilen. Verruilen! Met wie? Met enen engel, met enen gelovigen? Och! al was het maar met een hond of met een padde, want deze bedrijven geen rouw, zij wenen niet, en lijden ook niet onder de verbolgenheid en gramschap, zij zijn alsof zij niet bestaan hebben, slechts de zondige ziel blijft in hare zonden, in de plaats, die voor de verlorene zielen bestemd is, en voor eeuwig in den toestand, waarin de verbolgenheid en de toorn haar voor hare zonden en overtredingen gebracht hebben.

En dit leidt mij als van zelf tot het besluit, hetwelk is, dat, hoewel de goddelozen inderdaad naar goede dingen zoeken, zij, niettegenstaande hun zoeken, toch nog in hun plaats, in hun zonden en in hun pijniging moeten blijven, omdat zij te laat zoeken, 'Want wat kan een mens geven tot lossing zijner ziel?' Daarom zegt de Heere, dat zij daar moeten blijven en wonen, geen verandering kan gemaakt worden. 'Ziet gij allen, die een vuur aansteekt, die u met spranken omgordt! wandelt in de vlam van u vuur, en in de spranken, die gij ontstoken hebt. Dat geschiedt u van Mijne hand, in smart zult gijlieden liggen. Jesaja 50:11. Dit zult gij van Mijne hand ontvangen, in smart zult gij ter neerliggen. Zij zullen in hun smart ter neerliggen, zij zullen er hun legerstede van maken, daar zullen zij neerliggen. Ezechiël 33:25-27. En dit is de bittere pil, die zij ten laatste zullen moeten slikken. Want na al hun tranen, na al hun smarten, na al hun rouw bedrijven, hun berouw, hun wenssen en verlangens, en na al hun verzinningen en begeerten om hunnen staat voor ene betere te verwisselen, moeten zij toch weer 'in hun smart ter neer liggen.'

De arme veroordeelde man, die den ladder naar het schavot beklimt, o, als gij de diepe zuchten, die hij slaakt, eens kondet horen, als gij dat inwendig verlangen eens kondet vernemen, opdat hij toch maar weer levend naar beneden zou kunnen komen, of dat zijne toestand als een der toeschouwers ware, die niet veroordeeld zijn om onthoofd te worden zoals hij! Hoe zorgzaam kijkt hij uit met zijn wegwijgend oog, of er ook iemand komt met een pardonbrief van den koning voor hem, al den tijd beproevende of hij den tijd der terechtstelling niet rekken kan. Maar, wanneer hij uitgekeken heeft, wanneer hij gewenst heeft, wanneer hij begeerd heeft, en wanneer hij alles gedaan heeft wat in zijn vermogen was, dan is ten laatste de slag met den bijl, of het wegnemen van den ladder, zijn lot. En zo zal het geschieden met hen,

die wij nu tot het voorwerp onzer beschouwing gekozen hebben, wat er ook gebeure, hoe zij ook wensen en bidden en smeken, en handen wringen, en alles doen wat in hun vermogen is, het vonnis mag niet herroepen worden-‘zij moeten neerliggen in smarte.’

Zij moeten, of zullen liggen! Wanneer oudtijds een man voor zijne schuld gekastijd moest worden, dan moest hij neerliggen, om zijne geselslagen te ontvangen, zo ook hier, zegt de Heere, zij zullen neerliggen. ‘En het zal geschieden, indien de onrechtvaardige slagen verdiend heeft, dat de rechter hem zal doen neervallen, en hem doen slaan in zijne tegenwoordigheid.’ Deuteronomium 25:2. En dit neerliggen moest zijn lot wezen, nadat hij voor zich zelve gepleit had, zoveel hem mogelijk was, en de rechter zal hem doen slaan in zijne tegenwoordigheid, terwijl hij tegenwoordig is om de uitvoering van het vonnis gade te slaan, en zo zal het zijn in het einde der dagen, de goddelozen zullen neerliggen, en zullen met vele slagen geslagen worden in de tegenwoordigheid van Christus, en in de tegenwoordigheid der heilige engelen. 2 Thessalonicenzen 1, Openbaring 14:10. Want zijne tegenwoordigheid zal daar zijn, niet alleen als rechter bij het gerechtelijk onderzoek, maar om te zien dat de uitvoering van het vonnis plaats hebbe, neen, om het zelf te doen, door Zijnen toorn, als ene rivier, uit te gieten als brandend sulfer over de zielen der verlorenen en uitgeworpen zondaars.

Hij zal neerliggen! Deze woorden geven te kennen, dat de verdoemde ziel ten laatste zich onderwerpen moet, want neer te liggen is ene handeling die onderwerping aanduidt, inzonderheid wanneer men neerligt om geslagen te worden. ‘De goddelozen zullen zwijgen in duisternis.’ 1 Samuel 2:9. Wanneer de boosdoener alles gedaan heeft wat hij kon doen, dan ten laatste onderwerpt hij zich, dan zwijgt hij, en helpt als het ware, om zijn hoofd in den strop te doen, of om zijn nek op het blok ter neer te leggen, zo wordt hier van de verdoemden gezegd- zij zullen neerliggen in smart. Er is ook een tekst, die zegt, ‘Deze zullen gaan in de eeuwige pijn.’ Mattheus 25:46. Gaan, in de eeuwige pijn gaan, dit is ook een daad van onderwerping. Nu, onderwerping aan de straf vloeit voort, of moet voortvloeien uit de volle overtuiging, dat men de straf verdiend heeft, en ik denk, dat wij dit hier zo moeten opvatten Want ‘alle mond zal gestopt worden, en de gehele wereld (van ziel-verliezers) zal verdoemelijk (schuldig) voor God worden.’ Romeinen 3:4,19. Lukas 13:25-28. Mattheus 25:46.

Alle mond zal gestopt worden, maar niet bij den aanvang der terechtzitting, want dan pleiten zij, en bidden, en brengen tegenwerpingen tegen den Rechter in, ja hebben zelfs op den Rechter tegen. Doch aan het einde, na dat Hij door een gerechtelijk proces Zijne uitspraak tegen hen zal gerechtvaardigd hebben, en zijne rechters zal overwonnen hebben, dan zullen zij zich onderwerpen, en ook in smart ter neer liggen, ja zij zullen naar de plaats hunner pijniging gaan als zij, die weten dat zij het verdiend hebben, ja, zij zullen zelfs zwijgende weggaan.

Hoe zij zich in de hel zullen gedragen, hierover wil ik thans niet spreken. Of zij daar in dolle woede, en lasterende tegen de rechtvaardige handelingen Gods, Zijnen Naam in stukken zullen scheuren, of dat zij daar in stille onderwerping ter neer zullen liggen, hierover wil ik nog wel een paar woorden zeggen, hoewel dit hier niet op zijn plaats is.

Dit is zeker, zij zullen daar niet stom zijn, zij zullen roepen en kermen, en op hun tanden knersen, en misschien ook soms tegen God maar ik kan niet anders denken, dan dat het vonnis dat zij verdiend hebben, en de rechtvaardige toepassing er van op hen, voor het grootste gedeelte zulk een invloed op hen zal hebben, dat zij zich zelve in stukken zullen scheuren, om aldus God te billijken en te rechtvaardigen, en spranken tot hun eigen vuur bij te dragen, door tot het besluit te komen dat zij verloren zijn gegaan door eigen schuld, en zij dus rechtvaardiglijk deze rechtvaardige verdoemenis verdiend hebben. Want het zou mij zonderling toeschijnen, dat een rechtvaardig oordeel onder de mensen tot zulk een resultaat zou leiden, indien God zich zelf niet zou rechtvaardigen in het geweten van al de verdoemden. Maar zoals hier op aarde, zo zal Hij ook hen, die naar de hel gaan, doen weten, dat Hij niet zonder

oorzaak, zonder voldoende oorzaak gedaan heeft, alles wat Hij heeft gedaan met betrekking tot hun verdoemenis.

GEBRUIK EN TOEPASSING

Ik ben nu tot dat gedeelte mijner verhandeling genaderd, waarin ik u met een woord van toepassing duidelijk zal trachten te maken, welk gebruik wij van de ziel moeten maken.

Eerste gebruik. Indien de ziel zulk een kostbaar ding is, als wij u haar hebben afgemaald, en indien het verlies er van zulk een ontzaglijk groot verlies is dan kunt gij hier nu zien wie zij zijn, die de doorbrengers zijn, ik bedoel hen, die zulks in de hoogste mate zijn. Salomo vertelt ons van 'een groten verkwister', en hij zegt ook, dat hij, die zich slap aanstelt in zijn werk, een broeder van enen doorbrenger is. Spreuken 18:3. Op wie Salomo hier het oog had, of wie het was, dien hij zulk een doorbrenger rekende te zijn, dat kan ik u niet zeggen, maar ik daag de gehele wereld uit, om mij er een aan te tonen, die, met betrekking tot verkwisten en doorbrengen, vergeleken kan worden met hem, die voor de lusten en genietingen van dit leven het verlies zijner ziel op het spel wil zetten. Vele mensen zullen zo buitensporig in hun uitgaven zijn, en het geld met zo'n kwistige hand besteden, dat zij een inkomen van duizend guldens per jaar tot op vijf honderd per jaar brengen, en van vijf honderd tot op vijftig en sommigen nog van vijftig tot op een dubbeltje, maar wat is dit in vergelijking met hem, die nooit zal ophouden te verliezen, totdat hij zijne ziel verloren heeft?

Ik heb wel van sommigen horen zeggen, dat zij een boerderij of grondbezitting wegwierpen, met den worp van een enkelen dobbelsteen, maar wat is dit in vergelijking met het wegwierpen der ziel? Ik herhaal wat is dit in vergelijking met het verlies der ziel, en dat voor nog minder dan een worp met een dobbelsteen? Er is niets zo slecht, dat vergeleken kan worden met de zonde. Zij is het onreine ding, zij kan geen slechter naam hebben dan hare eigene, zij is slechter dan de slechtste der mensen, onreiner dan de onreinste der onreine dieren, ja, de zonde is slechter dan de duivel zelf, want het is de zonde en de zonde alleen, die de duivels gemaakt heeft tot duivelen, en toch voor dit, voor dit onreine, dit afschuwelijke ding wagen sommige mensen, ja de meeste mensen, het verlies hunner ziel voor, ja, zij belenen en verpanden en stellen hun zielen te koop voor de zonde. Jeremia 44:4.

Is deze niet een grote verkwister? Verdient deze man niet onder de doorbrengers geschaard te worden? Wat denkt gij van hem, die, toen hij de schuldeloze jonge maagd tot onreinheid aanzocht, tot haar zei: indien gij uw lichaam zult wagen, dan waag ik er mijn ziel aan? Denkt gij niet, dat hij er een aardig voordeeltje bij dacht te hebben? Of bestond er de waarschijnlijkheid niet dat deze man door zo te handelen, een winner zou worden? Deze is het, die de zonde hoger geprijsd heeft dan zijne onsterfelijke ziel, ja, hij is het, die een ogenblik werelds zingenot meer waardeert dan hij de eeuwige verdoemenis vreest. Wat zal ik zeggen? Deze man heeft er meer voor over om verdoemd te worden, dan God van hem eist om hem te verlossen, is deze dan geen doorbrenger? 'Ontzet u hier over, gij hemelen, en zijt verschrikt!' Jeremia 2:9-12. Ja, laat al de Engelen zich ontzetten en verbazen over de onverantwoordelijke verkwisting van zulk enen.

Tegenwerping.

1. Maar sommigen zullen misschien zeggen ik kan maar niet geloven, dat God zo streng zal zijn om een onsterfelijke ziel voor een kleine zonde weg te werpen in het helse vuur.

Antwoord. Ik weet, dat gij niet geloven kunt, want indien gij het kondet doen, dan zoudt gij liever vuur eten, dan u zelve er in te begeven, en vandaar dat allen, die in den poel des afgronds ter neer dalen, ongelovigen genoemd worden, en de Heere zal u, die deze tegenwerping maakt, afscheiden, en zal u deel zetten met de ontrouwen, tenzij gij het evangelie gelooft en u bekeert. Lukas 12:46.

Tegenwerping.

2. Maar, hoewel God in den beginne zo toornig zijn zal, zo zal het Hem toch zeker in vervolg van tijd wel smarten, wanneer Hij ziet en hoort, dat de ziel brult in de hel, en dat slechts voor een kleine, nietige zonde.

Antwoord. 'Al wat God doet, dat zal in der eeuwigheid zijn.' Prediker 3:14. God doet niets in drift of in een vlaag van toorn, hij gaat met zondaars te werk naar de volmaaktste regels der rechtvaardigheid, daarom zou het een onrechtvaardigheid zijn, hen te verlossen, die de wet veroordeeld heeft, ja, Hij zou Zijn Woord leugenachtig maken, indien Hij na enigen tijd hen weer uit de hel zou verlossen, van wie Hij plechtiglijk getuigd heeft, dat zij daar zullen zijn tot in alle eeuwigheid.

Tegenwerping.

3. O, maar zo rechtvaardig als Hij is, zo barmhartig is Hij ook, en de barmhartigheid is mededogend, en de mededogendheid heeft deernis met de bedroefden.

Antwoord. O, maar de barmhartigheid wordt, wanneer misbruikt, allervreselijkst in het pijnigen. Hebt gij nooit gelezen, dat het Lam veranderde in een Leeuw, en dat de wereld beven zal voor de gramschap van het Lam, en dat zij meer gekweld zal worden door de gedachte hieraan, dan door de gedachten aan iets anders, dat hen overkomen zal op den dag, wanneer God hun zal roepen om verantwoording te doen van hun gruwelijke zonden? 'En zij zeiden, tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht dengenien, die op den troon zit, en van den troon des Lams. Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?' Openbaring 6:16,17. De tijd der barmhartigheid zal dan voorbij zijn, want nu is het de welangename tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid, de poort der genade zal dan gesloten worden, en moet niet weer geopend worden want nu is die poort open, nu is hij open voor ene deur der hoop. 2 Corinthiërs 6:2, Mattheus 25:10. Lukas 13:25.

De tijd om medelijden en deernis te betonen zal dan geëindigd zijn, want die zal voor de zondaars slechts duren tot dat het zandglas dezer wereld is afgelopen en wanneer die dag voorbij is, merk dan op, wat God zegt dat volgen zal, 'Ik zal in ulieder verderf lachen, Ik zal spotten, wanneer uwe vreze komt. Wanneer uwe vreze komt gelijk ene verwoesting, en uw verderf aankomt als ene wervelwind, wanneer uw benauwdheid en angst overkomt.' Spreuken 1:26-27. Ziet gij wel met hoeveel smart-veroorzakende uitdrukkingen de Heere Jezus den weigerenden zondaar dreigt, de zondaar, die Hem nu verwerpt. Ik zal over hem lachen, Ik zal met hem spotten. Maar Heere wanneer zult Gij lachen, wanneer zult Gij met den onboetvaardigen spotten? Het antwoord luidt, 'Ik zal in hunlieder verderf lachen, en spotten, wanneer hun vreze komt, wanneer hun vreze komt gelijk ene verwoesting, en hun verderf aankomt als een wervelwind, wanneer hen benauwdheid en angst overkomt.'

Tegenwerping.

4. Maar als God de Almachtige zo onveranderlijk is, en Hij niet tot barmhartigheid en deernis met ons lot in dien dag bewogen kan worden, dan kunnen wij toch ook maar zo lang in de hel liggen, totdat wij opgebrand zijn, gelijk het blok hout op onzen vuurhaard.

Antwoord. Arme, verdwaasde zondaar is dit uw laatste uitvlucht? Wilt gij u zelve hiermede troosten? Zijn uwe zonden zo dierbaar, zo beminlijk, zo begeerlijk, zo voordelig voor u, dat gij het wagen zult voor hen in het helse vuur gebrand te worden, totdat gij verbrand zijt? Kunt gij niets anders doen, dan een verbond met de dood sluiten, en u verdrag met de hel handhaven? 'Daarom hoort des Heeren woord, gij bespotters! Omdat gijlieden zegt: wij hebben een verbond met de dood gemaakt en met de hel hebben wij een voorzichtig verdrag gemaakt, wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, zal hij tot ons niet komen: want wij hebben de leugen ons tot een toevlucht gesteld, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen. Daarom, alzo zegt de Heere Heere: Ulieder verbond met de dood zal te niet worden, en uw voorzichtig verdrag met de hel zal niet bestaan, wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, dan zult gijlieden van dezelve vertreden worden.' Jesaja 28:14,15,18.

Ik vraag u nog eens, kunt gij niet iets beters doen, dan een verbond met de dood te sluiten, en een verdrag met de hel te maken? Is het niet beter om nu tot God te zeggen, ach, Heere! verdelg mij niet in uwe grimmigheid? Is het niet beter om nu te zeggen, o, God! wees mij arm zondaar genadig? Zouden tranen en gebeden en smekingen, in dezen welaangenamen tijd, tot God om genade, u niet meer voordeel opleveren in de volgende wereld, dan het liggen en branden in de hel u zal doen?

Maar om nog nader tot u te komen, Heb ik u niet reeds gezegd, dat er in de hel niet zulk een ding bestaat als 'ophouden'? Dat de verdoemden nooit verbranden zullen in de hel? Daar zal zulk een dood of ontbinding in der eeuwigheid niet meer zijn. Dit ene ding, wel beschouwd, breekt niet alleen de nek van uw verblindend zelfbedrog, waarop uw dwaze tegenwerping gegrond is, maar het zal ook uw verstokte hart in stukken breken. Want dan volgt het, dat, tenzij gij God kunt overwinnen, of met rust de wraak-doende verbolgenheid zult kunnen verdragen, ik zeg, dan volgt het, dat gij gedwongen zult worden om rouw te bedrijven onder Zijne eeuwige verbolgenheid en grimmigheid, en dat gij weten zult dat er in de hel niet zulk een ding bestaat als 'verbranden' of 'opbranden.'

Tegenwerping.

5. Maar als dit mijn lot moet zijn, ik zal meer metgezellen hebben, Ik zal niet alleen naar de hel gaan, noch daar alleen branden.

Antwoord. Hoe, nog eens, kan het verbond tussen de zonde en uwe ziel niet verbroken worden? Hoe, hebt gij besloten een zelfmoordenaar te zijn, een zielemoordenaar? Hoe, hebt gij besloten om uwe eigene ziel te vermoorden? Bestaat hierin enige troost, in gezelschap met anderen opgehangen te worden? Is hierin enige troost, dat gij in de diepten der zee zoudt verdrinken in gezelschap met anderen? Is dit uw troost, dat gij naar de hel gaat, dat gij daar branden zult en daar eeuwige pijn zult lijden in gezelschap met anderen? O, verdwaasde zondaar! Ik zeg u, hoe meer gezelschap, hoe meer smart, hoe meer spranken, hoe groter vuur. Vandaar dat de verdoemde man, van wie wij lezen in het evangelie van Lukas, wenste, dat zijn broeders gewaarschuwd werden en dat tegen hun betuigd werd, opdat zij niet in deze plaats der pijniging zouden komen. Lukas 16:27,28.

Maar om voort te gaan, ik ben nu genaderd tot het tweede gebruik.

Tweede gebruik. Is het waar? Is de ziel zulk een kostbaar ding en is het verlies er van zo onuitsprekelijk groot? Dan kunt gij hier zien, wie de grootste dwazen in de wereld zijn—namelijk dezen, die om de wereld en hare ere-ambten te krijgen, God veronachtzamen, totdat zij hun zielen verloren hebben. De rijke man in het evangelie was een van die grote dwazen, omdat hij er meer belang in stelde, hoe hij met zijne goederen zou handelen, dan hoe hij zijne ziel zou redden. Lukas 12:16-21. Sommigen stellen hun ziel in gevaar voor gemakkelikheden, en anderen wagen hun ziel voor werelds gewin, zij, die hun ziel op het spel zetten voor gemakkelikheden hebben slechts weinig ter verontschuldiging voor hun daden, maar zij, die hun ziel in gevaar begeven voor gewin en voordeel, zij schijnen veel verontschuldigen te hebben. 'En zij begonnen allen zich eendrachtelijk te verontschuldigen.' Waarover begonnen zij zich te verontschuldigen? Wel, over het verwaarlozen van de zaligheid hunner zielen.

Maar wat was de oorzaak toch wel waarom zij zich verontschuldigden? Wel hun voordelen, hun aards gewin kwam in het spel. 'Ik heb enen akker gekocht, Ik heb vijf juk ossen gekocht, ' en Ik heb ene vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen.' Lukas 14:15-20. Zo was het dus met de eerste dwaas, waarvan hier gesproken wordt, zijn akker bracht veelvoudige vrucht voort, en daarom moest hij noodzakelijk zijne ziel vergeten, en naar hij dacht had hij het grootste gelijk in de wereld. Daarom begint hij uit te roepen, wat moet ik doen? Nu, had iemand gezegd, past toch op uwe ziel man, hij zou zijn antwoord dadelijk gereed hebben gehad, 'maar waar moet ik met mijn goederen blijven?' Als men geantwoord zou hebben blijft

tot den oogsttijd, dan zou hij wederom gezegd hebben, ik heb geen plaats waar ik mijne goederen bergen zal. Nu spreek tot hem over bidden, en hij antwoordt, dat hij moet gaan bouwen. Zeg hem, dat bij 's Heeren huis moet bezoeken, en hij zal u antwoorden, dat hij op zijn werkvolk toe moet zien. 'Hij kan zijne ziel niet redden, noch zeggen: is er niet ene leugen in mijne rechterhand?' Jesaja 44:20.

En ziet of hij aan het einde geen dwaas wordt, want, ofschoon hij zijne schuren bouwt, en al zijne vruchten en goederen daarin brengt, toch is zelf tot nu toe zijne ziel ledig en ontbloot van alles, wat goed is. Ook het lied, dat hij zingt, om zijne ziel in slaap te wiegen, zeggende, 'ziel weest maar gerust, eet en drinkt en zijt vrolijk, toont aan, dat hij nog niets wijzer is dan ooit te voren, want bij al zijn werken en al zijn zwoegen heeft hij juist dat ene nodige verworpen, dat inderdaad tot voedsel en drank voor zijne ziel moest strekken. Neen, hij heeft door zijn gezang God tot toorn verwekt om spoed te maken, om zijne ziel naar de hel te laten zenden, want zo vangt het slot van deze gelijkenis aan-Gij dwaas! in dezen nacht zal men uwe ziel van u afeisen, en hetgeen gij bereid hebt, wiens zal het zijn?' Daarom ik zeg, het is de grootste dwaasheid in de wereld die een mens begaan kan, om onder enig voorwendsel, hoegenaamd, de zaligheid zijner ziel te verwaarlozen.

Er zijn zes kentekenen bij een dwaas, en zij komen allen te zamen in diezelfde man, die geen belang heeft bij de zaligheid zijner ziel-1. Een dwaas heeft geen verstand, wanneer het koopgeld in zijne hand is, om wijsheid te kopen, Spreuken 17:16.

2. 'Het is voor den zot als spel, schandelijkheid te doen,' Spreuken 10:23.

3. 'De dwazen verachten wijsheid, de zotten haten wetenschap.' Spreuken 1:7,22.

4. 'De zot, ' na bedwang, 'keert weer tot zijne dwaasheid.' Spreuken 26:10.

5. 'De weg des dwazen is recht in zijne eigene ogen.' Spreuken 12:15.

6. 'De dwaas gaat met vrolijkheid tot de tuchting der boeien, Spreuken 7:22.

Ik zou nog meer kentekenen kunnen opnoemen, maar deze zullen thans wel genoeg zijn, om u te doen zien, dat de dwaas geen verstand heeft van de hemelse schat, en hij zich verlustigt in de zonde, ja hij stelt het zich tot een taak om de zonden te dienen. Wanneer hij de wijsheid veracht, toch ligt zijn weg recht voor hem. Wordt hij soms beteugeld in zijne ondeugden, met graagte keert hij weer tot de zonde, en wanneer hij zijn loopbaan der dwaasheid en der zonde voleindigd heeft, dan gaat hij even onbedachtzaam, even zorgeloos, en even onverschillig en even bedaard de treden af naar de hel, als een os ter slachting gaat. Dit is een Zieledwaas, een dwaas van de ergste soort, en zo is iedereen, die zich zelve schatten gaderd in deze wereld 'en niet rijk is in God.' Lukas 12:21.

Tegenwerping.

1. Maar moeten wij dan onze wereldse belangen niet behartigen?

Antwoord. Behartig hen, maar behartig hen op hun plaats. Behartig eerst en wel het meest het belang uwer ziel, de ziel is meerder dan het lichaam, en het eeuwige leven is beter dan het tijdelijke, zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid, en dan wens ik, dat gij welvaart en gezond zijt, gelijk uwe ziel welvaart. Mattheus 6:33,

3. Johannes1:2. Maar even zeldzaam als men dit gebod gehoorzaamd ziet worden, (want aan het koninkrijk der hemelen moet het laatst gedacht), zo ook zouden sommigen noch gezondheid noch rijkdom in deze wereld hebben, indien de wens van Johannes hen moest treffen of hun te beurt vallen, namelijk dat het met hun gezondheid en goederen moest gaan als met hun ziel. Wel te varen en gezond te zijn, gelijk hun ziel welvaart-Wat! naar het uitwendige niet sneller vooruit te gaan en voorspoediger te zijn? O als dat waar moest zijn, dan zouden ze teringachtige lichamen hebben en kleine bezittingen, want, zijn de zielen der meeste mensen niet ontbloot van alle geestelijke goed en genade, gelijk een boom zonder vruchten, die met wortel en al wordt uitgetrokken?

Tegenwerping.

2. Maar wilt gij dan, dat wij stil zullen zitten en niets doen?

Antwoord. En moet gij dan juist de uitersten hebben? Moet gij dan deze wereld zo behartigen dat gij uwe ziel er door naar de verdoemenis drijft? En wilt gij anders in het geheel geen acht op uwe zaken slaan? Is er geen middenweg? Moogt gij, moet gij niet uw brood met een eerlijk beroep verdienen, dat wil zeggen, het meest voor de volgende wereld zorgen, en deze wereld zo gebruiken, dat gij haar niet misbruikt? 1 Corinthiërs 7:29-31. En een mens doet zo, en nooit anders, dan wanneer hij deze wereld en de volgende elk in haar eigen plaats zet, in zijne gedachten, in zijne achting, en in zijn oordeel, en wanneer hij met beiden overeenkomstiglijk handelt. 2 Corinthiërs 4:18. En bestaan hiervoor gene gegronde redenen? Zijn de dingen, die eeuwig zijn, niet de beste? Zullen de tijdelijke dingen uwe ziel doen leven? Of behoort gij niet tot degenen, die naar de zaligheid hunner ziel verlangen? Deuteronomium 8:3, Mattheus 4:4, Hebréeën 10:39.

Tegenwerping.

3. Maar de meeste doen wat gij verbiedt, waarom mogen wij dan ook niet?

Antwoord. God zegt, 'Gij zult de menigte tot boze zaken niet volgen.' Exodus 23:2. Het geldt hier niet de vraag wat de mensen doen, maar wel wat God beveelt, het is hier niet, wat zich aan ons oog vertoont, maar wat het beste is, dat wij zouden kiezen. Mattheus 6:23. Lukas 10:41,42. Nu, 'hij, die de tucht verwerpt, versmaadt zijne ziel, ' en 'hij, die het gebod bewaart, bewaart zijne ziel.' Spreuken 15:23, 19:16. Maakt daarom zulke dwaze tegenwerpingen niet. Maar vraagt, wat zegt het Woord? Wat leest gij daar? Dat Woord zegt u, dat de gemakkelikheden in de zonde slechts voor enen korten tijd zijn, dat de dingen, die gezien worden, slechts tijdelijk zijn, dat hij een dwaas is, die rijk is in de wereld, en niet in God, en wat baat het een mens, indien hij de gehele wereld zou winnen, en zijne ziel verliezen?

Tegenwerping.

4. Maar mag men zich niet met beiden evenveel bezig houden?

Antwoord. Een verdeeld hart is een boos hart. Hosea 10:2. 'Gij kunt niet God dienen en den Mammon.' Mattheus 6:24. Lukas 16:12. 'Zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.' 1 Johannes 2:15, en juist deze tegenwerping toont aan, dat uw hart verdeeld is, dat gij een Mammoniet zijt, of dat gij de wereld liefhebt. Maar zal uw rijkdom u nut doen ten dage der verbolgenheid? Spreuken 11:4. Ja zijn zij niet schadelijk in den dag der zaligheid? Bezwaren zij het hart niet, en leiden zij er niet toe om den mens en zijne begeerte af te trekken van die dingen, die beter zijn? Lukas 21:34. Wel, zult gij uw hart op datgene zetten, dat niet beter is? Wat zal dan van hen worden, die er zo ver vandaan zijn om de belangen hunner zielen te behartigen, dat zij, gehele dagen, gehele weken, gehele maanden en jaren aaneen, nauwelijks bedenken of zij ene ziel hebben of niet, die behouden moet worden?

Derde gebruik. Maar, ten derde, is het zo? Is de ziel zulk een kostbaar ding, en is het verlies ervan zo ontzaglijk groot? Hoe moest dit dan de mensen leren toch voorzichtig te zijn aan wie zij de onderwijzing en leiding hunner zielen toevertrouwen.

Dit is ene zaak van het grootste belang. De mensen zullen voorzichtig zijn, aan wie zij hun kinderen toevertrouwen, wie zij de uitvoerders van hun laatsten wil zullen maken, in wiens hand zij de geschriften en bewijzen hunner grondbezittingen zullen stellen, maar hoeveel te voorzichtiger behoorden zij te zijn, aan wie zij de onderwijzing en leiding hunnen ziel zullen toevertrouwen, en toch zijn de meesten daarover het minst bezorgd. Er zijn verscheidene soorten van zielenherders in de wereld:

1. Er zijn nietige herders. Zacheria 11:17.

2. Er zijn dwaze herders. Zacheria 11:12.

3. Er zijn herders, die zich zelven weiden, en niet de schapen. Ezechiël 34:2.

4. Er zijn onbarmhartige en onmeedogende herders. Zacheria 11:3.

5. Er zijn herders, die in plaats van de zieken te helen, hen slaan en hen met den schouder verdringen, en hen met hun hoornen stoten Ezechiël 34:4,21.

6. Er zijn herders, die de kudde laten verdwalen. Jeremia 50:6,7. En er zijn herders, die hun kudde weiden, dit zijn de herders aan wie gij de onderwijzing en leiding uwer ziel moet toevertrouwen.

Vraag. Gij zoudt mij de vraag kunnen doen, hoe gij deze herders zult kunnen kennen.

Antwoord. Geeft allereerst uwe ziel over in Gods handen, door Christus, en kiest Christus als de opperste Herder over uwe ziel, en hij zal u tot zijne herders leiden, en Hij zal, in Zijne ontfermende liefde, zulke herders over u stellen 'die u zullen weiden met wetenschap en verstand.' 1 Petrus 2:25, 4:19, Johannes 10:4,5, Hooglied 1:7,8, Jeremia 3:15, 23:4. Vóórdat gij uwe ziel aan Christus hebt overgegeven, opdat Hij u opperste Herder zijn moge, vóór dien tijd kunt gij het niet uitvinden, en kunt gij ook geen keus doen, onder wiens leiding en onderwijzing van Zijne onderherders gij uwe ziel zult stellen, want dan hebt gij nog geen liefde tot hen, dan kunt gij hen nog niet beminnen. Daarenboven, zij worden zo valselyk en verdraaid door de valse herders afgeschilderd, en u in zo'n schandelyk en bespogen gewaad voorgesteld, dat, indien ik u op hen wees terwijl gij nog vervreemd zijt van Christus, gij hen eerder voor bedriegers en opeters zoudt houden, en hen eerder zoudt brandmerken als wolven in schaapsklederen, dan van hen te geloven dat zij in dienst zijn van den oppersten Herder Jezus Christus.

Toch wil ik u dit wel zeggen, wacht u voor den herder, die geen zorg voor zijne eigene ziel draagt, die in zijne eigene wegen wandelt, en zulke dingen doet, die regelrecht tot de verdoemenis zijner eigene ziel leiden. Ik zeg, wacht u voor zulk een, nadert hem niet, laat hem niets met uwe ziel te doen hebben, want als hij niet getrouw is over zijne eigene ziel, wees er zeker van, dat hij dan ook niet getrouw zal zijn over de ziel van een ander. Hij, die zijn eigen ziel met as voedt, zal zelden uwe ziel met het brood des levens voeden, daarom wacht u voor zulk een, en er zijn er velen zo in de wereld. Jesaja 44:20. 'Aan hun vluchten zult gij hen kennen, ' Zij zijn er op uit, om de slechtsten te vleien, en om tegen de besten een zuur gezicht te zetten, zij beijveren zich om aan de goddelozen het leven te beloven, en hen te doden, aan wie God het leven wil schenken, zij jagen de zielen van hen, die God vrezen, maar naaien kussens voor alle oksels van die armen, welke God zou laten leunen op datgene, dat hen smart zou veroorzaken. Deze zijn het, die, het hart der rechtvaardigen door valsheid en leugen bedroefd hebben gemaakt, daar Ik hen (de rechtvaardigen) gene smart aangedaan heb' zegt de Heere, en 'die de handen der goddelozen gesterkt hebben, opdat hij zich van zijnen bozen weg niet afkeren zou, door hem het leven te beloven.' Ezechiël 13:18-22.

En gelijk gij voor uwe ziel enen goeden herder behoort uit te kiezen, zo zijt gij ook verplicht, om dezelfde reden, u ene goede huisvrouw te zoeken, of enen goeden huisvader, of enen goeden heer, of een goeden dienstknecht of dienstmaagd, want in alle deze dingen is de ziel betrokken. Abraham wilde Izaak niet toestaan ene vrouw te nemen van de dochters der Kanaänieten. Genesis 24:3. David wilde geen goddeloze dienstknecht binnen zijn huis doen komen, of voor zijne ogen bevestigd worden. Psalm 101:7. Slecht gezelschap is ook zeer verderfelijc voor de ziel, en zo ook kwade samensprekingen, daarom benaarsigt u deze dingen te mijden, opdat gij zult kunnen volharden op dien weg, waarvan het einde het behoud uwer ziel zal zijn. Spreuken 12:20, 1 Corinthiërs 15:33.

En daar ik nu toch onder dit hoofddeel in waarschuwingen vervallen ben, vergun mij er nog enige aan toe te voegen bij degenen, die ik reeds heb opgenoemd.

Waarschuwing.

1. Wacht u! zijt op uw hoede! dat gij geen kwade dingen navolgt van hen die goed zijn. Het is mogelijk voor een goed mens dingen te doen die slecht zijn, maar laat zijne boze handelingen u niet aanmoedigen om te zondigen. Ziet gij dat een goed mens over een steen struikelt, of dat hij

in de modder valt, laat dat een waarschuwing zijn voor u, om op uw hoede te zijn, laat zijn struikeling u behoedzaam maken, laat zijn val u aansporen, om op uwe gangen te letten. ‘Jaagt te allen tijd het goede na.’ 1 Thessalonicenzen 5:16. Uwe ziel is er mee gemoeid.

Waarschuwing.

2. Wacht u voor de goede dingen van slechte mensen, want in dezen liggen voetangels en klemmen verborgen, hun ‘schoonspreken en prijzen’ leiden tot bedrog. Romeinen 16:17,18. Leer goed te doen naar het woord van God en naar den heiligen levenswandel van hen die waarlijk goed zijn, ‘zijt niet nijdig over de boze lieden, en laat u niet gelusten, om bij hen te zijn, verkies gene van hun wegen ‘ Spreuken 3:31, 24:1, Uwe ziel is er medegemoeid.

Waarschuwing.

3. Wacht u, dat gij den huichelaar niet uithangt in zake de godsdienst. Wat gij van God en Zijn Woord weet, belijdt het openlijk, bevestigt het door uwen wandel, dient Hem met naarstigheid en met alle getrouwheid, ‘Want wat is de verwachting des huichelaars, ‘ bij al zijne belijdenissen en schijnheiligheid, ‘wanneer God zijne ziel zal uittrekken?’ Job 27:8.

Waarschuwing.

4. Wacht u er voor, dat gij niet uitstelt om u tot God te keren, en Zijne wegen voor de blijdschap uwer ziel te kiezen, ‘want des Heeren oog is over degenen, die Hem vrezen, op degenen, die op zijne goedertierenheid hopen, om hun ziel van den dood te redden.’ Psalm 33:18,19.

Waarschuwing.

5. Zijt niet trots, en beroemt u niet op uwe kudde en op uwen veestapel, op uw goud en op uw zilver, op uwe zonen en dochters. Wat is een huis vol schatten, en wat zijn al de vermaken der wereld, indien gij de liefde en de genade mist, ‘indien uwe ziel niet met goederen vervuld zij. Prediker 6:3. Maar

Vierde gebruik. Is het zo? Is de ziel zulk een kostbaar ding, en is het verlies er van zo onuitsprekelijk groot? Ik bid u, vergun mij u de vraag te doen, welken voorraad hebt gij voor uwe ziel op gedaan? Er zullen er vele zijn, die door hun begeerlijkheid naar de dingen van dit leven, hun ziel van goederen beroven, zelfs van die goederen, die, indien zij ze hadden, hun tot een eeuwig voordeel zouden zijn. Prediker 4:8. Maar aangaande dit vraag ik u niet het geldt hier niet de vraag welke voorzorgen gij voor dit leven gemaakt hebt, maar welke voor het volgend leven, en de wereld die komen zal. Heere raapt mijne ziel niet weg met de zondaren, ‘ zegt David, Psalm 26:9, niet met de mensen dezer wereld, welker deel in dit leven is, welker buik Gij vervult met uwen verborgen schat. Op deze wijze ziet gij, hoe Salomo sommigen beklaagt, en hoe zijn vader bidt om bevrijd te worden van hun lot, die hun deel in dit leven hebben, en die geen voorzorg voor hun ziel gehad hebben. Wel, laat mij dan hieromtrent enig onderzoek bij u instellen. Welke voorzorg hebt gij voor uwe ziel gemaakt? En

1. Wat hebt gij van uwe ziel gedacht? Welke zware gedachten hebt gij gehad over de kostbaarheid en de onsterfelijkheid uwer ziel? Dit moet de eerste vraag zijn, Want hij, die niet waarlijk zijne gedachten er over heeft laten gaan hij, die niet ernstig nagedacht heeft over de kostbaarheid en de onsterfelijkheid zijner ziel, hij zal er zich niet over bekommeren om voorzorg te nemen voor zijne ziel, voor het volgende leven en de toekomstige wereld. De ziel is des mensen al, hetzij hij het weet of niet, dit heb ik u vroeger reeds aangetoond. Nu, een mens stelt waarlijk belang in datgene, hetwelk hij denkt dat zijn al is. Wij lezen van den armen dagloner, die zijn hart op zijn loon zette. Deuteronomium 24:14,15. Maar het is, omdat het zijn al is, zijn schat, en datgene, waarin zijn wereldse waarde ligt. Nu, uwe ziel is uw al, vreemd is het, dat gij er zo niet over denkt! en dan nog zulke lichte en nietige gedachten over uwe ziel hebt. Deze twee dingen schijnen ongerijmd te zijn, en daarom laat uw geweten spreken, of gij hebt zeer grote en gewichtige gedachten over de kostbaarheid uwer ziel, of gij acht uwe ziel niet zulk een uitgelezen kleinood te zijn als zij is, of gij ziet niet in dat zij uw al is.

2. Welk oordeel hebt gij gevormd over den tegenwoordigen staat uwer ziel? Ik spreek nu tot de onbekeerden. Uwe ziel ligt in de zonde, onder den vloek, en is een voorwerp van Gods toorn, dit is het oordeel, dat door het Woord van God over uwe ziel uitgesproken is: 'Wee hunner ziel', zegt God, 'want zij doen zich zelven kwaad' Jesaja 7:9. Dit is het oordeel van God. Maar welk oordeel hebt gij nu wel over uwe ziel uitgesproken, terwijl gij in uwe brasserijen en ongerechtigheden leeft? Is het niet hetzelfde, als wat uwe metgezellen hebben uitgesproken over hun zielen, zeggende: Ik zal vrede hebben, ofschoon ik naar mijns harten goeddunken zal wandelen, om dronkenschap bij dorst te voegen.' Deuteronomium 29:9. Indien dit zo is, weet dan, dat uw oordeel dom en verkeerd is, en dat uwe ziel in een deerniswaardigen toestand verkeert, daarom keert u van uw en bozen weg af, of uwe ogen zullen dit alles binnen kort aanschouwen.

3. Welke zorg hebt gij gehad om uwe ziel in veiligheid te stellen, en opdat zij verlost zou worden uit het gevaar, waarin zij door de zonde gebracht is? Indien een mens een paard, of ene koe, of een varken heeft, dat ziek is, of dat door een of ander toeval in gevaar verkeert, dan zal hij zorg dragen voor zijn beest, opdat het niet verloren ga, hij zal het op Zondag uit de sloot halen. Maar, ach! dat is juist de dag, waarop zo velen hun zielen in den moddersloot der zonde werpen, dat is juist de dag, dien zij er bepaald voor bestemmen, om de goddeloosheid na te jagen en zich in het slijk der bedwelmende zonden te wentelen. Maar ik vraag u, hoe hebt gij u bijverd om uwe ziel uit dezen zondeput uit te trekken? Een put, waaruit gij haar nooit kunt verlossen zonder de hulp van een Almachtigen Arm.

In dingen, die dit leven raken, wanneer een mens gevoelt dat zijne eigene krachten tekort schieten, dan roept hij de hulp en bijstand in van anderen, en geen mens kan op enigerlei wijze zijne eigene ziel uit de macht der hel verlossen, dat gij ook bekennen zult, indien gij geen verstandeloos wezen zijt. Maar wat hebt gij gedaan om hulp bij God te verkrijgen? Hebt gij geroepen? Hebt gij geschreeuwd? Ja, roept gij nog uit tot Hem dag en nacht: 'Bevrijd mijne ziel', Psalm 37:13. 'Bewaar mijne ziel en red mij', Psalm 25:20. 'Genees mijne ziel', Psalm 41:5, en 'Ik stort mijne ziel uit voor U', Psalm 42:5? Kunt gij zeggen, mijne ziel verlangt naar U, o God! mijne ziel dorst naar U, mijne ziel kleeft U achteraan? Psalm 63:2,9. Ik zeg, doet gij dit, of jaagt gij uwe eigene ziel om haar te verderven? De ziel is bij sommigen het wild, hun lusten zijn de honden, en zij zelf zijn de jagers, en nooit schreeuwen en lachen en zingen zij harder, dan wanneer zij hun 'eenzame', hun 'liefste' overgeleverd hebben aan deze honden-een ding, waar David van beefde, als hij er aan dacht, wanneer hij uitriep: 'Honden hebben mij omsingeld.' 'Red mijne ziel, mijne eenzame van het geweld des honds.' Psalm 22:17,1. Aldus, zei ik, riep hij tot den Heere, en toch waren deze honden maar goddeloze mensen. Maar, o! hoeveel erger dan een mens is ene zonde of boze lust om ons leed te berokkenen, ja, erger dan een hond of een leeuw, om een lam leed te doen.

4. Wat zijn de tekenen en kenmerken, die gij bij u omdraagt, om te zien hoe het met uwe ziel ten laatste zal aflopen? Er zijn kenmerken en tekenen van een goed en er zijn kenmerken en tekenen van een slecht uiteinde, dat de zielen der zondaren hebben zullen, er zijn kentekenen voor de zaligheid der ziel, Hebreeën 6:9, duidelijke kenmerken van genade, en er zijn ook kentekenen voor de verdoemenis der ziel, duidelijk kenmerken voor de verdoemenis. Filippenzen 1:27,28. Job 21:29,30. 1 Samuel 3:9. Nu, welke van dezen hebt gij? Ik kan hier niet staan en u aantonen wat is wat, maar uwe ziel en uwe zaligheid liggen voor u, en gij hebt het boek, dat de kenmerken en kentekenen opnoemt bij u, gij hebt ook kinderen Gods, waarheen gij kunt gaan en wier gezelschappen gij kunt bezoeken. Geef acht op uzelf, de hemel en de hel zijn dicht bij, en een van beiden zal u als bewoner hebben, den hemel, als een plaats van onuitsprekelijke en eindeloze heerlijkheid, de hel, als een plaats van onuitsprekelijke en eindeloze rampzaligheid.

5. Wat zijn de vermaken en geneugten uwer ziel nu? Zijn het goddelijke of natuurlijke dingen? Zijn het hemelse of aardse dingen? Zijn het heilige of onheilige dingen? Want naarmate de dingen zijn waarin gij u nu verheugt, naar die mate zal de Heere u een dienstknecht heten of niet, en voor en overeenkomstige uwe vermaken en geneugten zult gij uw loon in den dag der dagen ontvangen. ‘Weet ge niet, dat wien gij u zelve stelt tot dienstknechten ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt desgenen, dien gij gehoorzaamt, of der zonde tot den dood, of der gehoorzaamheid tot gerechtigheid?’ Romeinen 6:16

Goddeloze mensen spreken over den hemel, en zeggen dat zij hopen en wensen naar den hemel te gaan, zelfs terwijl zij voortgaan op den weg der ongerechtigheid en dus goddeloze mensen blijven, maar, ik zeg, wat zouden zij er doen? Indien allen naar den hemel gingen, die wensen, dat zij er komen zullen, waarlijk, zij zouden den hemel tot een hel maken, want ik zeg, wat zouden zij er doen? Wel juist hetzelfde wat zij hier doen, zij zouden den hemel verpesten met hun ongerechtigheden, en hen even onrein maken als den vunzigen en akeligen afgrond, waarin de duivelen zich bevinden. Neem de heiligheid weg uit de hemelen, en wat blijft er dan van den hemel over? Ik was liever in de hel met de heiligen, dan met de goddelozen in den hemel. Indien de hemel gevuld mocht worden met goddeloze mensen, God zou hen spoedig daaruit weer verdrijven, of zelf de plaats verlaten om hunnentwil. Het is waar, zij, die naar den hemel gaan, zijn zondaars geweest, en geen anderen dan zondaars gaan naar den hemel, maar zij zijn gewassen-‘En dit waart gij sommigen, maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in den Naam van den Heere Jezus, en door den Geest onzes Gods.’ 1 Corinthiërs 6:11.

Toen de jonge dochters en maagden voor den koning Ahasverós vergaderd waren, werden zij, voordat zij voor des konings aangezicht werden binnengebracht, eerst tot de burg Susan, tot het huis der vrouwen gebracht, om gewassen en gezuiverd te worden, en dat wel voor twaalf maanden lang-namelijk, zes maanden met mirreolie en zes maanden met specerijen, en zo werd iedere maagd tot den koning geleid. Esther 2:3,9,12,13. De Heere God heeft ook bevolen, dat degenen, die in zijne heilige tegenwoordigheid zullen verschijnen, eerst naar het huis der vrouwen, naar de gemeente des Heeren moeten gaan, om daar van de gesnedenen dingen ter reiniging te ontvangen, dingen, die ons bekwaam maken, ‘om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht.’ Colossenzen 1:12.

Niemand kan uit den staat der natuur in den staat der gerechtigheid overgaan, dan door den staat der genade. De Heere geeft genade en heerlijkheid, van hier dat van hem, die naar den hemel gaat, geschreven staat, dat hij bekwaam en geschikt gemaakt is, van te voren bereid is voor den hemel. ‘En opdat Hij zou bekend maken den rijkdom zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid!’ Romeinen 9:23. 1 Corinthiërs 5:5.

Vijfde gebruik. Wederom, ten vijfde, is het zo? is de ziel zulk een kostbaar ding en is het verlies er van zo onuitsprekelijk groot? Dan prijst dit leerstuk hen als de wijzen, en verstandigen, die boven alle dingen belang stellen in de zaligheid hunner onsterfelijke ziel, hen die alle andere dingen als bijzaken beschouwen, en de zaligheid hunner ziel als het ene nodige. Maar, er worden er slechts betrekkelijk weinigen aangetroffen die wie hieronder kunnen rangschikken, want waar is hij, die zo handelt? Salomo spreekt van ene man uit duizend. Prediker 7:28. Nog thans, tot roem van Gods vrije genade, er zijn er toch enigen, al zijn het er dan ook weinige, en zij zijn het, die verstandig zijn, verstandig in de wijsheid van God.

1. Omdat zij verwerpen, wat God verworpen heeft, en dat is de zonde.

2. Omdat zij weinig waarde hechten aan datgene, waaraan Gods Woord slechts weinig waarde toekent, en dat is de wereld.

3. Omdat zij datgene tot hun deel kiezen, hetwelk door God aan ons wordt aanbevolen als het heerlijkste ding dat bestaat, namelijk, Hijzelf, Zijnen Zoon, Zijnen Hemel, Zijn Woord, Zijne

genade en Zijne heiligheid, dit zijn de kostbaarste en heerlijkste dingen, dit zijn de dingen, die hij gekozen heeft, die waarlijk verstandig over zijne ziel oordeelt (en alle andere mensen zijn dwazen in Gods oog en in het oordeel van Zijn Woord), en als dit zo is, dan moeten eeuwige gelukzaligheid en heerlijkheid hun deel zijn, ofschoon anderen dit zullen missen. ‘De wijzen zullen eer beërven, maar elk een der zotten neemt schande op zich.’ Spreuken 3:35.

Laat mij dan hen, die also gezind zijn, aansporen, om sterk te zijn en op dezen hunnen weg voort te gaan. Ziel, gij hebt ene goede keus gedaan, ik wil van uwe keuze zeggen, wat David zei van het zwaard van Goliath, ‘er is niet een gelijk dat, geeft het mij.’ Houdt, dat gij hebt, opdat niemand uwe kroon neme.’ Openbaring 3:11. O! ik bewonder deze wijsheid! dit is door de onderrichting van den Wetgever, dit is door de onderwijzing van den Heiligen Geest van God, niet door de wijsheid die deze wereld leert noch door de wijsheid, die de wereld kiest, die te niet wordt. 1 Corinthiërs 2:6. Zeker, gij hebt iets gezien van de wereld en van de heerlijkheid die aanstaande is, door het geloof, zeker, de Heer heeft u ene ledigheid doen zien in datgene, waarin anderen ene volheid zien, en ijdelheid in datgene wat anderen als hun hoogste genot beschouwen. Zalig zijn uwe ogen, want zij zien, en uwe oren, want zij horen.

Maar wie heeft u verteld, dat uwe ziel zulk een kostbaar en heerlijk ding is? Daar gij door uwen levenswandel verklaart, dat gij zulks gelooft? Wat! meer prijs op uwe ziel te stellen dan op de gehele wereld? Wat? Een wereld achter uwen rug werpen voor de welvaart uwer ziel? Is dit niet uzelf als een dwaas aanstellen in het oog der zondaars, terwijl de engelen aanbidden en blijdschap betonen over uwe wijsheid? Welk een heerlijk ding! dat uwe ziel en hare welvaart meer waarde voor u hebben dan al die heerlijkheden, waarmee de ogen der wereld verblind worden! O! het moet waar zijn, dat gij naar de zon der gerechtigheid gezien hebt, want dat doet al het goud der aarde voor uwe ogen in slijk veranderen.

Maar wie plantte die gedachten aan de heerlijkheid der eeuwige dingen-ik zeg, wie plantte die gedachte aan de heerlijkheid dier dingen in uw hart in deze lichtzinnige eeuw? In een eeuw, waarin de gedachten aan het eeuwige leven, en aan de zaligheid der ziel bij velen en voor velen even onbekend zijn als de volken van de binnenlanden van Afrika, mensen met vreemde gezichten, vreemde gewoonten, vreemde gebaren, vreemde uitspraak, in een woord, monsters. Maar van waar hebt gij dat hart, dat aan deze gedachten, aan deze hemelse gedachten plaats geeft? Deze gedachten zijn gelijk aan de Protestanten in Frankrijk, die van daar verbannen werden, waar zij gaarne intrek vonden. Hoe kwamen zij in uw huis, in uw hart, en hoe vonden zij ingang tot uwe ziel? De Heere geven steeds deze gedachten in uw hart tot in eeuwigheid en Hij neige uw hart meer en meer om Hem te zoeken.

En daar de gehele wereld gespot en gehoond heeft, en die gedachten, waarmee uwe ziel wordt bezig gehouden, als dwaze gedachten heeft aangemerkt, welk een sterke en machtige Ondersteuner en Onderschrager is het dan, waarop en waarmee gij uwen geest opheft en opbeurt, en moed vat in dezen uwen verlorenen weg! Want inderdaad het is iets boven u zelve, dat u staande doet blijven, en dat is God, Hij is machtiger om u staande te houden, dan de kracht, de woede en de boosheid der gehele wereld om u neer te werpen, anders zoudt gij ook niet kunnen volharden, nu wind en weer, nu de stroom en het geweld en alles tegen u is.

Tegenwerping.

1. ‘Ik weet dat mijn ziel een heerlijk ding is, en dat de volgende wereld en hare heerlijkheden, zelfs bij het geringste gezicht er van, de gehele tegenwoordige wereld zullen overtreffen. Mijn hart verlangt er vurig naar om met de gedachten aan de eeuwigheid bezig gehouden worden, en ik reken mij er nooit beter aan toe, dan wanneer mijn arme hart er mede vervuld is. Wat de woede en razernij der wereld aangaat, deze vermogen zeer weinig op mij, want mijn hart is tot een keerpunt gekomen, maar ach, niettegenstaande dit alles, zo is toch mijne ziel zo menigmaal ontmoedigd, ik ontmoet zoveel moed-benemende dingen op den weg, en ach! zulke dingen verzwakken mijne kracht zo op den weg ‘

Maar, heldhaftige ziel, eilieve zeg mij toch, wat voor dingen zijn het, die u den moed benemen, en die uwe kracht op den weg verzwakken? ‘Wel, de verbazende grootheid van deze mijne onderneming, dat is één ding. Ik jaag nu naar de hoogste, de verhevenste, de verrijkendste ja zelfs naar de eeuwige dingen: en de gedachten aan de grootheid van die dingen doen mij verdrinken, want wanneer de hitte van mijnen geest, waarmee ik hen achter nazette, weer een beetje tot kalmte gekomen en afgekoeld is, mij dunkt, dan hoor ik mij op deze wijze tegen mij zelven praten: grote dwaas! dacht gij nu waarlijk dat een mug, een vlieg, een mier zoals gij, den hemel kondet innemen en zich zelven bekleden met het eeuwige kleed der heerlijkheid?

Indien gij eerst eens een proef neemt van uwe voorspoedigheid door uwe aandacht te vestigen op nietiger en verreweg lagere dingen, maar die veel gemakkelijker te verkrijgen zijn, zoals kronen, koninkrijken, hertogdommen, heerlijkheden, goud en zilver of diergelijke, hoe ijdel bevindt gij dan reeds uwe pogingen te zijn, en gij denkt, dat gij uwe ziel in het bezit van den hemel kunt stellen? Weg, weg er mee! Als gij naar den hemel opziet dan kunt gij al naar de hoogte er van wel berekenen, dat het voor u een onbereikbaar iets is, en naar de breedte gerekend is hij veel te groot dat gij hem zoudt kunnen bevatten, en naar de heerlijkheid gerekend die er is, o dan is hij veel te goed voor u. Dit zijn de gedachten die mij den moed soms benemen, en die mijne kracht doen afnemen op den weg.’

Antwoord. De grootheid uwer onderneming wijst alleen de kostbaarheid uwer ziel aan, de hoge afkomst er van, en wel daarin, dat zij niet kan en niet wil tevreden zijn met zulke lage en ondermaanse dingen, waarmee de geesten der bastaards zich vergenoegen kunnen. En wat de grootsheid der dingen aangaat, waarnaar gij jaagt, ofschoon zij werkelijk groot en verheven zijn, dingen, die hun gelijken niet hebben, toch zijn zij niet te groot voor God om ze te geven, en Hij heeft beloofd, dat Hij ze aan die ziel zal geven, die Hem zoekt, ja, Hij heeft het koninkrijk bereid, het koninkrijk gegeven, en in den hemel die dingen weggelegd, waarnaar uwe ziel uitgaat, waarnaar uwe ziel snakt en zucht en zonder dewelke zij niet leven kan. Lukas 12:32. Mattheus 25:14, Colossenzen 1:5, 1 Petrus 1:4.

Wat betreft om eerst eens te beproeven of gij mindere dingen in uw bezit kunt krijgen, dat is maar ene oude list van den ouden bedrieger. God weigert zijnen kinderen de grootse, prachtige en heerlijke dingen dezer wereld te geven, enigen uitgezonderd, omdat Hij iets beters voor hen heeft weggelegd. 1 Corintheërs 1:27. Hebréeën 11:36-40. Daarom laat den moed niet zakken, vertraagt niet, maar houdt aan, wees sterk, want uw arbeid zal beloond worden. ‘Doch laat ons, goeddoende, niet vertragen, want te zijner tijd zullen wij maaïen, zo wij niet verslappen.’ Galaten 6:9. En daar uwe ziel aan het werk is voor ziele-dingen, voor goddelijke en eeuwige dingen, God zal ze u schenken, gij zijt niet van degenen, die zich onttrekken ten verderve, maar van degenen die geloven tot behouding der ziel, gij zult het einde uws geloofs verkrijgen, namelijk de zaligheid uwer ziel, Hebréeën 10:39, 1 Petrus 1:8,9.

Tegenwerping.

2. Maar al mijne mismoedigheid ligt hierin niet alleen. Ik zie zoveel van de zondige onreinheid mijner verdorven natuur, en ik gevoel hoe gereed mijn natuur is om bij alle mogelijke gelegenheden de overhand over mij te behouden en mijne gehele ziel te verontreinigen. Nu, dit bij het vorige gevoegd, vermeerderd mijne mismoedigheid grotelijks.

Antwoord. Dit is ene oorzaak voor vernedering en verootmoediging, maar niet voor moedbeneming, en moedeloosheid, want de meest bevestigden in hunnen genadestaat hebben hun zwakheden. De jonkvrouwen, zowel als de arme sloven bij het spinnewiel, weten ook waaraan hun geslacht onderhevig is, en de eiken bomen in de genade hebben even als de kleine en tengere plantjes kennis aan deze zelfde dingen, welke gij opnoemt als oorzaken voor uwe ontmoediging en mismoedigheid. De arme David zei in Psalm 77:3, ‘mijne ziel weigerde getroost te worden’ en Paulus roept uit onder het gevoel zijner zwakheid, ‘Ik ellendig mens!’ en als tot den rand der vertwijfeling genaderd, ‘Wie zal mij verlossen?.’ Romeinen 7:24.

Slechts herinnerde hij zich spoedig, dat Christus zijne gerechtigheid en de prijs voor zijne verlossing was, en toen schepte hij weer moed.

Wederom, dit moet ons door het geloof tot Christus uitdrijven, want daarvoor zijn de verdorvenheden onder Gods toelating nog in ons overgebleven, zij zijn ons niet overgelaten om ons tot het ongeloof te drijven, maar tot het geloof-dat wil zeggen, om op de volmaakte gerechtigheid van Christus te zien voor het leven. En voor verdere hulp, bedenk, dat daarvoor Christus leeft in den hemel, om voor u te bidden, opdat gij behouden moogt worden door zijn leven, niet door het uwe, en door zijne voorspraak, en niet door uwe volmaakheden. Romeinen 5:6-9, Colossenzen 1:20. Laat daarom uwe zwakheden u niet ontmoedigen, laat hen u slechts op uwe plichten wijzen, om die te vervullen, dewelke door het heilig evangelie van u geëist worden- namelijk, geloof, hoop, berouw, nederigheid, werkzaamheid, naarstigheid. enz. 1 Petrus 1:13, 5:6, 2 Corinthiërs 7:11, Mark 13:37, 2 Petrus 1:10.

Tegenwerping.

3. Maar ik gevoel bij dit alles zulk ene lauwheid en flauwheid in mijne gemoedsgesteldheden. Mijn geloof, mijne hoop mijne liefde, en mijne begeerten en alle andere christenplichten zijn zwak. Ik ben gelijk den man in den droom, die lopen wilde, en niet kon, die vechten wou, maar hij kon niet, en die vluchten wilde, en dat kon hij ook niet.

Antwoord.

1. Zwakke genade of kleine genade is ook genade, zwakke genade kan sterker worden, maar als het ijzer stomp is, stelt dan meer kracht te werk. Prediker 10:10.

2. Christus schijnt ene zo tedere zorg te dragen voor de zwakken: 'Hij zal de lammeren in Zijne armen vergaderen, en in Zijnen schoot dragen, de zogende zal Hij zachtjes leiden.' Jesaja 40:11. En wederom, 'het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik weder brengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het zieke zal Ik sterken.' Ezechiël 34:16. Slechts hierin zal uwe wijsheid geopenbaard worden namelijk dat gij in de genade wast, en dat gij naarstiglijk van de middelen gebruik maakt om zulks te doen. 1 Petrus 3:18, Filippenzen 3:10,11. 1 Thessalonicenzen 3:11-13.

Zesde gebruik. Is het zo? Is de ziel zulk een kostbaar ding en is het verlies er van zo onuitsprekelijk groot? Dan wijst dit den treurigen staat aan van hen, die hun zielen verliezen. Wij zijn gewoon van iemand te zeggen, dat hij in een beklagenswaardigen toestand verkeert, wanneer zulk een op eens van alle have en goed beroofd is, de vlammen hebben alles verteerd, dat hij bezat, of alles wat hij bezat was in dat en dat schip, en dat schip is in de diepte der zee weggezonden, dit is treurig nieuws, dit is een ontzettende ramp, iedereen betreurt het, inzonderheid indien de persoon een rijk man was, en van een hogen trap tot enen lagen, zeer lagen trap gebracht is, maar, helaas! wat is dit in vergelijking met het verlies der ziel, waarover wij den gehelen tijd gesproken hebben? Het verlies van een huis kan hersteld worden, of indien niet, een mens kan in zijnen deerniswaardigen toestand vrienden vinden, die hem ondersteunen. Maar ontzettend groot is het verschil tussen zulk een verlies en het verlies der ziel. Ach! hij heeft zijne ziel verloren, en dit verlies is onherstelbaar, tenzij het helse vuur hem troosten kan, tenzij hij zich innerlijk vergenoegen kan onder den toorn en de gramschap van God. Verschrikkingen zullen hem aangrijpen, angst en smart zullen hem verteren in zijnen rampzaligen staat, bespot en als niets geacht door God en Zijne engelen zal hij kermende en huilende in dezen toestand verkeren en dit zal smarten op smarten stapelen en zijnen geest bedroeven.

U met zinnebeelden van gekwelde geesten te vereren, of u een tafereel der hel op te hangen, zijn te lichte dingen voor zulk een gewichtig onderwerp als dit, ook kan niet enig mens, hoe vindingrijk hij ook zij en welken diepen blik zij ook in de verborgene dingen moge hebben, woorden verzinnen, die voldoende zullen zijn om voor ons kortzichtig oog een helder beeld van de angsten der hel te vormen. Al die uitdrukkingen, zoals het vuur, het sulfer, de poel des

vuurs, de oven des brandenden vuurs, de put des afgronds, en honderd anderen meer, zijn allen ontoereikend om de ellende der verdoemde zielen in de hel te doen zien. ‘Wie kent de sterkte van Gods toorn en Zijne verbolgenheid?’ Psalm 90:2. Niet een, en, tenzij de kracht van Gods toorn gekend kan worden, moet dit even ondoorgrondelijk blijven als de liefde van Christus, die alle verstand te boven gaat.

Wij horen het ratelen van den donder, wij zien den bliksem, die sneller dan de snelste pijl het firmament doorklieft, wij vernemen het onderaards gerommel van een naderende aardbeving, wij zien de lavastroom uit de krater geworpen en rotsblokken door de lucht geslingerd, wij zien het ijs opkruien en honderden van have en goed beroofd, wij horen de storm bulderen en bemerken een schip dat in de opgezwollen baren uiteenbarst, ontzettend! vreselijke dingen! En toch wat zijn deze? Niets, in vergelijking bij de tormenten der hel. Schuld, wroeging en wanhoop, wat zijn deze? Wie begrijpt ze volkomen? Wie der stervelingen in het land der levenden kan ons volkomen zeggen, hoe smart veroorzakend en hartbrekend het vertoornde aangezicht van enen Oneindige Majesteit voor de ziel eens mensen is, wanneer het voortkomt uit ‘de sterkte van Zijnen toorn’ en de grootste verontwaardiging?

Daarenboven, wie kent al de wegen, waarin de Almachtige de zielen der verdoemde zondaars Zijne straffen zal opleggen? Toen Paulus tot in den derden hemel werd opgetrokken hoorde hij woorden, die onuitsprekelijk waren, en hij, die naar de hel gaat, zal zuchten horen, die onuitsprekelijk zijn. Horen, zei ik? Zij zullen hen voelen, zij zullen hen voelen, wanneer ze uit hun verbroken geesten met onstuimigheid plotseling losbarsten, gelijk de donderslagen uit de wolken. Op zekeren tijd droomde ik, dat ik er twee (die ik kende) in de hel zag, en mij dunkt ik zag een gestadigen vuurregen van den hemel neerkomen, die, tot hun grote smart, in grote droppels op hen nederdaalde. Woorden ontbreken, gedachten ontbreken, de verbeelding en de fantasie zijn hier ontoereikend! De hel is een andere plaats dan iemand onder de levenden zich kan voorstellen, en daar ik er nu toch eenmaal mede bezig ben, zo wil ik hier, voor zo ver Gods Woord mij toelaat, een weinig over deze ontzettende plaats der pijniging zeggen.

1. Van de hel wordt gezegd, dat zij beneden is, van den hemel, dat hij boven is. Gelijk ‘boven’ de grootste vreugde, triomf en gelukzaligheid te kennen geeft, zo is ‘beneden’ een uitdrukking het meest geschikt om de plaats der hel aan te duiden, wegens de grote tegenstelling die er tussen deze beiden is, de hel, de plaats der grootste smart, wanhoop en rampzaligheid zijnde, waar de onderdanen altijd onder de voeten des Heeren vertreden worden. Zij zijn beneden, omlaag, onder! Spreuken 15:24. ‘De weg des levens is den verstandige naar boven, opdat hij afwijke van de hel, beneden.’

2. Van de hel wordt gezegd dat zij de duisternis en van de hemel dat hij licht is. Licht, om de heerlijkheid en de begeerlijkheid van den hemel uit te drukken. Duisternis, om de somberheid en treurigheid der hel te kennen te geven. O hoe akelig zal het voor de verdoemde zielen in de hel zijn, hoe vervelend en afgemat zullen zij zich, bij manier van spreken, van de ene zijde op de andere zijde wenden, van de ene plaats tot de andere, terwijl zij gehuld zijn in dikke duisternis, en de brandende gedachten der eindeloosheid en der onuitsprekelijke rampzaligheid hen aangrijpt. Mattheus 22:13.

3. Van de mensen wordt gezegd, dat zij opvaren naar den hemel, maar nederdalen in de hel. Opvaren, uit hoofde van verheffing, en omdat zij overvloedig moeten zijn in schoonheid en heerlijkheid, zij, die naar den hemel gaan. Nederdalen, uit hoofde van die treurige radeloosheid, die grote verdorvenheid en die onreine staat, waarin de zonde hen heeft gebracht, die naar de hel gaan. ‘Mensenkind! weeklaag over de menigte van Egypte, en doe ze nederdalen in de onderste plaatsen der aarde, bij degenen, die in den kuil zijn nedergedaald. Ezechiël 32:18.

4. De hemel wordt een heuvel of berg genoemd. Hebreeën 12, de hel wordt een put of kuil genoemd. Openbaring 9:2. De hemel, een berg, de berg Zion, Openbaring 14, om aan te tonen hoe God heeft verhoogd en nog zal verhogen allen, die hem hier op aarde hebben gediend en

lief gehad. De hel, een put of kuil, om aan te tonen, hoe al de werkers der ongerechtigheid in den geopenen pens of buik der hel zullen begraven worden als in een afgrijselijken spelonk.

5. De hemel! Van den hemel wordt gezegd, de hoogte der hemelen. Job. 22:12, en van de hel, de put des afgronds, Openbaring 9:2, 20:3. De hoogte der hemelen, om aan te tonen dat de verheffing van hen, die daar heen opvaren, volmaakt en onnaspeurlijk is, en de hel, de put des afgrond, om aan te tonen, dat de val van hen, die daarin zullen nederdalen, nooit zal ophouden nederdalen en niets dan nederdalen, nederdalen tot in het oneindige.

6. De hemel! hij wordt het paradijs Gods genoemd. Openbaring 2:7, maar de hel, de poel des vuurs. Openbaring 20:15. Een paradijs, om aan te tonen hoe vredig, hoe rustig, hoe kalm, hoe veilig, hoe liefelijk en hoe schoon het in den hemel zal zijn, voor hen die hem erfelijk zullen bezitten, gelijk het in den beginne der schepping in den hof was. De hel, de poel des vuurs, om te zinspelen op Sodom, dat sedert hare verwoesting een stinkend meer geworden is, en om aan te tonen, dat even onbeschrijfelijk groot als hun ellende was, toen de Heere dien alles verwoestenden storm van vuur en sulfer van uit den hemel op hen deed neerkomen, zo ook de rampzaligheid der verdoemde zielen in de hel onmogelijk zal kunnen worden uitgesproken. De angst en benauwdheid, de schrik en de ontzetting der zielen, die buiten uitgeworpen zijn in de donkerheid en in de buitenste duisternis, zij zijn onbegrijpelijk voor ons nog levende stervelingen.

7. Er staat geschreven, dat er woningen of plaatsen in het koninklijk der hemelen zijn. Johannes 14:1-3, Zacheria 3:7, Jesaja 57:1,2.

2. En er wordt ook gesproken over de cellen of binnenkamers des doods in de hel. Spreuken 7:27. Er zijn woonsteden of verblijfplaatsen in den hemel, om te doen zien, dat elk hunner, die daar komen zal, zijn loon zal kunnen hebben, overeenkomstig zijn werk, en dat er een hel is, en de onderste hel. Deuteronomium 32:22. Psalm 86:13. En de binnenkamers des doods in de hel, om aan te tonen, dat er plaatsen in de hel zijn, om de zondaars in gevangenis te zetten, overeenkomstig hun misdaden, van hier dat er van sommigen gezegd word, dezen zullen zwaarder oordeel ontvangen. Lukas 20:47, en van anderen, dat het die van Sodom en Gomorra verdraaglijker zal zijn in den dag des oordeels dan hunlieden enz. Lukas 10:12,14.

De onderste hel. Hoeveel hellen, of verdragelijker pijnigingen daar zijn benevens de allerbittersten, weten God, en zij die daar zijn het best. In alle gevallen, trappen zij er in de pijniging, en de benaming 'onderste hel' geeft de vreselijkste straf te kennen, zo ook de binnenkamers des doods, de tweede dood in de hel, want zo moeten, naar mijn gevoelen, de woorden verstaan worden-'Haar huis zijn wegen des grafs, dalende naar de binnenkamers des doods.' Spreuken 7:27. Dit zijn de binnenkamers, waarvan de binnenkamers des tempels, of de woonsteden in het huis des hemels een tegenstelling zijn, en deze tegenstelling toont aan, dat, gelijk er trappen der heerlijkheid in den hemel zijn, er ook zo trappen der pijniging in de verdoemenis zijn, en daarvoor bestaat alle grond, daar de straf door een oneindig rechtvaardig God moet worden opgelegd.

Waarom zou een arm onnozel en onwetend mens in dezelfde mate gestraft en gepijnigd worden als hij, die duizend maal slechter gehandeld heeft? Dat kan niet zijn, de gerechtigheid zal het niet toelaten, de schuld, en de hoedanigheid der overtredingen zullen het niet toelaten, ja, zelfs, de pijniging der hel zal het niet toelaten. Want, indien het helse vuur slechts tegen de zonde woeden kan, en over de zondaar ter oorzaak der zonde, en indien de zonde gelijk olie voor dat vuur is, zoals de Heilige Geest ons te kennen geeft, zeggende, 'dat die ga tot in het binnenste van hem als het water, en als de olie in zijne beenderen, ' Psalm 109:18, dan zal naar de hoeveelheid olie, die er is, het vuur branden, de vlammen opstijgen, en de rook van hun pijniging opgaan in alle eeuwigheid. Veronderstel dat er twee stukken hout zijn, het ene slechts met olie besmeerd, en het andere jaren lang in de olie geweekt en er geheel van doortrokken,

welk van deze twee stukken denkt gij dat het geweldigst branden zou? En van welk stuk zouden de vlammen het hoogst opstijgen, en het vreselijkste geraas maken?

Veronderstel dat er twee vaten zijn gevuld met olie, het ene slechts meteen kan, en het andere met een okshoofd olie, veronderstel dat beide op dezelfde plaats worden aangestoken, zo ver van elkaar geplaatst, dat de vlammen zich niet met elkaar kunnen vermengen, neen ofschoon zij zulks deden, toch zouden allen nog zeggen, dat de grootste en geweldigste vlam van het grootste vat kwam, en de uitwerking was van de grootste hoeveelheid olie, zo zal het met de goddelozen in de hel zijn. De onderste hel is voor de grootste zondaars, en hun verdoemenis zal de grootste zijn, en hun pijniging de onverdraaglijkste, ofschoon hij, die de minste olie der zonde in zijne beenderen heeft, en hij, die het minst van de helse vlammen zal gevoelen, ook bevinden zal, dat hij hel genoeg heeft, en hij zal er ook verdriet genoeg van hebben, want hij moet toch ook met de helse vlammen worstelen, die eeuwig zijn, omdat de zonde zulk een ding is, dat nooit uit de ziel en uit het lichaam van een verdoemden zondaar kan worden uitgebrand. Nadat wij over de hel gesproken hebben, willen wij nu nog met een paar woorden tot u over de zonde spreken, want zij is het, die door het helse vuur wordt aangetast, en door haar de ziel. De zonde! zij is de prikkel der hel-‘de prikkel des doods is de zonde.’ 1 Corinthiërs 15:56. Door het woord ‘dood’ moeten wij hier niet de dood verstaan, die natuurlijk is, maar de dood die in de hel is, de tweede dood, de eeuwige verdoemenis zelf, want de natuurlijke dood sterven de gelovigen, en zelfs ook vele zondaren, zonder de minste prikkel er van te gevoelen, maar hier is een dood, die een prikkel, een ander heeft, om de zondaar te steken, te pijnigen en te verwonden. En dit is de dood, waarvan de gezaligden verlost zijn, niet van den dood, die natuurlijk is, want die moeten ook zij sterven even als al de anderen. 1 Corinthiërs 15:55. Prediker 2:15,16, maar van den tweeden dood, den dood in de hel, want die is het deel der verdoemden, en het is van dien, dat den gelovigen verlossing beloofd is-‘Die overwint, zal van den tweeden dood niet beschadigd worden.’ Openbaring 2:11. En wederom, ‘zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding, over dezen heeft de tweede dood gene macht.’ Openbaring 20:6. Het is deze dood dus, die de binnenkamers der hel heeft, om elke verdoemde ziel in te houden, en de zonden de twijnende draaiende, bijtende en vergiftigende angel of prikkel van dezen dood, of van deze binnenkamers der hel, waarmee de zondaren geslagen, gestoken en doorstoken zullen worden als met priemen.

De prikkel des doods is de zonde.’ De zonde in het algemeen, is de prikkel der hel, want daar zou niet zulk een ding als pijniging bestaan, ware het niet, dat de zonde met de zondaars daar was, want zoals ik reeds te voren gezegd heb, het helse vuur, de gramschap en de verbolgenheid des Heeren kunnen niets anders aantasten en over niets ander woeden dan over de zonde, de zonde is dus de prikkel der hel, zowel van de bovenste als van de onderste hellen. De zonde, zeg ik, uit haar natuur, is eenvoudig, omdat zij door God en de verdoemden geoordeeld is als een inbreuk op zijnen heiligen Wet, de prikkel des tweeden doods, dewelke is de worm der hel. Maar is de zonde reeds op zich zelf zulk een prikkel, zij wordt ook nog verzaard en verscherpt en scherpstnijdender gemaakt door die gebeurtenissen, die haar als metgezellen bij iedere daad begeleiden, want er wordt door een mens niet te eniger tijd een zonde begaan, of er is de ene of andere gebeurtenis, die haar vergezelt, dewelke haar, wanneer zij door Gods Wet wordt thuis gezocht, groter en scherper, en venijniger en vergiftiger voor de ziel maakt, dan wanneer zij zonder hen begaan kon worden, en dit is de prikkel of steek van den horzel, de grote prikkel. Ik zondigde zonder oorzaak, om den duivel te behagen, hier is de prikkel!

Wederom, ik verkoos de zonde boven de heiligheid, den dood boven het leven, de hel boven den hemel, den duivel boven God, en de verdoemenis boven enen Zaligmaker, hier is de prikkel! Wederom, ik verkoos ogenblikken boven de eeuwigheid, tijdelijke dingen boven de eeuwige, eeuwige pijniging boven een gezegend en eindeloos leven, hier is de prikkel! Ook nog

dit, ik zondigde tegen licht en beter weten in, tegen overtuigingen, tegen mijn geweten, tegen de vermaningen van vrienden en herders, en tegen den goddelijken levenswandel, dien ik in anderen aanschouwde, hier is de prikkel! Ook nog, ik zondigde tegen waarschuwingen en bezoeken, ja zelfs, waar ik anderen door de machtige Hand Gods voor mijn aangezicht zag vallen, wegens de zonde, die zij begingen, hier is de prikkel!

Zondaars, ik wenste wel dat ik u kon overtuigen, maar dit is Gods werk. Een mens begaat gene zonde, of hij maakt bij het bedrijven van het kwaad door de ene of andere omstandigheid de prikkel der hel scherper, en dat wel om zich zelven met vele smarten te doorsteken, Zij hebben zich zelven met smarten doorstoken.' 1 Timotheus 6:10. Ook zal dit voor sommigen de prikkel der hel zijn, dat de verdoemenis van anderen op hun rekening staat, die hen hebben nagevolgd, die door hen verleid, door hen overgehaald zijn, en zo door hun toedoen voor eeuwig in de hel zullen moeten branden, en vandaar, dat deze voorname zondaars al die doden in zich zelven moeten sterven, die die verdoemden, welken zij in de hel getrokken hebben, ook voor eeuwig in hun eigene zielen zullen moeten verdragen.

En hiermede dreigde God den vorst van Tyrus, dien groten zondaar, omdat hij door zijn hoogmoed, macht, levenswandel en regering anderen in den afgrond wierp, daarom zei God tot hem, 'Zij zullen u doen nederdalen, en gij zult den dood sterven eens verslagenen in het hart der zeeën.' En wederom, 'Gij zult den dood der onbesnedenen sterven, door de hand der vreemden: want Ik heb het gesproken spreekt de Heere Heere'. Ezechiël 28:8,10. Ach! dit zal de prikkel van hen zijn, van die voorname, grootste zondaars, van die aanvoerders van het leger van den vorst der duisternis, als ik ze zo noemen mag. Adders zullen uit het vuur en de vlammen van andere mensen springen, en zich op hen nederzetten, hen aangrijpen, en voor altijd aan hun geweten knagen, en dit zal de prikkel der hel, de felste prikkel der hel voor hen zijn.

Ik wil hier nog bij voegen, hoe zal de gedachte aan de heerlijkheid des hemels sommigen tot enen prikkel zijn, wanneer zij in de hel komen. Hun val zal niet zo zeer een prikkel voor hen zijn, als de plaats van waar zij zijn gevallen, dit zal de scherpen angel van den horzel zijn, waardoor zij gestoken zullen worden. 'Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o morgenster, gij zoon des dageraads! Dit is de prikkel. Jesaja 14:12. Gij, die tot den hemel toe verhoogt zijt, gij zult tot de hel ter neergestoten worden, ofschoon gij 'uw nest tussen de sterren steldet, zo zal Ik u van daar nederstoten.' Dit is een prikkel. Mattheus 11:23. Obadja 1:4. Voor en door de boze lust van ene zonde ter neergestoten te worden van de eeuwige poorten der heerlijkheid, en opgesloten te worden in den buik der hel om daar voor eeuwig in de binnenkamers des doods te moeten vertoeven. Dit is de felle prikkel, waarmee zij doorstoken worden.

Maar zowel als er een prikkel der hel is, zo is er ook de felheid en de kracht van den prikkel. Een prikkel, hoe scherp en venijnig hij ook moge zijn, hij doet weinig leed, indien hem de kracht ontbreekt om zijne uitwerking te verrichten. Maar deze prikkel heeft kracht om tot in de ziel door te dringen, 'de prikkel des doods is de zonde, en de kracht der zonde is de wet.' 1 Corinthiërs 15:56. Hier ziet gij dus de kracht der prikkel van de hel. Het is de wet, de volkomen straf der wet, 'Want zonder de wet is de zonde dood.' Romeinen 7:8. Ja, wederom zegt hij: waar gene wet is, daar is ook gene overtreding.' Romeinen 4:15. De wet volgt, en dat wel in de uitvoering er van, de ziel in de hel, en geeft daar kracht aan de zonde, die prikkel der hel, om door hare onuitsprekelijke beschuldigingen van het geweten de ziel tot in alle eeuwigheid met smarten te doorsteken. Ook kan de ziel niet rechtvaardiglijk murmureren tegen God of gemelijk zijn over zijne wet, want dan zal de ziel met haar verscherpt verstand de rechtvaardigheid, de gerechtigheid, de billijkheid en de goedheid der wet goed inzien, en dat haar door de wet niets is opgelegd dan wat rechtvaardig en billijk voor haar is in den weg der wedervergelding.

Dit zal dus grote kracht en sterkte aan de zonde geven, om de ziel te doorsteken, en haar met geselen en schorpioenen te kastijden. Voer hier nog bij het leven van God, den Rechter en God van deze wet, dat nooit sterven zal. Wanneer vorsten sterven, dan kan de wet veranderd worden, waardoor thans overtreders in ketenen gebonden zijn, maar, o! hier is ook dit nog, dat de prikkel zo scherp en zo vlijmend zal maken, de God, die de wet uitvoert, zal nooit sterven. 'Vreselijk is het te vallen in de handen des levenden Gods.' Hebrëeën 10:30,31.